Michel Zevaco

Michel Zevaco

Pardaillan

Vol. 7 – Fiul lui Pardaillan

Capitolul 1

Suntem la Paris, într-o dimineaţă limpede şi însorită de mai, Henric al IV-lea domnind peste o Franţă pacificată.

Fereastra unei mici case burgheze din strada l'Arbre Sec se deschide. O tânără fată apare în balcon. Atras parcă de o forţă de neînvins, chipul său încântător se ridică pe furiş spre casa din faţă.

Sus, la fereastra mansardei, apare un tânăr cavaler. Şi acest cavaler, cu mâinile împreunate, în extaz, fixează asupra ei o privire profundă, încărcată de o adoraţie mută.

Tânăra fată roşeşte, păleşte… apoi, încet, cu regret, se întoarce în cameră şi închide fereastra.

Jos, în stradă, un biet nenorocit, în umbra protectoare a unui intrând, înalţă spre radioasa apariţie o faţă abătută, pe care lucesc, sub sprâncenele încruntate, doi ochi sticloşi şi visători. La vederea graţioasei tinere, aceşti ochi de nebun prind viaţă şi, împreunând mâinile într-un gest de implorare, murmură: „Cât este de frumoasă! …"

Cum pronunţă aceste cuvinte, ceva inform, un enorm morman de grăsime apare nu se ştie de unde, se rostogoleşte cu o agilitate surprinzătoare şi se opreşte în faţa omului în adoraţie.

— Vă găsesc din nou aici, frate Ravaillac! … Mereu adâncit în sumbrele voastre viziuni, deci!

Smuls brutal din visul său, Jean-François Ravaillac, fără a fi surprins, dar şi fără plăcere, cu un aer indiferent, spuse încet, politicos:

— Bună ziua, frate Parfait Goulard.

În acest moment tânăra fată închide fereastra. Ravaillac scoate un suspin şi, fără afectare, se îndepărtează în direcţia străzii Saint-Honoré, antrenându-l cu el pe fratele Parfait Goulard.

Călugărul, a tras totuşi cu coada ochiului la tânăra fată. El a înregistrat, de asemenea, suspinul celui pe care l-a numit fratele Ravaillac.

Îndepărtându-se, ei se încrucişează cu un personaj care discută aprins cu o matroană demnă care, după toate aparenţele, este o mică burgheză.

Trecând aproape de călugăr, strălucitorul senior schiţează un semn discret la care călugărul răspunde cu o clipire a pleoapelor.

Marele senior şi însoţitoarea lui îşi continuă drumul, ajungând în faţa micuţei case a tinerei fete. O umbră, cuibărită într-un ungher nu pierde nici un cuvânt din conversaţia lor.

Tânărul cavaler rămăsese rezemat în coate la fereastra sa.

Discuţia fiind încheiată, matroana urcă trei trepte şi introduce cheia în broască.

Din întâmplare, ochii îndrăgostitului părăsiră pentru o clipă balconul şi se îndreptară spre stradă. Atunci, un strigăt de mânie îi scăpă la vederea seniorului care nu se mişcase: „Din nou Fouquet, acest desfrânat blestemat! …”

El se aplecă vrând parcă să se arunce în capul acestuia, scrâşnind din dinţi: „Ce face el aici, în faţa uşii ei? Cine l-a chemat? …”

Matroana, care se pregătea să intre în casă, coborî o treaptă şi întinse mâna. Gest de adio? Înţelegere încheiată? Acont primit? Îndrăgostitul n-ar fi putut spune. În orice caz, o cunoştea pe matroană, căci retrăgându-se de la fereastră, el era palid şi bâlbâia: „Doamna Colline Colle! … Ah! Pe toţi dracii, trebuie să aflu! Nenorocire afurisitului Fouquet! …”

Şi se repezi spre scări.

Exact în acest moment, trei bărbaţi se opriră în faţa uşii sale. Ei rămaseră nehotărâţi, neîndrăznind să tragă

ciocănelul.

— Ei! zise unul cu accent provensal, dă-i drumul, Gringaille… Tu eşti parizian, tu ştii să vorbeşti…

— Chiar! Răspunde cel interpelat. Nici tu, Escargasse, nu ai limba în buzunar. Totuşi, după părerea mea, dintre noi trei, Carcagne mi se pare că are cele mai multe şanse să-l tragă cu cinste…

— Sunteţi singurele puşlamale care vreţi să mă puneţi rău cu şeful… Ştiţi voi, băieţaşi răi ce sunteţi, că şeful ne-a interzis categoric să ne prezentăm în faţa lui fără asentimentul său?

— Cu toate acestea trebuie să-i spunem că senior Concini doreşte să-l vadă chiar astăzi.

Uşa se deschide brusc, un uragan se năpusteşte peste ei, îi împrăştie cu brutalitate, trântindu-i în stânga şi în dreapta.

— Este şeful! strigă Escargasse. I-am recunoscut maniera de a ne spune bună ziua.

Lucru curios, nu păreau nici miraţi, nici uluiţi. Fără îndoială, erau obişnuiţi.

Fără să întârzie prea mult, izbucniră toţi trei:

— Să-l urmăm! …

Şi se lansară în urmărirea celui pe care-l numeau „şeful” şi de care păreau că se tem.

El parcursese deja cincizeci de paşi, când izbi violent un gentilom care mergea înaintea lui. Continuă să înainteze fără să se întoarcă, fără un cuvânt de scuză.

— Hei! Domnule grăbit! strigă gentilomul.

Îndrăgostitul nu întoarse capul. Poate nici nu auzise.

Deodată, un pumn se abătu pe umărul său. Sub tăria loviturii, îndrăgostitul fu nevoit să se oprească. El se întoarse scrâşnind din dinţi.

Se trezi în faţa unui gentilom de înaltă ţinută, care putea să aibă şaizeci de ani, dar nu părea să depăşească cincizeci. În orice caz, acest gentilom era dotat cu o forţă uluitoare deoarece a putut, cu o singură mână, fără un efort aparent, să paralizeze rezistenţa îndrăgostitului nostru.

Gentilomul, foarte calm, fără mânie, îl priveşte cu răceală.

— Observ, domnule, că, dacă nu v-aş fi oprit, susceptibilitatea mea ar fi putut provoca o nenorocire ireparabilă. Înţeleg să trec cu vederea bruscheţea manierelor dumneavoastră. Du-te tinere, de data aceasta cavalerul Pardaillan va uita impoliteţea.

Îndrăgostitul tresări violent.

Apropiindu-se de cavalerul Pardaillan, aproape atingându-l, privindu-l în ochi, mârâi:

— Vă rog să mă scuzaţi! … Dar eu, care nu sunt cavaler, eu, Jehan, căruia i se spune le Brave, nu voi ierta niciodată umilirea… Vă voi omorî, domnule! … Plecaţi, profitaţi de cele câteva ore care v-au mai rămas de trăit. Mâine dimineaţă, la ora nouă, vă voi aştepta în spatele zidului de la Chartreux… Iar dacă veţi uita să veniţi la întâlnirea pe care v-am dat-o, să ştiţi că Jehan le Brave va şti să vă găsească, chiar dacă v-aţi ascunde în fundul iadului!

Şi se îndepărtă ca o fiară dezlănţuită.

Cavalerul Pardaillan ridică nepăsător din umeri şi se îndepărtă liniştit, fluierând uşor o arie de pe vremea lui Charles al IX-lea.

Capitolul 2

În timp ce Jehan le Brave – în lipsa numelui să-i lăsăm acest semeţ prenume – îl căuta, pe cealaltă parte a străzii Croix-du-Trahoir, Fouquet revenise spre strada Saint-Honoré.

El trecu fără să se oprească pe lângă călugărul Parfait Goulard, căruia îi adresă un semn imperceptibil şi-şi continuă drumul în direcţia Luvrului.

De-abia trecuse când călugărul, înghiontindu-l pe însoţitorul său, îi şopti:

— Vedeţi acest senior… acolo, în faţa noastră… Este Fouquet, marchiz de Varenne, codoş, primul ministru al plăcerilor Maiestăţii Sale!

Deodată, călugărul se lovi peste frunte:

— Dar abia ne-am încrucişat cu el adineauri! … Era cu… stai puţin! … ştiu! … cu doamna Colline Colle, proprietăreasa acelei mici case în faţa căreia l-am reîntâlnit, în mod sigur… Doamna Colline Colle are drept unică locatară o tânără… un înger de frumuseţe, de puritate şi de candoare… Garantez că marchizul a tocmit-o pe onesta matroană… Eh! Eh! … probabil că în această seară, bunul nostru rege va trece pe aici… iar mâine este posibil să avem o nouă favorită! …

Umbra care ascultase conversaţia lui Fouquet de Varenne cu doamna Colline Colle ieşise din ascunzătoare atunci când marchizul se îndepărtase.

Era un om în floarea vârstei. Tâmple încărunţite, mai curând înalt, uscat, cu o musculatură admirabilă, cu mişcări suple, uşoare, la care se ajunge prin practicarea cu regularitate a tuturor genurilor de exerciţii fizice. Fizionomia aspră nu era îndulcită de lucirea ochilor de jăratec.

Bărbatul rămase un moment gânditor, cu ochii fixaţi pe fereastra lui Jehan le Brave şi, atunci când tânărul a trecut ca o rafală de vânt, el l-a urmărit mult timp cu o privire ciudată, teribilă, cu un surâs enigmatic, apoi se îndreptă cu pas sigur spre strada Saint-Honoré şi intră într-o casă impunătoare.

Această casă era domiciliul lui Concini…

Bărbatul rămase acolo o jumătate de oră, după care ieşi şi se îndreptă din nou, plimbându-se, spre strada l’Arbre Sec. Mergea cu nasul în vânt, fără un scop precis, cel puţin în aparenţă. Deodată, privirea i se îndreptă, cu aceeaşi expresie ciudată pe care am mai semnalat-o, asupra lui Jehan le Brave, care părea să caute pe cineva, după atenţia cu care urmărea trecătorii. Bărbatul se apropie încet şi puse mâna pe umărul tânărului care se întoarse brusc. Recunoscând cu cine avea de-a face, avu un gest de dezamăgire. Totuşi, figura i se îndulci de un vag surâs şi spuse:

— Ah! Tu eţti, Saętta! … Speram…

— Ce cauţi şi ce speri, fiul meu?

— De ce îmi spui fiul tău? Ştii bine că nu vreau! … De fapt tu nu eşti tatăl meu! …

— Este adevărat, spuse încet Saętta, privindu-l cu o atenţie crâncenă, este adevărat, nu sunt tatăl tău…

Cu toate acestea, când te-am adunat – în curând se vor împlini optsprezece ani – de pe marginea drumului unde erai abandonat, aproape mort de frig şi de foame, aveai abia doi ani… Dacă nu te luam, dacă nu te îngrijeam, veghind zi şi noapte, căci ai fost bolnav de friguri care fără îndoială, te-ar fi răpus… dacă nu făceam toate acestea, erai mort… Şi de atunci, cine a făcut din tine omul sănătos, robust, viguros, care ai devenit? Eu, Saętta! … Cine ţi-a pus în mână această spadă şi te-a învăţat întregul alfabet al scrimei, cine a făcut din tine una dintre cele mai rafinate – dacă nu chiar cea mai rafinată – spadă din lume? Eu… Astăzi eşti un viteaz fără pereche, puternic ca însuşi Hercule, curajos, îndrăzneţ. Tu eşti regele străzii, teroarea şi disperarea poliţiei, admiraţia cerşetorimii care nu aşteaptă de la tine decât un semn pentru a te proclama regele ei… Cine a făcut toate acestea? … Eu… Dar eu nu sunt tatăl tău… Nu-mi datorezi nimic.

Toate acestea au fost spuse cu o voce aspră, caustică. Jehan l-a lăsat să vorbească, fără să-l întrerupă şi, în timp ce Saętta vorbea, ţi-a ţinut privirea aţintită cu îndârjire asupra lui.

— Este adevărat… Tot ce spui este adevărat! Dar se pare că eu sunt un monstru… sau poate că m-ai ridicat prea sus, deoarece…

— Termină, spuse Saętta, cu un zâmbet sinistru.

— Ei bine, da, voi termina… Când mă priveşti, cum faci în acest moment, cu acest surâs satanic, când îmi vorbeşti cu acest ton maliţios care mă înfurie, când mă numeşti fiul tău, cu această intonaţie ambiguă, simt, ghicesc că-mi eşti cel mai periculos duşman… că tot ce ai făcut pentru mine ai

făcut cu nu ştiu ce intenţie ascunsă… teribilă poate… şi apoi, simt cum mă cuprinde ura, dorinţa furioasă să te omor! …

Cu un calm de gheaţă, Saętta spuse:

— Cine te opreşte? … Tu ai spada ta, eu pe a mea… Am fost maestrul tău, dar de mult timp m-ai depăşit… Nu voi conta prea mult în faţa ta.

— Pe toţi dracii, răcni Jehan le Brave, tocmai asta mă opreşte! Nu sunt un asasin! … Este singurul lucru pe care n-ai reuşit să-l faci din mine! …

Surâsul lui Saętta deveni mai ascuţit şi mai echivoc.

Şi brusc, schimbând tonul, cu o bonomie care mai păstra, fără voia lui, ceva dubios, îi aminti:

— Nu mi-ai spus ce căutai!

Jehan se lovi peste frunte:

— Ce căutam? zise el cu o voce fierbinte. Un insolent care… Dar, mai întâi, cunoşti forţa mea musculară, nu-i aşa? Tu ai crezut şi eu însumi am crezut, că nimeni nu este în stare să-mi reziste! … Ei bine, aici, pe această stradă, m-am ciocnit cu un oarecare care m-a înhăţat… şi n-am putut să scap din această strânsoare…

— Oh! exclamă Saętta cu emoţie, ce spui? … Cunosc o singură persoană care are atâta forţă…

— Cunoşti pe cineva care este mai puternic decât mine?

— Da.

— Numele lui?

— Cavalerul de Pardaillan.

— Pe toţi dracii! … El este! … Insolentul meu!

— Oh! Oh! făcu Saętta şi nimic n-ar fi putut reda tot ce conţineau subînţelesurile acestei onomatopei. Îl cunoşti pe Pardaillan? … L-ai văzut? … Pe el îl cauţi? … pentru a te bate, pentru a-l omorî? … Hei, vorbeşte!

Şi, de data aceasta, emoţia să era atât de puternică, încât Jehan fu tulburat.

— L-am întâlnit de curând, ţi-am spus.

— Pe dracu! … Aceasta se va întâmpla… Şi tu te vei bate?

— Da.
— Când?
— Mâine dimineaţă.
— Bine… în cazul acesta sunt liniştit.
— Liniştit? … De ce? … Ce vrei să spui?
— Simplu: mâine dimineaţă, Pardaillan nu va reuşi nimic împotriva ta!
„Ciudat! murmură tânărul. Niciodată nu l-am văzut pe Saętta atât de emoţionat… Şi apoi? … Deci el mă iubeşte? … Da, fără îndoială… Altfel nu tremura aşa pentru mine! … Nu mai înţeleg… Sunt într-adevăr nerecunoscător? …”
Şi, cu voce tare, pe un ton brusc, dar îmblânzit, întrebă:
— Ai nevoie de bani? …
— Nu! … adică… tu dăruieşti întotdeauna, răspunse Saętta punând în buzunar punga pe care tânărul i-o strecurase.
Jehan se îndepărta gânditor. Saętta aruncă înapoi o privire teribilă, scrâşnind din dinţi: „Mâine dimineaţă! … Va fi prea târziu! … Pardaillan nu va reuşi nimic împotriva ta… pentru că tu vei aparţine călăului…”
Şi, înfăşurându-se în manta, cu pasul său suplu şi cadenţat, se îndreptă spre Luvru.

Capitolul 3

Curtea este în plină decădere. Regele nu mai doarme… regele nu mai mănâncă… Regele, atât de debordant de viaţă, nu se mai interesează de treburile statului împreună cu miniştrii săi. El evită societatea intimilor săi, se închide ore lungi în mica sa cameră şi se culcă primul…
Regele este bolnav: de cine oare s-a îndrăgostit? Iată ce vorbesc curtenii de rând.
Dar iată ce ştiu şi păstrează pentru ei cinci sau şase intimi ai Maiestăţii Sale: Regele a văzut o tânără fată de nici şaisprezece ani. Şi el s-a îndrăgostit pe loc.
Şi, în fiecare seară, sub diverse deghizări, regele se duce în strada l’Arbre Sec pentru a suspina sub balconul frumoasei sale…

Confidenţii regelui sunt zoriţi să dea târcoale domiciliului celei care poate deveni marea favorită…

Tot ceea ce au aflat este că tinerei i se spune în mod frecvent „domnişoara Bertille”. Domnişoara Bertille nu iese niciodată, cu excepţia duminicilor, când asistă la slujba de la bisericuţa Cinq-Plaies. În aceste împrejurări este însoţită de proprietăreasa sa, respectabila matroană care răspunde la numele de doamna Colline Colle.

În după-amiaza zilei în care se petrec diferitele întâmplări pe care le povestim, regele se află în mica sa cameră. Este aşezat pe un scaun scund şi, cu vârful degetelor, tamburinează maşinal pe tocul ochelarilor. Din când în când, el suspină şi geme: „Ce face La Varenne?”

Henric al IV-lea îşi loveşte coapsele şi se ridică murmurând: „Râvnesc după frumos şi nu găsesc… de cine-mi aminteşte acest dulce chip? De cine? … Să vedem, să căutăm printre frumoasele pe care le-am cunoscut pe vremuri…”

Cu un aer visător, el se reaşează pe scaunul său şi continuă: „Cu domnişoara de Saugis seamănă dulcea mea Bertille… Saugis! Ehe! A fost demult! … Poate că nu m-am purtat prea corect cu această domnişoară… Dumnezeu să mă ierte, cred că am fost cam brutal cu ea… A fost o cină pe cinste în seara aceea! … Hei! Dar visez… Curios cum amintirile revin numeroase şi precise când scormoneşti trecutul… Acea biată Saugis cred că a murit dând viaţă unui copil când avea, da, într-adevăr, şaisprezece ani… vârsta Bertillei!”

Îl cuprinde pentru prima dată o uşoară bănuială: „Vârsta Bertillei! …”

El respinse gândul ce-şi făcea loc în mintea sa: „Era băiat sau fată? … Drace, dacă aş şti… Nu m-am gândit niciodată la asta înainte de această asemănare… Este chiar atât de vagă? … Hei! …”

Şi, pentru a se îmbărbăta: „Pe Dumnezeu! Sunt mulţumit că am scăpat de această grijă… Iată-mă mai liniştit… Vreau,

pentru ochii frumoşi ai Bertillei, să pun să-l caute pe acest copil al bietei Saugis şi, băiat sau fată, îi voi croi o soartă convenabilă. Am hotărât şi nu mă voi dezice… Dar ce face această puşlama de La Varenne? …”

Când îşi punea această întrebare pentru a suta oară, La Varenne fu introdus. Confidentul părea radios şi, imediat, strigă:

— Victorie, sire, victorie!

Regele păleşte, îşi duce mâna la inimă:

— La Varenne, prietene, nu mă amăgi… simt că leşin.

— Victorie, v-am spus. În această seară veţi intra la ea!

Brusc, regele se ridică, radios:

— Adevărat? … Ah! Prietene, mă salvezi… simţeam că mor… Acest rol de îndrăgostit înfrigurat începea să mă apese. În această seară, spui? Ce ai făcut? … Ai văzut-o? … I-ai vorbit? … Mă iubeşte ea puţin? Nu-mi ascunde nimic, La Varenne… în această seară o voi vedea, îi voi vorbi, în sfârşit! … Vorbeşte. Povesteşte-mi totul… Dar vorbeşte o dată! … Trebuie să-ţi smulg cuvintele cu cleştele!

— Eh! La dracu! Nu mă lăsaţi să scot nici un cuvânt! … Astfel că trebuie să vă spun totul dintr-o dată: am cumpărat proprietăreasa, care ne va deschide uşa în această seară.

— Povesteşte-mi totul despre meniu, zise vesel regele, regăsindu-şi vioiciunea.

În timp ce omul bun la toate pentru rege, fostul bucătar devenit marchiz de La Varenne, îi explica stăpânului său cum se va strecura pe furiş la un copil inocent pentru a-l dezonora, în altă parte a Luvrului se petrecea o scenă pe care este momentul s-o povestim.

O tânără femeie este întinsă indolent pe o canapea. Este Maria de Médicis, regina Franţei.

Pe un scaun pliant, tapiţat în catifea stacojie, o altă tânără femeie, al cărui corp este slab şi deformat, cu o înfăţişare mohorâtă, cu gura prea mare, un umăr mai înalt decât celălalt, o femeie a cărei urâţenie părea că a fost căutată

pentru a scoate în evidenţă frumuseţea impunătoare a celeilalte.

Este Léonora Doré, mai cunoscută sub numele de Galigaď. Ea este modista reginei. Este, de asemenea, soţia legitimă a lui signor Concino Concini, care nu este încă marchiz, nu este încă mareşal, nici prim-ministru, dar care vrea să devină toate acestea… şi mai mult încă… dacă este posibil… căci el este din acest moment – şi ea o ştie – amantul reginei… Pe această dragoste smintită contează şi construieşte viitorul.

Ea a hotărât să-l împingă pe Concini pentru a ajunge atotputernic în acest proiect şi îl aruncă pe bărbatul pe care îl adoră în braţele reginei… ale reginei, care-l poate înălţa. Prin acest plan a îndepărtat şi a suprimat toate obstacolele. Dintre aceste obstacole nu mai rămăsese decât unul: cel mai teribil, cel mai puternic… regele! Şi acest obstacol Léonora a hotărât să-l suprime ca pe toate celelalte. Ceea ce vrea, cu voinţa ei de o tenacitate neîndurătoare, este să o determine pe Maria de Médicis, caracter slab şi nehotărât, pe care a plămădit-o cu timpul după placul său, să accepte complicitatea la asasinarea soţului său, regele. Ceea ce vrea este să o determine pe regină, care nu „vrea” să se despartă de Concini, care nu „poate” să renunţe la el, să acopere regicidul.

Ochii săi sumbri, exaltaţi, se fixează în ochii reginei, care clipesc ca orbiţi de această insuportabilă privire de foc şi, aplecată spre stăpâna sa, cu aparenţa unui geniu rău, ea vorbeşte cu voce scăzută, insinuantă. Iar cuvintele sale prudente, măsurate, filtrează moartea.

— Când veţi fi repudiată, izgonită în mod ruşinos şi când fiul vostru va fi declarat bastard, spre înalta glorie a fiului doamnei d’Entraigues, atunci, doamnă, veţi vărsa lacrimi de sânge, atunci veţi regreta slăbiciunea voastră nebună de a nu mă fi lăsat să mă împotrivesc… Prea târziu, doamnă, va fi prea târziu!

— Léonora, eşti sigură că el va fi în această seară în strada l’Arbre Sec?

— Foarte sigură, doamnă.

— Şi… acel tânăr despre care mi-ai vorbit, reluă regina, care părea să-şi caute cuvintele, eşti sigură de el?

Ea coborî şi mai mult vocea, aruncă o privire îngrijorată împrejur şi încheie:

— Nu se va hotărî să vorbească… după?

— Pe capul lui Concini, doamnă, răspund de el… răspund de tot. Acest tânăr va lovi fără să tremure… El nu va vorbi după, deoarece va acţiona în propriul său interes.

— Îl urăşte deci atât de mult pe rege?

— Nu! … Dar este gelos că toţi îndrăgostiţii. Ori, gelozia, doamnă, dă naştere cu uşurinţă urii.

— Dar nu atât de mult încât să devină asasin.

— Ba da, doamnă, fiindcă este o fire violentă şi pasionată. Acest tânăr este un ucigaş, este adevărat. Dar este un ucigaş extraordinar… Cum nu s-a mai pomenit… Să nu credeţi că va lovi pe la spate… pe acela despre care vorbim. El va ataca din faţă. Îl va omorî într-o luptă cinstită.

— În sfârşit, cum veţi reuşi să-l determinaţi să facă… fapta?

— M-am informat despre el… Este dreptul meu… De altfel, este fiul adoptiv al unuia dintre compatrioţii mei. Pentru a-i trezi interesul, îi voi strecura o informaţie… Va fi vina mea dacă această informaţie îi va declanşa ura? Şi dacă, în cazul lui, ura îl va face să ucidă, voi fi eu responsabilă? …

Împinsă de curiozitate, poate dintr-o speranţă secretă de a devia conversaţia, regina întrebă:

— Cine este acest nefericit? … Cum se numeşte?

— Este cunoscut sub numele de Jehan le Brave. Unde s-a născut? Numele tatălui şi al mamei? Mister. Ştiu însă, în mod sigur, că este o forţă… Din nenorocire pentru el, are ideile lui… idei pe care nu le are toată lumea… Este nebun.

În acest moment uşa camerei se întredeschise încet şi Caterina Salvagia, femeia de încredere a reginei care, fără

a intra, făcu un semn Leonorei şi se retrase imediat.

Maria de Médicis, fără îndoială la curent, se îndreptă pe canapeaua sa şi strigă vesel, cu o privire dintr-o dată strălucitoare:

— A venit Concini! … Să intre! …

Ea credea că, în fine, îngrozitoarea conversaţie se terminase. Dar Léonora nu se mişcă. Şi, cu o răceală înspăimântătoare, ea puse problema direct:

— Doamnă, trebuie să provoc gelozia lui Jehan le Brave?

— Ce vrei să spui? … E teribil! … teribil! … Lăsaţi-mă să mă gândesc… mai târziu… aşteaptă… Poţi doar să mai aştepţi!

Atunci, Léonora se ridică şi se înclină într-o lungă şi savantă reverenţă de curte. Exagerând atitudinea impusă de etichetă cu o voce tăioasă, în contrast cu aparentă umilinţă studiată, ea zise:

— Am onoarea să solicit Maiestăţii Voastre un concediu… Pentru mine şi pentru Concino Concini, soţul meu.

Regina păli îngrozitor. Se bâlbâi:

— Vrei să mă părăseşti?

— Spre mulţumirea Maiestăţii Voastre, da, spune Léonora cu răceală. Mâine dimineaţă vom părăsi Franţa.

Înnebunită la gândul de a-l pierde pe Concini, Maria strigă:

— Dar nu vreau!

— Maiestatea Voastră va găsi de cuviinţă să-mi ierte insistenţa. Hotărârea noastră este irevocabilă… Pregătirile noastre de plecare sunt încheiate. Vrem să ne retragem.

— Vreţi! Dar eu nu vreau!

— Doamnă…

— Destul! … Nu vreau să acord concediul solicitat… Plecaţi! Şi, cum modista schiţă un gest, reluă violent:

— Plecaţi, v-am spus, pe sfânta Fecioară, pun să vă aresteze.

Ajunsă la uşă, Léonora se redresa şi, respectuos, fără să sfideze, dar cu voce fermă, spuse:

— Maiestatea Voastră, cred, nu va considera nepotrivit să merg la rege.

Aceste cuvinte provocară reginei tulburare şi spaimă. Ea gângăvi:

— La rege! … Pentru ce?

— Regele va acorda bucuros acest concediu, care-l va scăpa de noi… Ştiţi asta, doamnă.

Da! Ştia. De aceea, ea gemu:

— În sfârşit, de ce vrei să pleci?

— Ei! Doamnă, vă văd dispusă să iertaţi totul regelui… să-i sacrificaţi totul… veţi duce poate abnegaţia până la a vă da la o parte din faţa doamnei de Verneuil… sau în faţa noii stele care va străluci mâine la curte.

— Ţi-e teamă că te voi abandona?

— Da, răspunse ferm Galigaď. Dacă eram singură, v-aş fi spus: dispuneţi de viaţa mea, vă aparţine. Dar mai este şi Concini, doamnă… în el vor lovi… şi nu vreau să mi-l omoare!

— Pe viaţa mea, nu i se va clinti un fir de păr lui Concini!

— Regele este stăpânul, doamnă.

— Aşadar, dacă te-ai simţi în siguranţă…

— Nu eu, doamnă… Concini.

— Asta am vrut să spun… Nu vei mai dori să mă părăseşti?

— Eh! Doamnă, ştiţi bine că am face-o cu moartea în suflet… Concini mai ales… Vă este atât de devotat… sărăcuţul!

Hotărârea Mariei de Médicis este luată: mai degrabă totul decât să-l piardă pe Concini.

— Ei bine, spuse ea cu o voce albă, cred, Léonora că ai dreptate… E timpul să se dezlănţuie gelozia protejatului tău.

Regina a pronunţat astfel condamnarea soţului său, regele Henric al IV-lea. Léonora se înclină pentru a-şi ascunde marea bucurie care o copleşea. Ridicându-se ea spuse simplu:

— Vi-l trimit pe Concini, doamnă.

Şi ieşi, rece, neînduplecată, ducând cu ea moartea, în cutele rigide ale rochiei.

Cu toate acestea, Maria de Médicis surâdea cu gândul la Concini. Iar buzele sale purpurii, întredeschise, chemau sărutul amantului care sosea, sărut menit să consfinţească consimţământul ei tacit la moartea care se pregătea.

Capitolul 4

Henric al IV-lea se hotărâse ca seara, la ora unsprezece, să se îndrepte spre strada l'Arbre Sec. Dar Bearnezul era argint viu. De la ora nouă, clocotind de nerăbdare, negăsindu-şi locul, el plecase, părăsind Luvrul printr-o uşă secretă. El îmbrăcase, pentru această expediţie, unul din acele costume simple şi foarte uzate, care-i dădea aparenţa unui biet gentilom ce n-avea în garderoba sa haine noi şi luxoase. Îl însoţea numai La Varenne.

În faţa uşii, La Varenne pocneşte din palme, semnal convenit cu proprietăreasa. Apoi, aplecându-se spre urechea regelui, cu o familiaritate slugarnică şi un râs cinic, spuse:

— Daţi-i drumul, sire! … La asalt!

Henric pune piciorul pe prima treaptă şi murmură:

— Niciodată n-am fost atât de emoţionat!

În acest moment o umbră ţâşneşte din spatele unui stâlp, se aşează în faţa uşii, dominându-l astfel pe rege. În acelaşi timp, o voce tânără şi vibrantă lansă în liniştea nopţii acest ordin scurt:

— Hei! … Ştergeţi-o!

La Varenne, care se îndepărtase, reveni în mare grabă.

Exact atunci, un cavaler înainta cu un pas indiferent. Auzind vocea poruncitoare, zărind cele două umbre la baza unei scări, cavalerul se opri la câţiva paşi de peron, în mijlocul drumului, curios să vadă ce se va întâmpla şi fără ca vreunul din actorii scenei să-i acorde vreo atenţie.

Între timp, regele făcuse un pas înapoi. La Varenne, făcând un semn ce recomanda prudenţă, se opri la baza peronului şi, cu un ton plin de trufie, întrebă în zeflemea:

— Ce spuneţi?

— Spun, reia vocea rece şi hotărâtă, că vă voi scărmăna după cum meritaţi dacă nu vă cărăbăniţi imediat.

— Hei! Sunteţi turbat sau nebun? Domnule… Cum, un trecător liniştit nu poate intra în casa lui pentru că…

— Minţi! întrerupse vocea care devenise mai aspră, mai caustică, nu locuieşti în această casă.

— Ah! Luaţi seama, meştere! … Insultaţi doi gentilomi! …

— Iar minţi! … Nu eşti gentilom… Eşti un rândaş. Întoarce-te la cratiţele tale, biet stricător de sosuri… Ţi se va arde friptura!

Nu se putea găsi o insultă mai cumplită la adresa lui La Varenne – a cărui nobleţe era încă de dată recentă – decât să-i reaminteşti atât de brutal umila lui origine.

Livid de furie, el sughiţă:

— Mizerabile! …

— Cât despre însoţitorul tău, continuă vocea cu un râs strident, ce gentilom poate fi, el… care încearcă să se furişeze mişeleşte, noaptea, în locuinţa unei tinere fără apărare pentru a-i aduce ruşinea şi dezonoarea! … Ah! Desigur! Trebuie să fie un gentilom de înaltă şi puternică nobleţe… deoarece nu dă înapoi din faţa unor fapte de care ar roşi şi ultimul cerşetor! …

Pe ascuns, La Varenne scosese sabia şi, mişeleşte, dădu o lovitură teribilă de jos în sus, scrâşnind din dinţi:

— Caraghiosule! … Vei plăti scump obrăznicia!

Jehan ghici lovitura înainte de a veni. Nu făcu nici o mişcare pentru a o evita. Atâta doar că şi-a ridicat brusc piciorul şi l-a repezit violent înainte.

Atins în plină faţă, La Varenne s-a rostogolit pe caldarâm, unde rămase fără cunoştinţă.

— Iată caraghiosul a plătit, spuse rece Jehan.

Cavalerul, care asistase la această scenă rapidă, murmură: „Superb leu! … Dumnezeule! Iată ce mă deosebeşte puţin de această turmă de lupi şi de şacali ce se numeşte

omenire. Ghicesc cum a fost dată lovitura. Dar cui aparţine?”

În acest moment, Jehan cobora treptele şi se apropia de rege.

— Domnule, spuse el pe un ton aspru, daţi-mi cuvântul vostru că nu veţi reînnoi odioasa tentativă din această seară şi vă las să plecaţi… vă iert!

Înspăimântat, mut de uimire, tulburat de neaşteptata aventură, regele clătină din cap.

— Nu! … Scoateţi spada!

Şi, spunând aceste cuvinte, Jehan, cu un gest larg, fără grabă inutilă, trase spada, tăie aerul cu o mişcare bruscă, făcu un pas spre rege şi, cu un calm teribil, spuse:

— Am să vă omor, domnule! În fond, va fi mai sigur decât cuvântul unui gentilom în care n-am nici un fel de încredere.

Henric se îndreptă în toată înălţimea sa şi spuse, pe un ton dispreţuitor, mai mult nerăbdător decât mânios:

— În gardă, tinere! Ştiţi cu cine vorbiţi? … Ştiţi că pot, cu un semn, să fac să vă cadă capul? …

Cavalerul, care asculta, tresări: „Această voce! … s-ar spune! … Oh! Drace! …”

Jehan le Brave mai făcu un pas în direcţia regelui, îl măsură de sus în jos, căci îl întrecea cu un cap:

— Ştiu, spuse el cu răceală. Dar, înainte de a face acel semn, eu vă voi înfige acest fier în piept!

De data aceasta, Henric începu să bănuiască faptul că nu este vorba de o confuzie, că acest furios i se adresează lui personal. Totuşi, el nu se retrase şi, încă mai dispreţuitor, mai sfidător:

— Destul! Am treabă în această casă! Şterge-o! … Mai ai încă timp.

— În gardă, domnule! …

— Pentru ultima oară, şterge-o! Îţi vei salva viaţa!

— Pentru ultima oară, în gardă! … Sau, pe Dumnezeu, vă atac!

Henric aruncă o privire bărbatului care îndrăznea să-i vorbească astfel. El vede o faţă înflăcărată, citeşte în aceşti ochi scânteietori o hotărâre de neclintit. Şi regele păleşte! Regele tremură! Regelui îi este teamă! El scoate spada şi se pune în gardă. Spadele se ciocnesc.

De la primele pase, Henric recunoaşte incontestabila superioritate a adversarului său. Simte în ceafă frisonul morţii şi, tulburat, strigă:

— Oh! Mi-au întins o cursă! … Este un asasinat premeditat! … Sunt pierdut!

El aruncă în jur acea privire îngrijorată care caută ceva de care să se agaţe şi atunci îl zări pe cavalerul care se apropiase pe nesimţite.

— Hei, domnule, strigă regele, sunteţi complice?

Se putea subînţelege: „Dacă nu sunteţi complice, nu lăsaţi să fiu măcelărit.”

Aceasta a înţeles desigur şi necunoscutul, căci el se apropie prompt, tocmai la timp pentru a abate braţul lui Jehan, în momentul în care îndrepta spre rege o lovitură fulgerătoare ce în mod sigur l-ar fi ucis.

— Blestem! bombăni tânărul, vei plăti!

Şi ridică spada spre supărătorul necunoscut.

În acest moment, uşa casei atât de vitejeşte apărată, se deschise larg. Un şuvoi de lumină inundă peronul şi, pe prag, apăru domnişoara Bertille.

Braţul ridicat al lui Jehan căzu moale. Gestul morţii se transformă într-unul de implorare spre nevinovata copilă, iar fizionomia lui, până de curând atât de teribilă, căpătă o expresie de o blândeţe extraordinară, ochii săi negri, atât de strălucitori, se adumbriră, părând a cere îndurare. Pentru ce? Poate pentru că a apărat-o fără asentimentul ei.

Regele îşi trecu mâna peste fruntea transpirată şi murmură:

— Of! … Am văzut moartea! …

Bertille înainta încet până la marginea peronului luminat de un sfeşnic de argint cu şapte braţe, pe care doamna

Colline Colle, pe prag, îl ridicase cu o mână tremurând de emoţie.

În timpul foarte scurt cât parcurse cei câţiva paşi până la marginea peronului, tânăra îl privi numai pe Jehan cu o privire luminoasă, strălucind de admiraţie.

Considerând că i-a mulţumit de-ajuns tânărului, căci întreaga sa atitudine era un cântec de dragoste şi gingăşie, Bertille se întoarse spre rege, înclinându-se într-o reverenţă pe care ar fi putut s-o admire cele mai mari doamne:

— Binevoiţi, Maiestatea Voastră, să onoraţi cu prezenţa voastră umila locuinţă a nobilei domnişoare Bertille de Saugis.

Dintr-o săritură, regele ajunse lângă tânăra fată cercetând-o cu o privire fierbinte:

— Aţi spus Saugis? … Saugis? …

— Acesta este numele meu, sire.

Henric îşi trecu mâna peste fruntea lac de sudoare.

— Am cunoscut, spuse el încet, o doamnă Saugis… Blanche de Saugis.

— Era mama mea.

„Iertare! strigă Henric în sinea lui, tulburat, este fata mea! … Am greşit! …”

— A trecut mult timp de când nu mai speram la deosebita onoare ce-mi faceţi în această seară… Maiestatea Voastră este binevenită. Intraţi, sire.

Avea aerul unei suverane acordând o favoare unuia dintre supuşii săi, iar regele părea extrem de jenat. El făcu gestul de a intra în casă. Când să intre, îşi aminti deodată de necunoscutul care-i salvase viaţa şi se întoarse cu intenţia de a-i adresa câteva cuvinte de mulţumire. Dar nu mai avu timp.

Jehan, încrucişându-şi braţele pe pieptul său lat, palid, cu ochii ieşiţi din orbite, izbucni neaşteptat într-un râs strident, teribil, tunând:

— Intraţi sire! ... Fiţi binevenit la această nobilă domnişoară Bertille de Saugis, care nu mai spera la deosebita onoare pe care binevoiţi să i-o faceţi în această seară! ... Intraţi! Camera feciorelnică se va deschide pentru voi! ... intraţi, perdelele patului sunt trase! Intraţi, nobila domnişoară este gata pentru jertfa dragostei! ...

Cum nu avea de ce să asculte aceste ironii muşcătoare, spuse pe nerăsuflate şi pe un ton ciudat, Henric se întoarse spre necunoscut şi, cu un surâs cordial pe care-l avea pentru prieteni, spuse:

— Mulţumesc, Pardaillan, mulţumesc!

Şi adăugă imediat, foarte prietenos:

— De vreme ce, la fiecare dintre întâlnirile noastre îmi aduceţi servicii atât mie, cât şi coroanei, fără să vă pot dovedi recunoştinţa mea, deoarece aşa doriţi voi, vă rog să-mi faceţi încă un serviciu.

— La ordinele voastre, sire.

— Păzeşte-mi acest tânăr. Zău, l-am uitat, dar el pare că ţine morţiş să mă ocup de el... Păzeşte-mi-l, deci, ca pe un lucru preţios.

— Îl voi păzi, sire. E uşor...

Jehan avu un surâs dispreţuitor.

Bertille îşi încleşta mâinile fine cu o expresie de disperare care înduioşează, orice îndrăgostit gelos.

— Dar, continuă liniştit Pardaillan, nu-l voi putea păzi până la judecata de apoi. Regele îmi va permite să întreb ce trebuie să fac?

— Simplu: să-l conduceţi la Luvru şi să-l încredinţaţi căpitanului de gardă...

— Foarte simplu, într-adevăr... Şi apoi ce se va întâmpla cu el?

— Nu vă ocupaţi de rest, făcu Henric cu autoritate. Aceasta este treaba călăului... în fine, Pardaillan, vă veţi supune? ...

— Mă voi supune, sire, mă voi supune! Drace! Să nu te supui ordinelor regelui. Îl voi înhăţa pe acest tânăr, îl voi

târî la Luvru, la ştreang, îl voi sfârteca eu însumi!

Deodată, lovindu-se peste frunte, ca cineva care îşi aminteşte brusc:

— Pe Dumnezeu! Şi eu care uitasem! … Ah! Pedant caraghios, om de nimic, puşlama! Îmbătrânesc, sire, iată că-mi pierd memoria! Sire, mă vedeţi mâhnit, dezolat, consternat, disperat. Nu pot să fac ceea ce Maiestatea Voastră mi-a cerut.

— De ce? întrebă aspru regele.

— Eh! Sire, mi-am amintit, într-o clipă, că domnul mi-a dat mâine dimineaţă o întâlnire de la care un gentilom nu se poate sustrage fără a-şi pierde onoarea.

— Ei bine?

— Cum, sire, nu înţelegeţi că, înainte de a mă bate mâine dimineaţă cu un domn, nu-l pot aresta în această seară? … Vedeţi, sire acest tânăr va avea dreptul să creadă că mi-a fost teamă.

— Domnule de Pardaillan, spuse regele pe un ton sever, nu ştiţi că am publicat edicte foarte stricte cu legi în scopul precis de a reprima această patimă criminală a duelurilor care seceră floarea nobilimii noastre?

— Drace! Aşa este! … Am uitat edictele contra duelurilor… Ah! Hotărât lucru, mă lasă memoria! … Edictele! … Pacoste! De acum voi avea grijă să nu le mai uit!

— Domnule, spuse Henric a cărui mânie creştea, amintirea serviciilor ce mi-aţi făcut vă apără încă… Dar, credeţi-mă, nu abuzaţi de răbdarea mea! … Vă veţi supune, da sau nu?

Pardaillan se îndreptă în toată înălţimea sa. Înfăţişarea îi deveni rece şi răspunse tăios:

— Nu!

Regele tremura de mânie. Era pe punctul să arunce câteva replici usturătoare. Dar nu avu timp.

Jehan le Brave, care până acum rămăsese nemişcat şi mut, păru deodată să se trezească. El înainta la rândul lui şi, fără s-o privească pe tânără fată, brusc, pe un ton de supremă semeţie, zise:

— Înainte de a vă înfuria pe acest brav şi cinstit gentilom, ar fi poate mai bine de ştiut dacă eu voi consimţi să mă las arestat!

Apoi, cu o trufie uimitoare, continuă:

— Doar un rege mi se pare demn de a-l aresta pe Jehan le Brave. Mergeţi deci, sire, nu vreau să mai întârzii mult timp legitima voastră nerăbdare… Când veţi ieşi, mă veţi găsi aici, la această uşă, gata să vă urmez la Luvru.

La această extraordinară propunere, tânăra din palidă deveni livid㠄. Ea închise frumoşii săi ochi pentru a se sustrage parcă viziunii supliciului în faţa căruia gelosul, în exaltarea sa, se avânta fără chibzuinţă.

Distant, dar nu fără a admira în sinea sa asemenea nebună sfidare, Henric spuse:

— Păstrez cuvântul vostru, tinere domn. Sunt curios dacă veţi merge până la capăt.

— Jehan le Brave îşi ţine întotdeauna promisiunile.

Henric îl privi cu atenţie câteva secunde, apoi făcu un gest care însemna: „Vom vedea!” şi intră în casă.

Bertille coborî încet cele trei trepte şi se apropie. Iar Jehan, care nu dăduse înapoi nici măcar un pas, în faţa morţii, se retrase din faţa ei.

— De ce v-aţi oferit regelui să-l aşteptaţi, când v-ar fi atât de uşor să vă retrageţi fără grijă?

— De ce vă interesează? Cu ce drept vă ocupaţi de mine? Ce avem în comun? Ştiţi măcar cine sunt?

— Nu vă cunosc, este adevărat! Este pentru prima oară când vă vorbesc, este adevărat! Voi nu mă cunoaşteţi mai mult şi totuşi n-aţi ezitat să ridicaţi spada contra regelui Franţei pentru a apăra uşa unei necunoscute.

El se bâlbâi:

— Regele vă aşteaptă, doamnă!

— Ştiu… Din cauza voastră las să aştepte un rege… Şi cu toate acestea vreţi să muriţi… Or, ascultaţi, acesta este un secret ruşinos, pe care trebuie totuşi să vi-l fac cunoscut vouă… Regele… Nu l-am văzut decât odată, de departe…

Nu i-am vorbit niciodată, nu-l cunosc, nu s-a ocupat niciodată de mine… Şi, totuşi, este tatăl meu!

Nu te puteai înşela de sinceritatea intonaţiei. Jehan nu se îndoi. El fu imediat convins. Ca şi când această mărturisire, care părea s-o coste pe tânăra l-ar fi doborât, el căzu în genunchi şi, împreunându-şi mâinile, o imploră:

— Iartă-mă! … Oh! Iartă-mă!

— Acum când cunoşti ruşinosul secret al naşterii mele, îmi rămâne să vă spun: am născocit, poate că m-am înşelat…

De data aceasta el înţelese din jumătăţi de cuvinte şi, beat de bucurie, după ce fusese pe punctul de a înnebuni de mânie şi durere bâigui:

— Încetaţi! …

Foarte direct, cu o superbă francheţe, o adorabilă sinceritate, străină de orice ipocrizie, ea spuse ce gândeşte:

— Nu ştiu… Nu pot să vă spun… Dar simt că dacă voi muriţi acum… voi muri şi eu.

Apoi, pură, dreaptă, cu capul sus, considerând că nu mai are nimic de adăugat, ea urcă cele trei trepte, intră în casă şi închise încet uşa.

Capitolul 5

— Dumnezeule mare! … strigă îndrăgostitul, ea mă iubeşte! … Este posibil? … Am înţeles bine? … Cum, această privire atât de pură a coborât asupra mea? … Este vis sau realitate? …

O bucurie nemaipomenită îl răscolea, îl încânta. Se înălţă strălucitor, cu mâna pe mânerul spadei, iar ochii săi scânteietori, păreau să spună că este gata să înfrunte întregul univers.

Observă atunci prezenţa cavalerului Pardaillan. Nu-şi dădea seama că acesta îl privea fără să-l vadă, cu un surâs melancolic pe buze. Scena la care asistase îi readuseseră fără îndoială în memorie amintiri teribile şi în acelaşi timp plăcute, ce păreau să-l emoţioneze puternic. Jehan nu se întrebă de ce a rămas, ce aştepta. Uitase că ajunsese la ceartă cu acest necunoscut, uitase că fusese cât pe ce să-l

omoare câteva momente mai înainte şi că urma să se bată cu el a doua zi. Înţelegea doar că acest om a văzut totul, a auzit totul.

Nu mai era deci un necunoscut, nu mai era un duşman era, cel puţin pentru moment, un prieten. Era martorul căruia putea să-i vorbească despre ea. Radios, el strigă:

— Aţi auzit, nu-i aşa? … N-am visat? Ea a spus: dacă veţi muri voi muri şi eu! A spus-o, nu-i aşa?

Pardaillan tresări violent, ca un om trezit brusc la realitate. El îndreptă spre tânăr o privire în care nu mai era acea expresie maliţioasă ce-i era obişnuită şi spuse foarte serios:

— Da! … Cred, într-adevăr, că am auzit ceva de genul acesta!

Îndrăgostitul continuă să-ţi reverse bucuria şi, într-un hohot de râs, adăugă:

— Tatăl ei… Este tatăl ei! Vă vine să credeţi? Iar eu, vagabond mizerabil, când mă gândesc că am îndrăznit să rostesc… Oh! Ar trebui să-mi smulg această limbă de viperă şi s-o arunc la câini!

Şi, deodată, reamintindu-şi:

— Dacă nu eraţi voi, domnule, i-aş fi ucis tatăl! Căci l-aş fi omorât, adăugă el cu siguranţa orgolioasă ce-i era proprie. Şi acum, totul fiind spus, nu-mi mai rămâne decât să mă arunc în Sena. Ah! Domnule cavaler, cum să mă achit… Hei! Stai! Sunteţi furios? Drace! …

Pardaillan, urmare a unei vechi obişnuinţe, deşi părea să asculte cu atenţie, scruta în acelaşi timp împrejurimile cu ochii săi pătrunzători.

Văzu astfel o umbră care se apropia pe ascuns de tânăr. Dintr-o dată, umbra face un salt. Lucirea palidă a unei lame late şi tăioase scânteie în noapte. Ce s-ar fi ales de îndrăgostitul nostru şi de visele sale dacă Pardaillan nu era acolo. Mişcarea era atât de rapidă, încât era imposibil să-l avertizeze pe tânăr. Cavalerul nu ezită. El îl înhaţă brusc pe

Jehan le Brave cu braţele sale puternice, îl ridică şi-l trase spre el.

Asasinul, antrenat de elan, ajunse să lovească o treaptă, de care cuţitul său se frânse.

Jehan se aplecase deja asupra omului pentru a încerca să se lămurească cine l-a atacat, când o dublă exclamaţie răsună în acelaşi timp:

— Ravaillac!

— Domnul cavaler Jehan le Brave! Blestem pe capul meu, am ridicat mâna asupra singurului om care a avut milă de disperarea mea!

— Pentru asta, deci, maestre Ravaillac, spuse cu răceală Jehan le Brave, voiai să mă omori!

— Nu pe voi doream să vă omor!

— Nu este mai puţin adevărat că fără acest onorabil gentilom eram frumuşel ucis!

Şi, cu acel ton semeţ care-i era propriu şi care surprindea şi deruta la el, care se credea un biet vagabond, adăugă:

— Oricând altă dată te-aş fi făcut să plăteşti scump, viteazul meu Ravaillac! Dar astăzi, inima mea este copleşită de bucurie… du-te, te iert!

Ravaillac scutură din cap cu un aer cumplit:

— Mă iertaţi, bine! … şi asta nu mă surprinde la voi. Dar eu, care nu ştiu să plâng şi să rog, care nu ştiu păstra amintirea unei binefaceri, eu n-am să mă iert niciodată!

— Aş! De vreme ce te iert! … Să nu mai vorbim despre asta… Dar, de fapt, pe cine aveai în vedere? Ai strigat: „Nu este el!”

— Sunt două zile de când nu am mâncat… două zile de când rătăcesc pe străzi ca un câine vagabond, înţelegeţi?

— Biet nenorocit! Da, înţeleg… Tu căutai o pungă destul de bine garnisită pentru a-ţi asigura culcuşul şi hrana pentru câtva timp…

— Foamea este un prost sfătuitor, spuse Ravaillac.

— Fie! … Până atunci, nu vreau să se spună că din cauza mea va rămâne o zi fără să mănânci… Ia aceşti câţiva

écu1… Este tot ce am la mine… Şi dacă, din nenorocire, vei rămâne rătăcitor pe străzi, cu burta goală, caută-mă… ştii unde locuiesc. Ce dracu! Voi avea totdeauna ceva mărunţiş să-ţi dau… Bun! Păstrează-ţi mulţumirile şi şterge-o!

Cavalerul Pardaillan ascultase fără să intervină. Când văzu că Ravaillac se pierduse în noapte, se întoarse spre tânăr:

— Nu credeţi, domnule, că ar fi timpul să plecaţi? … Nimic nu vă mai reţine, cred, în acest loc.

— Dar, domnule, răspunse Jehan uşor surprins, n-aţi auzit că i-am promis regelui să-l aştept aici?

— Tocmai de aceea vă cer insistent să fugiţi.

— Aşa deci! Domnule… Credeţi că vreau să fug! Eu! …

Cu aerul său cel mai naiv, Pardaillan reluă:

— Când aţi făcut această promisiune regelui, doreaţi să muriţi… nu ştiaţi ce ştiţi acum…

— Destul, domnule, spuse Jehan semeţ. Am promis şi-mi voi ţine promisiunea orice s-ar întâmpla.

Apoi, pe un ton potolit:

— Credeţi-mă că nu pot fi omorât chiar atât de uşor cum presupuneţi voi… De altfel, ce am promis? Să-l urmez pe rege acolo unde-i va plăcea să mă conducă… Nimic altceva… îmi voi ţine această promisiune.

În timp ce tânărul spunea acestea, Pardaillan, fără să se ocupe de el, scotocea peste tot, ca şi cum ar fi pierdut un obiect preţios.

— Ce căutaţi? întrebă Jehan.

— Regele nu avea un însoţitor? întrebă Pardaillan.

— La Varenne?

— Ah! Era La Varenne! … Ei bine, pe el îl caut…

— De fapt, spuse Jehan, trebuia să fie aici, în şanţul în care s-a rostogolit.

Cu un gest, Pardaillan îi arătă împrejurimile peronului. La Varenne dispăruse. Jehan le Brave trebui să recunoască aceasta după ce răscoli în zadar toate colţurile întunecate.

— Caraghiosul a şters-o, spuse el nepăsător. Parcă a zburat!

— După părerea mea, făcu liniştit Pardaillan, n-a ajuns departe, caraghiosul, cum îi spuneţi voi, s-a oprit nu departe de aici, la Luvru… Va veni în fruntea unei trupe pentru a vă aresta sau mă înşel eu foarte mult.

— Credeţi?

— Sunt sigur… Veţi vedea curând!

Şi, spunând aceste cuvinte, Pardaillan arătă o trupă care se desfăşura în josul străzii, îndreptându-se în pas alergător spre ei.

El adăugă, privindu-l cu coada ochiului:

— Cred, că în felul acesta, nu veţi mai putea să vă ţineţi cuvântul dat Maiestăţii Sale.

— De ce, domnule? întrebă Jehan sincer uimit.

— Deoarece, răspunse Pardaillan nepăsător, presupun că nu veţi rămâne aici. A rezista mi se pare dificil. Sunt pe puţin o duzină.

Pe un ton rece, ce nu admitea replică, tânărul spuse:

— Presupuneţi greşit! … Pot fi o mie, nu mă voi mişca de aici. Mă vor omorî, poate – asta nu e sigur – dar nu mă voi dezonora încălcându-mi cuvântul.

— Scuzaţi-mă! zise Pardaillan foarte calm, credeam că aveţi motive să ţineţi la viaţa voastră. Se pare că m-am înşelat. Să nu mai vorbim despre asta.

— Dar presupun, domnule, că nu veţi rămâne aici! Voi n-aţi promis nimănui nimic… Puteţi să vă retrageţi fără teama de a vă dezonora.

La rândul său, Pardaillan deveni glacial şi, folosind aceeaşi expresie cu a tânărului, spuse:

— Presupuneţi greşit! … M-aş dezonora altfel decât retrăgându-mă.

Între timp, căpitanul Praslin şi garda sa se apropiaseră de cei doi bărbaţi nemişcaţi.

— Iată-i! scrâşni din dinţi La Varenne cu un rânjet sălbatic la gândul de a înhăţa prada.

După cele ce-i spusese La Varenne, Praslin era convins că avea de-a face cu doi tâlhari şi, pe un ton dispreţuitor,

comandă:

— Înhăţaţi-mi aceşti doi caraghioşi!

Ca şi cum nu ar fi aşteptat decât acest ordin, cei doi bărbaţi, nemişcaţi până acum, cu aceeaşi mişcare elegantă, scot împreună spadele care lucesc palid în noapte. În acelaşi timp, o voce foarte calmă, extrem de sfidătoare aruncă:

— Nu sunteţi prea politicos, domnule Praslin!

Praslin, mirat de tonul semeţ cu care i s-a adresat acest necunoscut, întrebă pe un ton mai amabil:

— Cine sunteţi domnule, voi care mă cunoaşteţi?

— Sunt cavalerul de Pardaillan.

— Domnul de Pardaillan? exclamă Praslin cu o voce sufocată, fostul ambasador?

— Chiar el, domnule.

Praslin bombăni încet:

— Sunteţi nebun, domnule de La Varenne? … Cum, veniţi să mă căutaţi la Luvru pentru a mă arunca împotriva cui? Împotriva unuia dintre oamenii cei mai fideli Maiestăţii Sale. Mă puneţi în situaţia să insult bărbatul pe care regele îl stimează cel mai mult din toată nobilimea! Domnule, nu vă voi ierta gafa pe care m-aţi împins s-o comit… şi regele, cred, cu atât mai mult, nu v-o va ierta.

La Varenne tremura de mânie. El îşi reveni repede şi ripostă cu vioiciune:

— Hei! Domnule Praslin, nu v-am vorbit deloc despre domnul de Pardaillan, pe care nu am onoarea să-l cunosc şi care, în tot cazul, nu ştiam să fie suspectat. Eu v-am vorbit despre însoţitorul său. Şi pentru acela răspund că nu este posibilă nici o greşeală.

Capitolul 6

El avusese grijă să ridice vocea în aşa fel încât Pardaillan să audă scuzele pe care i le adresă pe căi ocolite.

„De fapt, murmură Praslin, sunt doi!”

Se întoarse atunci spre Pardaillan scoţându-şi pălăria cu un gest galant:

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule de Pardaillan, cuvintele mele sunt de fapt rezultatul unei neînţelegeri care nu s-ar fi produs dacă aş fi putut vedea cu cine am onoarea să vorbesc.

— Domnule Praslin, zise Pardaillan întorcând cu curtoazie salutul, am înţeles ce s-a întâmplat, astfel încât eu trebuie să mă scuz pentru tonul replicii mele.

Şi, extrem de ceremonios, ca şi cum s-ar fi aflat în anticamerele Luvrului, cei doi bărbaţi se înclinară, în semn că incidentul era închis.

— Domnule, spuse Praslin, în cazul acesta am nevoie de însoţitorul vostru.

Jehan le Brave era pe punctul să răspundă. Pardaillan îi tăie brusc vorba. În acelaşi timp, atingându-l uşor cu cotul, îi spuse: „Lasă-mă pe mine!”

— Ce doriţi de la însoţitorul meu?

— Să-l rog să mă urmeze. Atâta tot.

— Imposibil, domnule, spuse distant Pardaillan.

— Ah! … De ce? …

— Pentru că însoţitorul meu, împreună cu mine, o aşteptăm aici pe Maiestatea Sa… Serviciu comandat, domnule de Praslin. Voi, care sunteţi căpitan, trebuie să cunoaşteţi mai bine decât oricine valoarea acestor cuvinte.

— Drace! Ştiu bine! făcu Praslin consternat. Aş putea să ştiu, fără a fi indiscret, pentru ce îl aşteptaţi pe rege?

— Pentru a-l însoţi până la Luvru.

— Drace! Drace! murmură Praslin nedumerit, ce-i de făcut?

— Trebuie, spuse prompt La Varenne, să rămâneţi aici până când iese regele.

— Asta este bine şi frumos, zise Praslin chibzuind, cunosc renumele cavalerului de Pardaillan, recunoscut drept loialitatea şi bravură înseşi. N-aş dori să-mi fac un duşman din acest bărbat galant, insultându-l prin a-l păzi ca pe un pungaş.

— Nici o piedică. Pe faţă vă retrageţi. Apoi vă plasaţi oamenii la adăpost în fundătura Courbâton. De acolo, supravegheaţi strada şi puteţi interveni dacă va fi cazul.

Praslin, ridicând din umeri, se apropie de Pardaillan.

— Domnule de Pardaillan, îmi daţi cuvântul vostru că sunteţi aici la ordinele regelui pentru a-l escorta?

— Domnule de Praslin, răspunse Pardaillan semeţ, pentru că mă cunoaşteţi, trebuie să ştiţi că nu m-am înjosit niciodată până la a minţi. Am avut onoarea să vă spun că domnul, împreună cu mine, o aşteptăm pe Maiestatea Sa pentru a-l escorta până la Luvru… Cred că asta vă ajunge.

— Îmi ajunge, într-adevăr, spuse Praslin înclinându-se, vă cedez locul şi-mi exprim toate regretele pentru rolul ridicol pe care am fost nevoit să-l joc.

Şi furios, bombănind înjurături energice la adresa lui La Varenne, se întoarse către oamenii săi şi comandă:

— La drum spre Luvru! … pe care n-ar fi trebuit să-l părăsim.

În acest moment, venind din strada Saint-Honoré, o trupă ce părea să fie numeroasă, judecând după zgomotul cadenţat al paşilor, pătrundea în strada l’Arbre SeC. În acelaşi timp, o altă trupă, precedată de un bărbat călare, apărea din josul străzii. Cele două trupe înaintau una spre alta, astfel încât grupul compact care staţiona în faţa casei Bertillei, se găsea prins între aceste două forţe, iar Praslin şi garda sa, retrăgându-se, urmau să se ciocnească cu trupa condusă de cavaler.

— Toate trupele garnizoanei şi-au dat deci întâlnire aici? remarcă Jehan cu un râs liniştit.

Pardaillan nu spuse nimic. El părea să chibzuiască adânc şi chibzuind, îndrepta o privire plină de compasiune spre tânăr, a cărui expresie scânteietoare părea că atrage lupta.

La Varenne, care spumega de furie văzând că Praslin, încrezându-se în cuvântul lui Pardaillan, intenţiona să se retragă, observase şi el sosirea celor două trupe. Evident, nu puteau fi decât arcaşi. El hotărî imediat să se folosească

de aceşti auxiliari pe care întâmplarea părea să-i fi trimis la ţanc.

Cu această intenţie, el se duse prompt în faţa cavalerului.

— Stop! … Nu se trece! strigă scurt o voce.

Docil, La Varenne se supuse ordinului. Dar el recunoscu vocea şi, copleşit de bucurie, strigă în sinea sa: „Şeful poliţiei! … cerul mi-l trimite!”

Iar cu voce tare:

— Voi sunteţi, domnule de Neuvy?

Înainte de a răspunde, cavalerul dădu în şoaptă un ordin şi îndată se aprinseră torţe. Trupa care venise din sens invers făcu la fel. Strada fu luminată de razele roşiatice şi fumegânde ale unei jumătăţi de duzină de torţe purtate deasupra capului de către arcaşi.

Şeful poliţiei îl recunoscu pe confidentul regelui şi, cu o voce gâtuită de emoţie, strigă:

— Regele?

La Varenne înţelese:

— Teafăr şi nevătămat! Mulţumesc lui Dumnezeu! spuse el cu ardoare.

— Slavă Domnului! bombăni Neuvy care era livid, am crezut că am sosit prea târziu!

El observă apoi pe căpitanul Praslin şi garda sa:

— Ah! Sunteţi aici, domnule de Praslin? … Se pare că Maiestatea Sa a fost de asemenea prevenită… foarte bine de vreme ce, cu toată graba noastră, am ajuns după luptă.

Privirea să se îndreptă apoi spre cele două statui sumbre de pe peron.

— Ah! Ah! făcu el surâzând, aceştia sunt asasinii? Vă voi uşura de prizonierii voştri, domnule Praslin, cu atât mai mult cu cât, o spun fără reproş, îi păziţi destul de rău… Pe Dumnezeu, aceste lichele trebuia să fie în mijlocul oamenilor voştri, legaţi corespunzător cu frânghii solide.

Şeful poliţiei părea să se bucure din plin de stângăcia acestui căpitan de gardă ce păzea atât de neglijent prizonieri de asemenea importanţă.

— Să vedem, spuse Praslin, despre ce luptă, despre care asasini, despre care prizonieri vorbiţi?

— Dar, făcu Neuvy surprins, vorbesc despre asasinii regelui… aceşti doi ticăloşi pe care îi păziţi atât de prost.

— Urma deci că regele să fie ucis?

— Nu aţi ştiut asta?

— Nu ştiu nimic, pe coarnele diavolului! … aceştia nu sunt prizonierii mei şi eu nu îi păzesc nici bine, nici rău… Cât despre faptul că ar fi asasini, s-o spunem pe şleau: nici nu arată.

Aici se impune o explicare.

Seara, spre orele nouă, şeful poliţiei fusese prevenit că un duelgiu, şeful unei bande de haimanale, s-a hotărât să atenteze la viaţa regelui. Acest cerşetor era un tânăr care se numea Jehan le Brave, pe care rapoartele i-l semnalaseră deja şefului poliţiei. Lovitura urma să aibă loc la orele unsprezece seara, în momentul când regele se va îndrepta, însoţit de numai una sau două persoane apropiate, spre o doamnă ce locuia în strada l’Arbre Sec. Şeful poliţiei plecase imediat, fără să piardă un minut, în fruntea unui grup de cincizeci de arcaşi. Dar din strada Saint-Antoine unde se găsea reşedinţa sa, până în strada l’Arbre Sec, drumul este destul de lung. Cu toate acestea, el ajunsese cu o jumătate de oră înaintea orei indicate.

Iată deci cum acţionase Neuvy.

La Varenne, care se bucura, povesti cum regele, în nerăbdarea sa, devansase ora fixată şi plecase la orele nouă în loc de unsprezece. Descrise apoi agresiunea lui Jehan le Brave, exagerând-o desigur şi prezentând-o în felul său. Şi, ca probă palpabilă şi incontestabilă, el îşi arătă faţa contuzionată şi ochiul învineţit.

Praslin povesti apoi ce se petrecuse între Pardaillan şi el.

Aceste explicaţii au fost schimbate cu voce scăzută. Dar Pardaillan şi Jehan le Brave aveau urechi fine. Ei au putut prinde aproape totul din ceea ce se referea la ei.

Pardaillan se uita cu atenţie la însoţitorul său şi medita: „Acest tânăr era deci un temut şef de bandă? … Era posibil, la urma urmei. Trebuie să trăieşti… Dar cred că Neuvy exagerează puţin sau este prost informat. Nu este nevoie să fii mare fizionomist pentru a ghici că această înfăţişare atât de fină, de strălucitoare, aceşti ochi atât de limpezi, atât de sinceri, nu pot fi ale unui criminal laş despre care vorbesc aceşti oameni. Cât despre pretinsul atentat, eu ştiu mai bine ca oricine în ce a constat, deoarece am asistat la toată întâmplarea. Atentatul – pentru că atentat este – se reduce la aceea că a încrucişat spada împotriva regelui. Ştiu bine că vor considera asta crimă de lezmaiestate! Ce semnificaţie are însă acest cuvânt: „Lezmajestate? …” Şi de ce maiestate? … Acest tânăr a apărat-o pe cea pe care o iubeşte fără a se nelinişti de faptul că atentatorul poartă o coroană. Mie mi se pare că el n-a făcut decât să urmeze legea naturii.”

La rândul său, Jehan le Brave, îşi spunea: „Şeful poliţiei a fost avertizat că eu îl voi omorî pe rege, în această seară, la orele unsprezece! … Şi eu am fost desemnat, numit cu numele meu! Cine putea să ştie? … Când m-am postat în faţa casei, nu ştiam cu cine voi avea de-a face… Acela care m-a denunţat ştia! … am deci un duşman îndârjit care-mi doreşte din umbră pieirea? … Cine? cine? … Să căutăm! … Nimeni nu ştia că voi veni să veghez aici, hotărât să ucid pe oricine va încerca să intre în această locuinţă prin forţă sau prin viclenie… Nimeni, în afară de signora Léonora Galigaď. Or, tocmai Galigaď, fără să-mi precizeze persoana, din grijă faţă de mine, m-a avertizat că un hoţ va încerca să intre în această seară, la aceea pe care o iubesc… Galigaď… Ea ştia deci că acest hoţ era regele! … Şi tot ea l-a avertizat pe şeful poliţiei! … De ce? … Şeful poliţiei a sosit prea târziu pentru a-l salva pe rege… da, dar, drace: nu a sosit prea târziu pentru a mă aresta pe mine! … Oh! Acum ştiu! … Şi apoi, nenorocire ţie, Léonora! Nenorocire ţie, Concini! Dacă nu cumva mă-nşel!”

În timp ce Pardaillan şi Jehan le Brave meditau asupra soartei, ceea ce nu-i împiedica, de altfel, să stea cu ochii la pândă, şeful poliţiei, Praslin şi La Varenne, după ce s-au explicat, ţineau un fel de consiliu.

— Ce vreţi să faceţi? întrebă căpitanul, încântat în fond că a scăpat de o astfel de sarcină neplăcută.

— Îi voi aresta pe cei doi bărbaţi, spuse şeful poliţiei fără să ezite.

— Cum doriţi, făcu Praslin. Este o operaţiune poliţienească ce intră în atribuţiile voastre. Eu n-am de ce să mă amestec.

Zicând acestea, căpitanul îşi orândui trupa, decis să rămână spectator neutru la ceea ce urma să se întâmple.

Neuvy coborî imediat de pe cal. El înainta până la baza peronului şi, ca şi cum Jehan le Brave nu există pentru el, spuse foarte politicos:

— Domnule de Pardaillan, mă văd obligat, spre marele meu regret să vă rog să-mi predaţi spada… înţelegeţi, sper, că nu este decât o simplă măsură de prevedere, provizorie.

— Domnule de Neuvy, răspunse Pardaillan la fel de politicos, regret foarte mult că nu pot să accept cererea voastră.

— Refuzaţi să vă supuneţi, domnule? întrebă Neuvy stupefiat. Prin asta mă mâhniţi, mă aduceţi în stare de disperare! Dar înţelegeţi, simplă măsură de prevedere.

Şeful poliţiei se străduia să menajeze un personaj despre care se ştia că se bucură de mare stimă pe lângă rege. El făcu o ultimă încercare, pe un ton mai rece:

— Da sau nu, sunteţi fidel şi ascultător supus Maiestăţii Sale?

— Aceasta depinde de situaţie, spuse Pardaillan cu un aer inocent.

Neuvy îşi schimbă brusc atitudinea. Figura sa deveni aspră şi ameninţătoare.

— Spadele voastre! ceru el imperios.

— Veniţi să le luaţi! tună Jehan le Brave, exasperat de atitudinea şefului poliţiei care evita să-l ia în considerare.

Neuvy puse piciorul pe prima treaptă. Dar el nu merse mai departe. Simţi vârful unei spade proptindu-i-se în gât. În timp ce vocea lui Jehan le Brave, înspăimântătoare prin calmul ei, spuse:

— Încă un pas, domnule şi vei fi mort!

Şeful poliţiei înţelese că nu era de glumit. El se retrase. Cu un calm admirabil, îndepărtând cu un bobârnac cele câteva picături de sânge ce-i căzuseră pe haină, el strigă cu o voce aspră:

— Fiţi atenţi, vă ordon în numele regelui! … Predaţi-vă!

El se adresa lui Pardaillan.

Dar Jehan fu acela care răcni:

— Nu!

— Vă răzvrătiţi?

— Da.

Neuvy ridică din umeri, se dădu la o parte şi, întorcându-se către oamenii săi, ordonă rece:

— Puneţi mâna pe ei!

Arcaşii înaintară în grup compact. Dar peronul era destul de îngust. Numai trei oameni puteau înainta frontal. Din lipsă de spaţiu, nu aveau posibilitatea să se mişte în voie.

Dar în timp ce primii trei urcară prima treaptă, ceilalţi, încercând să se plaseze în spatele lor, începură să-i împingă pe primii, aţâţându-i cu înjurături copioase şi variate glume.

Cei doi rebeli nu râdeau, nu glumeau, erau ţepeni, nemişcaţi, muţi. Cu vârful spadei sprijinit de vârful cizmei, ei aşteptau cu curaj momentul potrivit să atace.

Şi deodată, cele două braţe se întinseră. Deasupra grupului colcăitor de arcaşi se învârtea un dublu vârtej de oţel. Vârfuri ascuţite plonjează, se ridică din nou cu viteza trăsnetului. Şi urlete de durere izbucnesc din rândul atacatorilor.

Acelaşi vârtej vertiginos reîncepea, împletind fulgerător loviturile de vârf cu cele de rever. Şi din nou urlete, urmate de gemete şi horcăieli se auziră din partea atacatorilor.

De această dată începu debandada.

Cuprinşi de panică, arcaşii se retraseră în grabă, în salturi dezordonate, punându-se la adăpost în afara razei de acţiune a vârtejului mortal.

Iar cei doi furioşi, fără nici o zgârietură, cu vârful spadei coborât, retraşi în ei înşişi, dominau toată scena, din nou neclintiţi, într-o atitudine de aşteptare care era în acelaşi timp una de sfidare.

Deodată, în liniştea relativă care se lăsase, răsună un strigăt cumplit de durere. Îl scosese La Varenne.

Văzând riguroasa apărare acelor doi asediaţi, el înţelese, cu furia în suflet, că această arestare, care i se păruse asigurată, ar putea să dea greş, ca şi răzbunarea sa.

El se strecurase pe nesimţite spre una din marginile peronului. Intenţia sa era ca, folosind stâlpul pentru a se ascunde, să se cocoaţe pe peron, în spatele lui Jehan le Brave şi să-l scoată din luptă izbindu-l peste picioare. A reuşit să se furişeze în spatele celui pe care voia să-l lovească fără a fi observat. Pentru o clipă a crezut că reuşise. Întinsese deja braţele pentru a lovi. Jehan nu părea să fie conştient de pericol. Dar, în momentul când La Varenne, cu un răcnet de bucurie, lovea în piciorul pe care vroia să-l reteze, Jehan le Brave, care-l zărise cu coada ochiului, fără să se întoarcă, îl lovi fulgerător în plină figură. Răcnetul de bucurie se transformă în urlet de durere şi La Varenne, cu obrazul brăzdat înspăimântător, orbit de sânge, căzu pe spate şi nu se mai ridică.

Neuvy îşi rândui oamenii într-un semicerc, pe două rânduri. Aceşti oameni urmau să pornească drept spre peron, asaltându-l în acelaşi timp din faţă şi din părţi, încercuindu-i pe cei doi rebeli. Nu mai era vorba să-i aresteze pur şi simplu. Morţi sau vii, cei doi bărbaţi trebuiau înhăţaţi.

La semnalul şefului lor, arcaşii porniră, strângându-i pe rebeli într-un cerc de fier.

Pe peron, Pardaillan şi Jehan le Brave evaluează manevra. Fără a se pregăti, fără să-şi spună un cuvânt, dintr-o privire,

ei găsesc şi adoptă tactica potrivită.

Ei se plasară spate-n spate, instalaţi solid în mijlocul peronului, pentru a face faţă simultan din toate părţile.

Cele două spade sclipitoare ţintesc din nou în grămadă, se răsucesc în dreapta şi în stânga, peste tot, în acelaşi timp. Arcaşii sunt răvăşiţi, împunşi cu frenezie. Pe deasupra, încurajări, ameninţări înspăimântătoare, înjurături suculente, strigăte de durere.

Dar, de această dată, avântul atacatorilor este metodic şi organizat. Ei nu cedează.

— Nu mai rezistă! Nu mai rezistă! strigară câteva voci.

Era adevărat. Pardaillan şi Jehan le Brave erau plini de sânge. Nu erau însă decât simple zgârieturi fără importanţă. Hainele şi cizmele erau mai păgubite decât pielea.

Dar, într-o clipă, arcaşii invadară peronul şi, în cazul acesta, puteau să le atingă pieptul.

În acest moment, o voce poruncitoare comandă:

— Jos armele! ... Toată lumea! ...

Arcaşii se opriră brusc.

— Regele! strigă de Neuvy, scoţându-şi imediat pălăria, în timp ce oamenii săi prezentau armele.

Pe peron, Pardaillan şi Jehan le Brave, cu aceeaşi mişcare elegantă, afectată, salutară cu spadele, fără a fi clar dacă acest salut era adresat regelui sau învinşilor. După aceea, cu un calm ce ţinea de miracol, pun amândoi spadele în teacă şi rămân inflexibili, cu tocurile alăturate, ca la paradă.

Ei se privesc reciproc cu coada ochiului şi îşi surâd cu amabilitate. Se vedea că fiecare era mulţumit de celălalt. Şi aveau amândoi o înfăţişare atât de falnică încât însuşi regele se opri o clipă pentru a-i contempla cu o admiraţie vizibilă.

Cu toate acestea, Pardaillan, din vârful buzelor, murmură pentru însoţitorul său:

— Cred că era şi timpul!

Tânărul răspunse cu simplitate:

— Într-adevăr.

Capitolul 7

Politicoasă, Bertille îl conduse pe rege într-un mic cabinet, un fel de oratoriu2 foarte simplu.

Henric se abandonă într-un fotoliu şi privi cu atenţie, cu un aer visător, tânăra care stătea dreaptă în faţa lui, într-o atitudine foarte demnă.

— Sunteţi chiar fiica Blanchei de Saugis?

— Sunt, într-adevăr, fiica Blanchei de Saugis, moartă de durere şi de ruşine dându-mi viaţă în urmă cu aproape şaisprezece ani. Sunt deci un copil natural… un bastard cum spun răutăcioşii, mama neavând un soţ legitim… Micul domeniu al mamei mele este situat în ţinutul Chartrain, nu departe de Nogent-le-Roi… Sunt aceea pe care voi o consideraţi şi tatăl meu este… acela pe care voi îl cunoaşteţi.

Aceste cuvinte fuseseră pronunţate cu o simplitate atât de demnă, pe un ton de o tristeţe şi o resemnare atât de sfâşietoare încât regele ruşinat, îşi lăsă bărbia în piept.

Maşinal, cu o emoţie pe care n-o putuse stăpâni, murmură:

— Fiica mea! …

Emoţia sa provenea de la faptul că se gândea la dragostea să pentru acest copil care se dovedea a fi fiică sa. Ruşinea şi jenă să veneau mai cu seamă de acolo că-şi amintea de acea intenţie infamă de a încerca să se strecoare la ea.

El admiră pe ascuns graţioasa fată, îşi confirma hotărârea de a îndrepta regeşte lunga sa uitare şi-şi spunea: „Dumnezeule! Această frumoasă fiică va fi podoaba inimii mele. Îi voi da o dotă magnifică, o voi căsători cu unul dintre prietenii mei, ea nu mă va părăsi şi, dacă nu depinde decât de mine, ea va fi fericită. Fiind tardivă, satisfacţia nu va fi mai puţin întreagă. Îi datorez asta din plin.”

Gândindu-se la un viitor pe care îl vedea vesel şi tihnit, enumerând binefacerile cu care-şi promitea să o copleşească, el se înduioşa. Îi întinse braţele repetând:

— Fiica mea!

Spre marea sa uimire, Bertille nu se mişcă. Ea ridică încetişor capul şi murmură pe un ton de o melancolie inexprimabilă:

— Vai, eu nu am tată! … Nu voi avea niciodată.

Henric o studie cu atenţie, ceea ce nu făcuse încă, uluit de graţia atât de încântătoare a fetei.

Pentru a-i arăta că-i înţelegea rezerva şi cauza ei, el o întrebă pe un ton compătimitor:

— Ai suferit mult, copilul meu?

— Am fost foarte nefericită, sire, într-adevăr.

— Din vina mea, o simt. Cu toate acestea nu trebuie să mă consideri mai vinovat decât sunt.

Ea îl întrerupse prompt:

— Maiestatea Voastră se înşeală când crede că răspunsul meu ascunde vreo dezaprobare, oricât de mică. Nu m-am gândit niciodată să cer regelui nici cea mai mică explicaţie, în tot ce mă priveşte, cu atât mai puţin să-i judec purtarea faţă de mine. Regele este stăpânul. El nu are de dat socoteală decât conştiinţei sale.

— Dumnezeule! Frumos spus! Văd că eşti tot atât de înţeleaptă pe cât eşti de frumoasă… şi este puţin spus. Nici eu nu vreau să rămân în urma generozităţii tale. Mărturisesc că sunt vinovat de nedreptăţi… Nu spune nu! Nedreptăţi grave pe care trebuie şi vreau să le îndrept. Grija viitorului tău mă priveşte de acum înainte. Vreau să fac din tine cea mai fericită, cea mai invidiată dintre femei. Fii sigură că voi fi întotdeauna gata să-ţi îndeplinesc dorinţele, atât cât îmi va sta în putinţă.

Ea răspunse pe un ton grav:

— Dacă este aşa, voi îndrăzni să-i cer regelui o favoare. În schimbul căreia îl voi considera eliberat de toate promisiunile pe care s-a simţit dator să mi le facă.

— Vorbeşte şi dacă ceea ce-mi ceri nu este imposibil, pe cuvântul meu de gentilom, se va face, strigă cu ardoare regele, încântat s-o vadă într-o atât de bună dispoziţie.

Bertille păru să chibzuiască o secundă… Nu pentru că ezită să-şi fornuleze cererea, dar căuta termenii în care s-o prezinte.

— Pot să ştiu, întrebă ea care sunt intenţiile regelui în ceea ce-l priveşte pe tânărul care aşteaptă la uşa mea?

Henric era departe de a se aştepta la o astfel de cerere. El o privi scrutător.

— De ce te interesează ce am hotărât în privinţa acestui tânăr?! De ce te interesezi în mod deosebit de el?

— Deoarece pentru mine, pentru apărarea mea, el a îndrăznit să sfideze mânia Maiestăţii Voastre.

— Ei, Doamne, de ce se amestecă? Şi apoi, de ce şi de cine să te apere? Din câte ştiu nimic nu te ameninţă!

— Sunteţi sigur, sire?

— În sfârşit, cum de se află tocmai aici? … îşi petrece nopţile veghind pragul tău? … Cu ce drept? …

— Nu ştiu!

Şi, spunând aceste cuvinte, pentru prima dată ea roşi.

Henric, care n-o pierdea din ochi, reluă:

— Nu ştii? … Ei bine, eu ştiu şi ţi-o spun: pentru că te iubeşte.

Ea străluci de încântare. Îşi împreună mâinile albe, ridică ochii extaziaţi, cu graţie şi murmură dulce:

— Da, îmi spuneam că atâta fericire nu este pentru mine. Dar acum simt, văd, el mă iubeşte.

— Şi tu îl iubeşti, recunoaşte, strigă furios regele.

— De ce să n-o recunosc? … Când îl vedeam trecând atât de mândru şi atât de cutezător pe sub fereastra mea, când ochii săi scânteietori mă priveau atât de dulce, învăluindu-mă mângâietor, eram fericită fără să ştiu de ce. Nu ştiam că aceasta era dragostea… nu ştiam dacă-l iubeam şi dacă el mă iubeşte! … Dar când l-am văzut postându-se ameninţător în faţa voastră, interzicându-vă să vă apropiaţi de uşa mea, am fost fericită. V-am recunoscut imediat. El de asemenea, sunt sigură, v-a recunoscut… Şi totuşi, n-a

ezitat… Vârful spadei sale a ameninţat pieptul vostru… Pieptul regelui!

— Ah! Pe bunul Dumnezeu! Te sfătuiesc să nu-mi reaminteşti această frumoasă ispravă! bombăni regele.

Dar, cum ea nu-l auzise, reluă şi mai înflăcărat:

— Am înţeles că, dacă el îndrăznea acest lucru uluitor, era pentru că mă iubea… pe mine! … şi am fost fericită mai presus de orice. Atunci, ştiind ce sunteţi pentru mine, mi-am spus că nu puteam să las să verse sângele vostru… şi am intervenit la timp. El s-a înşelat asupra sensului acestei intervenţii. Nu ştiu ce a crezut, ce a gândit… dar am ghicit că dorea să moară, că această sfidare nebună de a se angaja să vă însoţească la Luvru era un mod de a se sinucide… pentru mine… din cauza mea… Am simţit cum sângele mi se răceşte în vine, iar în mine s-a făcut lumină. Am înţeles că, dacă ar muri el, aş muri şi eu, pentru că şi eu îl iubeam!

— Toate astea sunt baliverne, strigă Henric, himere la care nu trebuie să te mai gândeşti.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Vreau să spun că visele, proiectele, în raport cu situaţia ta prezentă de fată săracă şi necunoscută, nu se mai potrivesc cu situaţia strălucitoare pe care o vei avea mâine. Trebuie să spui adio trecutului mizerabil şi să ai ambiţii conforme cu rangul ce-l vei avea.

Bertille dezvălui o figură răvăşită de durere şi, împreunându-şi mâinile într-un gest de implorare, strigă cu ardoare:

— Rog pe Maiestatea Voastră să nu se ocupe de mine. Rangul şi măreţia nu mă tentează deloc. Vă jur că voi fi o tristă apariţie la curtea voastră, sire. Situaţia mea, care vi se pare nenorocită, mie îmi pare foarte norocoasă şi de invidiat. Modestia mea nu mă apasă. Departe de asta, ea îmi este dragă şi preţioasă. Sunt foarte fericită aşa cum sunt şi nu cer nici o favoare, chiar de-aş rămâne mereu în această situaţie.

— Dar aici este sărăcie! Eu îţi ofer un castel. Vei avea o casă înzestrată ca a unei prinţese, o mulţime de lachei, cameriste, scutieri, paji, doamne de companie, gentilomi… O sută de mii de livre rentă permanentă, un titlu, marchiză de exemplu, aşteptând să te mărit cu vreun prinţ pe care-l vom alege tânăr, viteaz şi frumos. Gândeşte-te la ce-ţi ofer. Meditează înainte de a spuse nu.

Ea strigă, cu un fel de furie:

— Nu vreau nimic, nici titluri, nici rente, nici soţi. Nu cer decât un lucru: să rămân cum sunt. Vă implor smerită, dar hotărâtă, să mă uitaţi, să mă lăsaţi aşa cum sunt. Recunoştinţa mea va fi infinită dacă îmi veţi acorda această favoare.

— Dumnezeule! Este o nebunie! … Şi toate astea pentru că ai întâlnit un aventurier! …

— Am avut onoarea să cer regelui să-mi spună ce intenţionează să facă în privinţa acestui tânăr pe care îl califică drept aventurier?

O lucire răutăcioasă trecu prin ochii şireţi ai bearnezului.

— Ştii de ce crimă s-a făcut vinovat?

— Da. Se cheamă crimă de lezmaiestate.

— Ei bine, el va suferi consecinţele acestei crime.

— Este irevocabil? Nimic nu vă va putea face să reveniţi asupra acestei hotărâri?

— Nimic! răspunse regele cu răceală. Şi, în sinea sa, adăugă: „Drace! Sunt curios să văd ce va face.”

— Sire, fiica Blanchei de Saugis este aceea care vă cere iertare pentru cel pe care-l iubeşte. Fiica Blanchei de Saugis, aţi auzit bine, sire?

— Blanche de Saugis însăşi, de-ar apărea din cavou pentru a implora această iertare, răspunsul ar fi acelaşi: Nu!

Bertille scutură încet din cap ca şi cum ar fi vrut să spună: „Bine. Mă aşteptam la asta.”

Şi cu voce tare:

— Dumnezeu mi-e martor, sire, că am vrut să evit ruşinea de a scormoni trecutul, ruşinea încă mai îngrozitoare de a

lămuri prezentul…

— Ce vrei să spui? întrebă Henric, vag neliniştit.

— Spun, izbucni Bertille pe un ton de dispreţ suveran, că aţi încercat să pătrundeţi la mine aşa cum, în urmă cu şaisprezece ani aţi pătruns la mama mea. Spun că, dacă nu vă destăinuiam numele meu, aţi fi încercat să reînnoiţi asupra fiicei, a fiicei voastre laşul atentat pe care l-aţi comis asupra mamei!

— Îţi pierzi minţile, cred! bâlbâi Henric.

— Da, văd, vă întrebaţi cum o fată de vârsta mea poate ghici toate aceste infamii. Uitaţi că dureroasa poveste a mamei mi-a revelat lucruri pe care o fată de vârsta mea trebuia să le ignore. Şi asta este o crimă în plus în contul vostru. Vedeţi, domnule că am dreptul să pretind mult de la voi. Eu, totuşi, am implorat. Ce? Foarte puţin, într-adevăr: uitarea unui cuvânt, a unui gest. Şi voi aţi refuzat. Ei bine, fie. Încheiaţi opera începută, tatăl meu, după mamă asasinaţi fiica! Pretextul este găsit, sire. Ca şi el, am insultat pe Maiestatea Sa. Trimiteţi-ne împreună la tortură. Eu sunt gata. În felul acesta, graţie vouă, mama şi fiica nu se vor uni decât în moarte cu alesul lor!

Ea se ridică mândră, cu o văpaie în ochi. Iar regele, care se predase, reflecta admirând-o: „Iată deci unde voia să ajungă – să moară cu alesul ei, cum spuse ea. O asemenea dragoste pentru un bărbat al cărui nume nici măcar nu-l cunoştea în urmă cu mai puţin de o oră. Este incredibil. Cu toate acestea, aşa este. La urma urmei, de ce să mă amestec? Cine ştie dacă, în fond, nu va fi mult mai bine aşa? Nu mi-aş face de bună voie, o mulţime de duşmani prezentând-o la curte? …”

Trebuia să-i răspundă, s-o liniştească pe fată, când i se păru că aude ceva ca un zgomot îndepărtat de luptă. El plecă urechea.

Bertille auzise şi ea. Fără să-i pese de rege, ea se repezi în balcon, întredeschise oblonul şi aruncă o privire în stradă.

Palidă ca o moartă, dar dreaptă şi hotărâtă, ea se îndreptă cu pas sigur spre uşă.

— Unde te duci, strigă regele, care o urmase.

— Să mor împreună cu el, deoarece oamenii voştri vor să-l omoare.

— Eh, Doamne! Nu vreau moartea lui! … Nu ai înţeles asta?

Şi, pe un ton de suverană autoritate:

— Nu vă mişcaţi, doamnă! Nu se cade să se uite prea mult timp că eu singur am dreptul să poruncesc!

El merse să vadă, la rândul său, ce se petrecea în stradă, evaluând situaţia dintr-o singură privire.

„Bine, murmură el, vor mai rezista două sau trei minute. Voi ajunge la timp.”

Întorcându-se spre Bertille care aştepta neliniştită:

— Copilul meu, spuse el cu blândeţe, te iert pentru ceea ce mi-ai spus şi pentru că ai încercat să mă insulţi, pe mine, tatăl tău şi regele tău. Taci. Lasă-mă să termin. Nu am intenţia să te constrâng orice ar fi. Vei hotărî singură asupra destinului tău şi îţi voi lăsa toată libertatea. În câteva zile voi reveni să te văd. Linişteşte-te, de această dată voi veni în plină zi şi însoţit, astfel că nimeni nu va putea să-mi pună la îndoială intenţiile… Acum, lasă-mă să ies. Este timpul.

— Veniţi repede sire, veniţi repede, pentru Dumnezeu! strigă Bertille avântându-se.

— O clipă, făcu Henric oprind-o. Nu trebuie să mă vadă lumea ieşind de la tine la această oră. Sunt tatăl tău, dar asta numai eu o ştiu.

— Ah! Ce contează! Să nu pierdem timpul!

— Contează mult pentru mine. Fă cum îţi spun şi nu te teme de nimic… Voi sosi la timp. Nu există o ieşire prin spatele acestei locuinţe?

— Prin fundătura Courbâton… Veniţi, sire, veniţi.

Un minut mai târziu, regele, după ce ocolise fundătura cu acei paşi întinşi ce-i erau obişnuiţi, sosise la timp pentru a

opri asaltul arcaşilor săi, cum am văzut.

Capitolul 8

Regele se plasă la baza peronului, în centrul cercului de lumină format de torţele arcaşilor ţepeni, ca la paradă şi, cu un aer nemulţumit, întrebă:

— Ei bine, ce se întâmplă aici, Neuvy?

— Se întâmplă, sire, că am vrut să-l arestez pe acest bărbat care s-a răzvrătit, după cum a putut vedea Maiestatea Voastră.

Henric, cu sprâncenele încruntate, se întoarse spre Jehan şi bubui:

— Răspundeţi, domnule.

Jehan avansă până la marginea peronului, se înclină cu eleganţă şi răspunse cu o siguranţă deconcertantă:

— Acest om nu ştie ce spuse. Eu susţin că el s-a opus ordinelor regelui şi nu eu.

— Ce spuneţi? Explicaţi-vă, tinere.

— Este foarte simplu, spuse Jehan pe un ton caustic, regele mi-a ordonat să-l aştept aici, la această uşă pentru a-l însoţi la Luvru… sau altundeva. A sosit acest om. Fără sens şi fără raţiune, din propria lui voinţă, el a vrut să mă înhaţe cu ajutorul zbirilor săi. A vrut să mă smulgă din acest loc unde aveam ordin să-l aştept pe rege. Domnul de Pardaillan, aici de faţă şi-a dat osteneala să-i explice asta, dar el n-a vrut să asculte nimic. S-a încăpăţânat în dorinţa lui de a mă împiedica să execut ordinul regelui. În felul acesta, el s-a opus deschis autorităţii regelui, pe care avea datoria s-o respecte mai mult decât oricine, astfel încât el trebuie luat din scurt.

— Sire! strigă Neuvy, gâtuit de furie, permiteţi-mi…

— Linişte, domnule! îl întrerupse Henric. Şi, reprimându-şi un surâs: „Drace! Iată o explicaţie la care nu mă aşteptam”, întorcându-se spre Pardaillan, care aştepta cu un aer indiferent, îl întrebă:

— Şi voi, domnule, aţi avut şi voi ordin să mă aşteptaţi aici? Pentru a executa acest ordin aţi tras spada împotriva,

oamenilor poliţiei?
— Fără îndoială, sire. Maiestatea Voastră mi-a ordonat să-l păzesc pe acest tânăr. Aţi precizat chiar să-l păzesc ca pe ceva preţios.
— Ei bine?
— Ei bine, l-am păzit spuse Pardaillan cu un calm admirabil.
De această dată regele surâse cu francheţe şi, întorcându-se spre şeful poliţiei, care clocotea de furie, îi spuse cu gravitate:
— Cei doi gentilomi spun adevărul. Ei se află aici la ordinul meu.
— Sire! Bâlbâi de Neuvy.
— Pleacă, Neuvy, zise încet Henric, sunteţi un bun slujitor, nu voi uita asta.
Nu mai era nimic de spus, trebuia să se supună. Cu mânia în suflet, şeful poliţiei trebui să se încline, îşi grupă oamenii şi, după ce a aruncat o privire încărcată de ameninţări lui Jehan, care surâdea dispreţuitor, se îndepărtă încet, ca şi cum regreta.
Henric se întoarse atunci spre căpitanul de Praslin care aştepta nepăsător:
— Cum se face că aţi părăsit Luvrul, unde eraţi de gardă? întrebă el.
— Sire, domnul de La Varenne a venit la mine şi mi-a povestit nu ştiu ce istorie despre un atac nocturn împotriva persoanei regelui.
Regele îşi aminteşte atunci de confidentul său.
— De fapt, întrebă el cu cea mai desăvârşită indiferenţă, unde este La Varenne?
O voce jalnică gemu lângă el.
— Aici, sire!
Şi Henric, la lumina palidă a unei torţe lăsată de şeful poliţiei, putu să vadă cicatricea însângerată care brăzda obrazul confidentului său.

— Du-te să te îngrijeşti, La Varenne, zise Henric cu un aer fals îngrijorat. Caută-l pe doctorul meu Heroard şi spune-i că-i ordon să-ţi redea grabnic o înfăţişare prezentabilă.

Şi adresându-se imediat lui Praslin, îi ordonă:

— Întoarceţi-vă la Luvru, Praslin.

Praslin era soldat, obişnuit cu disciplina militară. Cu toate acestea, ezită o secundă şi remarcă respectuos:

— Şi regele?

— Mergi fără teamă, prietene. Aceşti doi gentilomi viteji mă vor însoţi.

— În acest caz, plec liniştit, ei valorează cât o companie.

— Spune că valorează cât o armată, Praslin şi vei fi încă departe de adevăr!

Praslin se înclină în faţa regelui, salută adânc pe cei doi bărbaţi care acceptaseră fără să clipească extraordinarul compliment pornit de pe buzele regelui şi comandă:

— La drum!

Regele aşteptă în linişte până ce zgomotul cadenţat se pierdu în depărtare. Ferestrele burghezilor înspăimântaţi de vacarm se închiseseră unele după altele. Strada, luminată slab de palidele raze ale lunii, îşi recăpătase aspectul său paşnic şi tăcut.

— La drum şi noi! comandă vesel Henric. Vreau să profit de escorta cu adevărat regală pe care întâmplarea fericită mi-a trimis-o în această seară pentru a face un tur prin frumosul meu oraş.

Henric îl luase pe Pardaillan de braţ. Acesta era încă unul din obiceiurile sale: când mergea, trebuia întotdeauna să se sprijine de careva. El îi antrena încet pe cei doi însoţitori în direcţia Luvrului. Părea în largul său şi foarte vesel de această plimbare nocturnă.

Nici măcar o dată el nu făcu aluzie la aventura tânărului care mergea în stânga sa. Nu reaminti nici refuzul de a se supune al lui Pardaillan şi cuvintele violente care însoţiseră acel refuz. În sfârşit, el nu suflă un cuvânt despre lupta susţinută împotriva arcaşilor. S-ar fi spus că toate acestea i

se şterseseră din memorie, nu existaseră niciodată. El menţinu constant conversaţia la acest ton de libertate familiară care-l făcea iubit, râzând de orice, glumind despre orice, dar nelăsând să se ghicească nimic din intenţiile sale, abordând numai subiecte uşoare sau neînsemnate.

La mijlocul străzii l'Arbre Sec se înălţa fântâna lui Trahoir. Împrejurul acestei fântâni, trei siluete ascunse în umbră, tăcute, cu pumnalul în mână, ghemuite, pregătite să sară, păndeau apropierea celor trei plimbăreţi nocturni. Cei trei erau Escargasse, Gringaille şi Carcagne, cele trei puşlamale pe care i-am întrezărit în aceeaşi dimineaţă la uşa locuinţei lui Jehan le Brave.

Regele, am spus-o, se sprijinea de braţul lui Pardaillan, pe care-l avea la dreapta sa. Jehan le Brave se afla la stânga sa. Apropiindu-se de fântână, grupul porni spre dreapta, în timp ce tânărul ajunse la un pas de monument.

Regele şi Pardaillan trecură fără să observe nimic şi fără ca cei trei aflaţi la pândă să se fi mişcat.

Jehan le Brave lăsă să treacă pe cei doi însoţitori ai săi, se opri, puse un picior pe marginea fântânii, simulând că-şi aranjează pintenul. În acelaşi timp, din vârful buzelor, dintr-un suflu, azvârli câteva cuvinte scurte, culese de urechile atente ale celor trei. Şi imediat, cu un aer indiferent, se îndepărtă alăturându-se lui Henric al IV-lea şi lui Pardaillan, care păreau să nu fi observat această oprire scurtă şi toţi trei, întorcându-se spre stânga, intrară pe strada Saint-Honoré.

Cum se îndepărtară, cei trei ieşiră din colţul lor. Aveau figuri jalnice şi derutate şi erau palizi ca şi cum scăpaseră dintr-un mare pericol.

— Eh! murmură provensalul Escargasse, am scăpat uşor!

— Încă puţin şi l-am fi atacat pe şef, explică Carcagne.

— Ce grindină de lovituri s-ar fi abătut peste capetele şi peste spinările noastre! Se spovedi fără falsă ruşine parizianul Gringaille.

— La naiba! reluă Escargasse, să spălăm putina. Aţi auzit ordinul: să-l urmăm de departe, fără a atrage atenţia celorlalţi doi, să nu-l pierdem din vedere şi să fim gata să intervenim la semnalul său. Să deschidem ochii.

— După părerea mea va trebui să ne luăm la harţă!

— Dar expediţia va fi rodnică. Nu se pune el în mişcare pentru o prăpădită de afacere.

Vorbind, se avântaseră deja, atingând zidurile, cu pas suplu de felină, fără cel mai mic zgomot care să le trădeze prezenţa, urmărindu-i cu urechile ciulite, cu mâna pe mânerul spadei, invizibili în noapte, fără să piardă niciuna din mişcările celor trei plimbăreţi.

Deodată, Carcagne strigă înăbuşit:

— Pe coarnele diavolului! Şi signor Concini care ne aşteaptă!

— Drace! L-am uitat!

— El vă aştepta, zise hotărât Gringaille. Adevăratul nostru şef nu este Concini!

— Acesta este Jehan al nostru, viteazul între viteji, puternic între puternici. Concini va fi satisfăcut să ne aibă la dispoziţie atunci când vom sosi.

— Eu nu spun nu, Escargasse… Totuşi, Concini are o calitate… El este acela care ne dă pateul… Totul este ca supunându-ne şefului nostru, să-l menajăm.

— Este foarte drept ce spui tu acolo, Carcagne. În consecinţă, îi vom da lui Concini o explicaţie satisfăcătoare.

— Atenţie, se opresc!

— La poarta Luvrului! Oh!

— Ne va ajuta să intrăm?

— Să deschidem ochii, porumbeii mei, este momentul potrivit! …

Henric al IV-lea se oprise, într-adevăr, în faţa unei uşi secrete a palatului. El privi un moment, maliţios, pe cei doi păzitori ai săi, care rămăseseră de altfel impasibili, încremeniţi într-o poziţie militară pe care regele o aprecie la valoarea sa.

Brusc, Henric introduse cheia în broască şi împinse uşa pe care o lăsă un moment larg deschisă, ca şi cum ar fi vrut să le arate că nu avea acolo nici gărzi, nici gentilomi gata să intervină şi, foarte amabil:

— Domnilor, spuse el, vă mulţumesc că aţi avut bunăvoinţa să mă însoţiţi până aici.

Apoi se întoarse spre Pardaillan cu o gravitate subită:

— Vă datorez mult, prietene. Nu vreau să-mi amintesc decât asta. Restul s-a şters din memoria mea.

Pardaillan se înclină, reprimându-şi un surâs şi răspunse cu vocea sa caustică:

— De vreme ce Maiestatea Voastră recomandă exemplul, voi face la fel, şterg şi eu, sire!

„Cap de fier!” reflectă regele. Dar se feri să sublinieze răspunsul cavalerului şi, ca şi cum n-auzise, se adresă lui Jehan:

— Cât despre voi, tinere, nu vă cunosc. Dar am promis să iert. Treacă deci de data asta. Dar, credeţi-mă, urmaţi-mi sfatul, faceţi un tur în provincie… aerul Parisului nu vă face bine.

Foarte palid, contractându-se vizibil pentru a părea calm, tânărul se înclină la rândul său şi ridicându-se ca şi cum n-ar fi înţeles ordinul ce i se dăduse:

— Mulţumesc cu umilinţă regelui pentru sfatul său! Dar pentru moment tocmai la Paris am treburi.

Henric încruntă uşor din sprâncene şi spuse sec:

— Fie. În acest caz, faceţi în aşa fel încât să n-aud niciodată vorbindu-se de voi.

Şi adresând un semn amical lui Pardaillan, intră vioi şi închise uşa, fără să-i lase tânărului timp pentru răspuns.

Capitolul 9

După ce uşa se închisese în urma regelui, Pardaillan şi Jehan, oricât de viteji erau, nu-şi putură înăbuşi un suspin de uşurare.

— Recunoaşteţi, spuse Pardaillan, că aţi crezut că vom fi arestaţi.

— Da, domnule, răspunse tânărul. Dar dumneavoastră?

— Ce aţi fi făcut dacă regele ar fi vrut să ne înhaţe? întrebă el curios pe tânărul său însoţitor.

Fără să răspundă, Jehan pocni din palme şi comandă cu voce puternică:

— Aici, voi de colo!

La această chemare, Gringaille, Escargasse şi Carcagne ieşiră din umbră. Ei se postară în faţa şefului lor şi, cu capul sus, cu mâna pe mânerul spadei, cu călcâiele lipite, rămân ţepeni, nepăsători. Numai ochii lor, aţintiţi în ochii şefului, exprimă admiraţie, un ataşament fără margini.

— Ei bine? întrebă Jehan după ce-i lăsase timp lui Pardaillan să-i cerceteze.

Cavalerul îşi manifestă impresia printr-un uşor fluierat. Răspunsul era suficient de clar, căci cei trei curajoşi îşi umflară piepturile. Tânărul lor şef, după ce i-a dezmierdat o clipă cu privirea, le făcu un semn că pot părăsi poziţia de paradă şi spuse cu o voce gravă:

— Regele m-a afurisit acum… ştiţi pentru ce. Şi, pe un ton aspru, muşcător, adăugă:

— Dar, dacă mi-am propus să nu întreprind nimic împotriva lui, asta nu însemna să mă las ucis fără să mă apăr, nătărăilor! … Au încercat să mă aresteze şi fără ajutorul acestui cavaler aş fi fost înhăţat! … Vă spun că nu mai eram viu.

— Dobitoci! Şi acum, spuse blând Pardaillan, pot să vă întreb, fără a fi indiscret, ce aveţi de gând să faceţi?

— N-aţi auzit ce mi-a spus? … Fiica regelui, domnule, este fiica regelui! … Doamne! Pentru că am fost atât de nebun să-mi ridic ochii atât de sus, va trebui să mă ridic până când voi fi la nivelul ei… Aşa voi face sau îmi voi pierde pielea!

Pardaillan îl examină cu atenţie cu ochiul său pătrunzător apoi, cu un surâs nedesluşit, spuse:

— Fiică de rege sau de ţăran, este totuna când dragostea intră în joc. Amintiţi-vă ceea ce v-am spus acolo şi poate că vă veţi opri înainte de a se produce ireparabilul. Acestea

fiind zise, iată că s-a făcut miezul nopţii… Nu m-ar deranja să mergem puţin la odihnă.

— Ce dracu! Domnule, spuse vioi Jehan, nu vă voi părăsi până la uşa locuinţei voastre!

Şi, reluând, adăugă cu un fel de timiditate încântătoare, care contrasta ciudat cu obişnuita sa impetuozitate:

— Dacă, fireşte, sunteţi de acord.

— Va fi o mare plăcere pentru mine, răspunse politicos Pardaillan. Locuiesc pe strada Saint-Denis.

Întorcându-se apoi spre cei trei curajoşi, le adresă un semn amical, spunând:

— Noapte bună, vitejii mei.

— Auziţi? susţinu Jehan. Mergeţi la treburile voastre. Deocamdată nu mai am nevoie de voi. Bună seara!

Apoi, fără să mai acorde vreo atenţie celor trei, care păreau să ezite şi să se sfătuiască între ei, se plasă lângă Pardaillan şi amândoi se îndepărtară liniştiţi.

Oricât de scurtă fusese discuţia dintre cei trei, Jehan plecase înainte ca ei să se pună de acord. Văzând asta, ei se lansară în pas alergător pe urmele lui, strigând:

— Hei, domnule Jehan… Staţi!

Tânărul se întoarse încruntând sprâncenele şi mârâi:

— Ce aveţi de mugiţi ca viţeii atunci când le taie beregata?

Cei trei se opriră nehotărâţi. Ceea ce aveau de spus îi speria sau îi stânjenea fără îndoială, căci se înghionteau reciproc cu coatele dar niciunul nu vorbea.

Nerăbdător, Jehan, care-i cunoştea bine, strigă:

— Acum sunteţi muţi? Aţi jurat să mă scoateţi din sărite? … Dă-i drumul, Escargasse, tu care ai întotdeauna mâncărime la limbă, vorbeşte.

— Să vedeţi, şefule, este vorba de signor Concini…

— La dracu cu Concini şi cu tine de asemenea, imbecilule! … Pe mâine! …

— Mâine va fi prea târziu, şefule, spuse Escargasse. Expediţia va avea loc imediat.

— Bine! strigă Jehan de departe. Eu nu voi participa la expediţie. Îmi veţi povesti mâine.

Capitolul 10

— La naiba!

— Drace!

— Dobitoc!

Cele trei înjurături ţâşniră în acelaşi timp, ca şi cum ar fi fost una singură. Cei trei rămaseră locului după plecarea precipitată a şefului, clocotind de ciudă, mâhnire, nelinişte. Căci toate acestea se puteau citi pe feţele lor îngrijorate.

Escargasse se scutură primul şi, ridicând spre cer braţele sale lungi, ca pentru a lua cerul ca martor, el articula energic:

— Orice s-ar întâmpla, noi am făcut tot ce-am putut şi nu avem nimic să ne reproşăm!

Ceilalţi aprobară grav din cap. Dar era vizibil că le mai rămăsese un rest de nelinişte. Ei reveniră în strada l’Arbre Sec pe care aveau ordinul s-o supravegheze. Repede, alunecând ca nişte umbre, ei cercetară strada cu o privire expertă. Cercetară chiar şi fundătura Courbâton şi se opriră puţin în faţa casei Bertillei.

Fundătura, ca şi strada, îşi reluase aspectul paşnic obişnuit. Totul părea liniştit, adormit. Se strecurară spre strada Saint-Honoré şi pătrunseră în casa lui Concini.

Ei au fost introduşi imediat într-un birou nu prea mare, mobilat luxos, unde se găsiră în prezenţa unui bărbat tânăr care, pentru a-şi ascunde nerăbdarea, măsura camera cu un pas nervos.

Ieşind cu o mică reverenţă de la regină, Léonora Galigaď îl găsi pe soţul său Concino Concini, care aştepta să fie introdus la Maria de Médicis.

Concini era de înălţime mijlocie, bine proporţionat. Avea mersul suplu, degajat, mlădios. Fruntea înaltă, pometii proeminenţi, buzele roşii sub o mustaţă neagră. Trufia era vizibilă după felul cum îşi ţinea capul ridicat, din ţinută, din

mişcările sale. În costumul său de o bogăţie nemaipomenită, el era magnific, într-adevăr frumos, de extremă eleganţă.

— Léonora, spuse el, tânărul a sosit la locuinţă. Urmând sfatul pe care mi l-ai dat, am evitat să mă întâlnesc cu el şi acum îl aştept.

— Aveam motive serioase pentru a proceda aşa.

— Spune-mi, ai de gând să-l reţii mult pe acest ucigaş? Aveam neapărată nevoie de el astăzi.

Cu o răceală sinistră, însoţindu-şi cuvintele cu o privire semnificativă, ea spuse:

— Cred că veţi fi obligat ca, de acum înainte, să renunţaţi la serviciile sale. Dacă nu-l veţi vedea mâine, este de presupus că nu-l veţi mai revedea! Veţi fi scăpat astfel de acest ucigaş a cărui îngâmfare obraznică va putea produce neplăceri.

Figura lui Concini se lumină de o sumbră satisfacţie şi, cu un surâs ce-i dezveli dinţii albi, parcă pregătiţi să muşte:

— Diavoliţo! zise el coborând şi mai mult vocea, ce misiune i-aţi încredinţat?

Léonora privi pe furiş spre uşa reginei şi, din vârful buzelor, cu un murmur imperceptibil, şopti:

— Ea s-a decis! … Evenimentul va avea loc în această seară! …

Concini deveni foarte palid. Îşi trecu maşinal mâna peste frunte, unde simţea o transpiraţie rece.

— Jehan le Brave este cel desemnat?

— Da! … Şi asta din prevedere, deoarece v-am sfătuit să aveţi răbdare atunci când, istovit de insistenţa acestui aventurier, aţi vrut să vă despărţiţi de el…

— Înţeleg! … Şi nu vă temeţi? …

— Nu mă tem de nimic! … Credeţi-mă, mi-am luat măsuri de prevedere. În orice caz, abţineţi-vă să ieşiţi în seara aceasta…

Ea încheie:

— Sau, cel puţin, aşteptaţi până la orele unsprezece şi jumătate, miezul nopţii… Da, cred că la miezul nopţii totul

va fi terminat.

Şi, uitând de sine, cu o nelinişte alarmată care ar fi impresionat pe oricine altcineva decât pe indiferentul ei soţ, adăugă:

— Cred că am calculat totul, am prevăzut totul… Dar cine ştie ce întâmplare neplăcută poate surveni? … Nimeni n-o să poată spuse că te-a văzut pe străzile oraşului între… ora nouă şi miezul nopţii. Crede-mă, Concinetto, rămâi acasă… pe durata acestor trei ore… Ne jucăm capetele, Concino… Nu uita asta!

Cu o supunere şi o blândeţe neobişnuite, el o asigură:

— Nu mă voi mişca de acasă toată noaptea… îţi promit, Léonora.

După un semn de adio, el se îndepărtă fredonând.

Léonora se reîntorsese la Luvru. Concini avea acum toată libertatea de acţiune. El îi chemă pe cei trei voinici ai noştri şi, închizându-se în biroul său, le dădu instrucţiuni minuţioase şi precise.

Ce voia el de fapt? Iată: Henric al IV-lea, în aventurile sale galante, nu se deplasa fără confidenţi. În afară de La Varenne, omul bun la toate, care nu conta, el avea o jumătate de duzină de apropiaţi cărora trebuia neapărat să le povestească despre speranţele sale, decepţiile, bucuriile şi tristeţile sale.

În timp ce regele se amorezase de Bertille, inevitabilul se produsese. Cu alte cuvinte, el povestise apropiaţilor despre pasiunea sa în devenire.

Aceştia se repeziseră în strada l’Arbre Sec, în speranţa de a face curte celei care putea să devină o favorită, sursă de comisioane şi favoruri.

Concini nu făcea parte dintre privilegiaţii care profitau de pe urma încrederii regale. În schimb, el era dintre aceia care dispuneau de un serviciu de informaţii foarte bine organizat şi era tot atât de bine informat că şi cei mai buni informatori ai primilor confidenţi.

El făcu ceea ce făcuseră ceilalţi: dăduse târcoale străzii l’Arbre Sec. O văzu pe Bertille la fereastra sa şi se îndrăgosti la prima vedere. Imediat el o dori aprig şi îşi jură că va fi a lui, orice s-ar fi întâmplat.

Tocmai atunci Léonora îi spusese că, chiar în acea seară, regele va fi ucis. Regele mort, influenţa lui, a lui Concini, începea, la adăpostul Mariei de Médicis. De atunci, nu mai avea de ce să se jeneze. Şi cum el era exagerat în toate, cum noua sa pasiune era senzuală şi brutală, el hotărî s-o răpească pe fată chiar în această seară.

El îi trimise pe Escargasse, Carcagne şi Gringaille în strada l’Arbre Sec, cu ordinul de a pregăti răpirea şi de a supraveghea casa pe care le-a indicat-o. El nu uita că regele urma să fie ucis în faţa casei şi ţinea să fie informat cât mai curând despre ceea ce se va petrece. Asta l-a făcut să declare oamenilor săi că răpirea nu se va putea încerca decât după miezul nopţii, dar că, de la ora zece până la miezul nopţii să nu piardă casa din ochi nici măcar o secundă. După trecerea acestei ore, ei urmau să-i raporteze la locuinţa sa, unde îi va aştepta.

Ştia că putea conta pe ei. El nu se îndoia că îi vor raporta, până în cele mai mici detalii, această memorabilă seară, căreia ei îi ignorau dedesubturile tragice. Cât despre el, după ceea ce ei îi vor spune, va vedea dacă va pune în aplicare planul său de răpire sau se va abţine.

Capitolul 11

Era aproape ora unu din noapte când cei trei voinici fură introduşi în biroul lui Concini.

Ei se opriră la marginea mesei, în faţa lui şi împreună, se înclinară peste măsură, oarecum ironic.

Concini îi cercetă cu privirea sa pătrunzătoare.

— Ah, iată-vă! Caraghioşilor, mârâi el, ştiţi că de aproape o oră mă plictisesc aşteptându-vă?

— Am greşit, monseniore, spuse Escargasse făţarnic înduioşat. Noi ne-am făcut sânge rău! Ne-am zis: bietul monsenior se plictiseşte aşteptându-ne! … Nu-i aşa,

Gringaille, că aşa am spus? … Dar nu puteam să trecem… Am crezut chiar, la un moment dat, că nu vom ajunge niciodată până la voi.

Din tot acest torent de vorbe inutile, Concini n-a reţinut decât aceste cuvinte: n-au avut cum să treacă. Şi, în sufletul său, delirând de bucurie, răcni: „S-a făcut!”

Cu un aer indiferent, admirabil jucat, cu o voce care deveni aspră, tăioasă, spuse:

— Luaţi aminte: din acest moment nu mai aparţine casei mele… dacă explicaţiile pe care mi le veţi da nu mă vor satisface. Şi acum, ascult. Ce s-a întâmplat, deci, atât de extraordinar?

Escargasse, care îşi asumase răspunderea de a furniza explicaţiile, se încorda şi răspunse:

— Extraordinar! Monseniore, voi aţi spus cuvântul. Ceea ce ne-a reţinut este, monseniore, înfricoşător, teribil, înfiorător… Se va vorbi mult timp în oraş şi la curte.

— Oh! Pentru a impresiona astfel oraşul şi curtea era nevoie… de o catastrofă înspăimântătoare. Cât despre voi, pentru a vă împiedica să treceţi atunci când ştiaţi că eu aştept şi când este vorba de voi, nu văd deloc… zău, decât un număr suficient de arcaşi sau de sergenţi.

Concini găsi de cuviinţă să surâdă la această glumă.

Cei trei se fandosiră râzând zgomotos şi Escargasse, cu gura până la urechi, linguşi batjocoritor:

— Eh! N-are nici un farmec prezentarea unui raport monseniorului… el ghiceşte totul.

Dar aceste cuvinte: catastrofă, arcaşi, sergenţi, declanşaseră resortul imaginaţiei. Acum, el avea cadrul poveştii sale, cât despre amănunte, acestea veneau fără efort. El se grăbi să povestească:

— Într-adevăr, domnule, strada fusese invadată de o sută de arcaşi în frunte cu domnul de Neuvy. Noi ne găseam prinşi la mijloc, în imposibilitate de a trece, deoarece arcaşii blocaseră trecerea de lângă Trahoir, alţii blocaseră latura dinspre Sena şi erau atât de numeroşi şi în rânduri atât de

dese, încât vă jur că nici măcar un ţipar nu s-ar fi putut strecura printre ei. Fără a mai pune la socoteală că mai erau gărzile domnului de Praslin şi domnul de La Varenne şi încă alţii. Toată această lume scoasă din minţi, deplasându-se cu mare zgomot şi făcând zarvă mare, încât s-ar fi putut crede că reveniseră măreţele zile ale Ligii3. Cel mai bun lucru de făcut, neputând să ne strecurăm, era să evităm de a fi descoperiţi, cu atât mai mult cu cât puteam fi găsiţi imediat şi, lovindu-ne de atâtea piedici, n-am mai fi scăpat vii. Vedeţi, deci, că dacă v-am făcut să aşteptaţi, n-a fost din vina noastră.

Concini, sub aparenţa indiferenţei, ascultase cu atenţie pătimaşă. Această desfăşurare extraordinară de forţe la asemenea oră, i se părea proba sigură că atentatul fusese comis… sau descoperit.

— Ce basme îmi îndrugi acolo, lichea? O sută de arcaşi, spui? Neuvy, Praslin şi soldaţii lor! … A fost deci o răzmeriţă… bătălie?

— Dacă a avut loc o bătălie! … Spuneţi-mi voi, ceilalţi! Monseniorul întreabă dacă a avut loc o bătălie! … Dar, monseniore, am văzut transportând… răniţi.

Concini chibzuia: „Întrucât există răniţi, a avut loc o luptă… Deci, atentatul a avut loc. Văd, aproximativ, cum s-au desfăşurat lucrurile: regele era însoţit, deoarece acest caraghios l-a amintit pe La Varenne. Jehan le Brave a trebuit să lovească şi ceilalţi s-au năpustit peste el. Dar el este un mistreţ primitiv şi mai incoerent decât un… Cât despre arcaşi şi gărzi, Léonora a aranjat în aşa fel încât să intervină… prea târziu. Dar regele a fost lovit? … Este mort? … Este rănit? … Sau a scăpat ca în alte dăţi?”

Cu toate acestea, Concini ridică din umeri şi, pe un ton de milă dispreţuitoare, reluă:

— Cred, vitejii mei, că teama de a fi arestaţi v-a tulburat vederea şi că exageraţi importanţa evenimentelor. Dacă avea loc o răzmeriţă, aş fi fost informat, ce dracu! Cred că pretinsa bătălie n-a fost decât o încăierare, cum se întâmplă

adesea… Poate vreo tentativă de omor… vreun asasinat, ce ştiu eu?

— Nu vă pot spuse precis, monseniore. Înţelegeţi că noi, înconjuraţi de soldaţi şi de arcaşi, aveam totul de pierdut, nimic de câştigat. Noi ne-am ascuns cu prudenţă pentru a nu fi văzuţi, ceea ce a făcut ca noi înşine să vedem foarte puţin. Din moment ce toată lumea mergea, alerga, striga, îşi schimbă locul, era cel mai bine. Totuşi…

— Totuşi? gâfâi Concini.

— Cred că am auzit strigându-se: „Ce nenorocire! Este o nenorocire ireparabilă!” „E mort! urlă Concini în sinea sa. Ah! Acum eu sunt stăpânul! … în sfârşit! …”

Totuşi nici un muşchi nu tresări pe faţa sa. El surâdea mereu, un surâs puţin ironic, jucându-se cu un mic pumnal. Şi, cu acelaşi aer indiferent:

— Păcat! … spuse el. Dar, mă gândesc, pentru a produce o astfel de impresie, ar fi trebuit că nefericitul care a fost omorât să fi fost un personaj, chiar un mare personaj… Cine dracu este? … Nu l-aţi putut vedea puţin, oricât de puţin ar fi fost? … Vă întreb asta pentru că mă gândesc că, în fond, ar putea fi unul dintre prietenii mei.

Şi îi fixă cu o privire scrutătoare.

— Monseniore, noi nu puteam vedea prea bine… v-am spus. Totuşi, cred şi eu ca dumneavoastră. Era un mare… un ilustru personaj. Cineva plasat sus, foarte sus… şi mai sus încă…

— La naiba! … Ce te face să presupui…?

— Pentru motivele pe care chiar dumneavoastră, în primul rând, le-aţi expus. După aceea, pentru că, pentru a locui la Luvru, trebuie să fii, cred, un mare personaj.

— Victima locuia deci la Luvru?

— Trebuie să credem, deoarece s-a dat ordin ca acolo să fie transportat corpul. Şi nu este totul. Cineva a spus pe un ton care ne-a făcut să simţim fiori de groază pe şira spinării: „Păstraţi tăcerea asupra a ceea ce s-a întâmplat. Acela care nu va şti să-şi ţină limba riscă să fie repede tras

pe roată”. Pentru a ne decide să vorbim a fost nevoie de insistenţa monseniorului.

— Fiţi liniştiţi, îi asigură Concini, nimeni nu va şti. Şi, de altfel, eu vă acopăr.

În sinea lui, el medita: „Nu încape îndoială. Este într-adevăr vorba despre rege, a cărui moarte vor s-o ţină secretă până când vor fi luate măsurile pe care le cere situaţia. Nici Maria nu cunoaşte evenimentul la ora actuală. Altfel ar fi trimis să mă cheme. Mâine dimineaţă, fără îndoială, i se va comunica trista veste cu toate menajamentele de rigoare. Eu voi fi acolo. Până atunci dispun de timpul meu şi de persoana mea după propria mea voinţă.”

Brusc, Concini exclamă:

— Şi el?

— Care el? tresări Escargasse.

— Eh! Dar... asasinul!

— Asasinul? făcu Escargasse gâtuit. Oh! Drace! Asasinul! ... Unde mi-a fost capul? ... Asasinul, sărman individ, soarta lui e pecetluită!

— Nu l-au arestat? se nelinişti Concini.

— Înţeleg... Arestat, legat, închis, prompt, sigur, precis, v-am dat răspunsurile.

Concini se linişti. Dar, apoi, se miră: în fond, ei îl cunoşteau bine pe asasin, pentru că era şeful lor direct! Atunci de unde indiferenţa pe care o manifestau în privinţa lui?

— Voi l-aţi văzut pe asasin? întrebă el privindu-i atent.

— Vag, pe când îl duceau... în starea în care îl aduseseră îi era greu să meargă.

— Ah! făcu Concini cu o satisfacţie sălbatică, a cam fost maltratat?

— Maltratat! Păcatele mele! ... S-ar putea spune că l-au sfâşiat, doborât, frânt de lovituri... Nu mai era o creatură umană, era o zdreanţă însângerată.

De această dată, Concini era lămurit. El nu mai puse întrebări. Rămase tăcut un timp, chinuind cu un gest

maşinal mânerul micului pumnal cu care nu încetase să se joace, meditând adânc, fără ca figura lui nepăsătoare să dezvăluie natura gândurilor sale.

Capitolul 12

Concini ieşi, în sfârşit, din lunga sa meditaţie. Un adânc suspin, pe care nu avu puterea să-l înăbuşe, fu singurul semn care trăda puternica bucurie care-l sugruma. Îşi fixă o clipă oamenii, care aşteptau la bunul său plac, ţepeni ca la paradă şi schiţă un surâs. Cu un gest de o nepăsare supremă, întinse mâna, luă dintr-un sertar un pumn de monede de aur pe care le lăsă să cadă pe masă, într-o cascadă sclipitoare, în faţa celor trei curajoşi uluiţi, muţi de admiraţie. În acelaşi timp, el spuse:

— Şi acum, să vorbim puţin despre afacerea noastră.

— Expediţia este definitivă?

— Mai mult ca oricând! … în afară de cazul că strada mai este încă păzită.

— Calea este liberă, monseniore. Totul a redevenit liniştit, ca şi cum n-ar fi avut loc nici cea mai mică încăierare.

— Sunteţi hotărâţi?

— Noi suntem gata.

— Să mergem!

Concini se ridică brusc. El luă o pungă plină cu monede de aur şi o puse în buzunar, o mască din catifea neagră pe care o agăţă de cingătoare, alături de pumnal, se înfăşură meticulos într-o manta largă, închisă la culoare şi ieşi cu pas hotărât, fără să adauge un cuvânt.

Cei trei îl urmară.

În stradă, după ce a aruncat în dreapta şi în stânga o privire ageră, el se îndreptă decis spre strada l’Arbre Sec, urmat la trei paşi de oamenii săi.

Ei sosiră în faţa locuinţei Bertillei fără să întâlnească pe nimeni. Cei trei îl ajunseră pe stăpânul lor în faţa peronului şi, remarcând ceea ce le scăpase în povestirea lor rapidă, îi arătară triumfător lui Concini, scăzând vocea:

— Sânge!

Concini nu avea motive să se îndoiască. El privi un moment, cu un aer gânditor, băltoacele de sânge, stropii de noroi care mânjeau treptele albe, pământul răscolit de tropăitul unei trupe numeroase şi, cu un gest nepăsător, el trecu şi intră în fundătura Courbâton.

În capătul fundăturii, lângă un zid, se profila o masă mai neagră decât întunericul înconjurător. Un bărbat se desprinse şi, apropiindu-se:

— Monseniore, spuse el înclinându-se, litiera este aici.

Concini făcu un semn poruncitor. Bărbatul, care fără îndoială primise dinainte ordine, se înclină şi mai adânc şi se retrase imediat. În strada l'Arbre Sec, acest bărbat se încrucişa cu spionul care se ataşase lui Concini şi care, acum, cerceta la rândul lui, cu o atenţie neobişnuită, urmele luptei. Fără să se oprească, bărbatul aruncă în trecere câteva scurte cuvinte şi îşi continuă drumul până în strada Saint-Honoré, iar aici, cotind la dreapta, intră în casa lui Concini.

Cât despre spion, el aruncă o privire ironică spre balconul Bertillei şi, ridicând spre mansarda lui Jehan le Brave o faţă crispată de ură, scrâşni din dinţi: „Adio vise de dragoste, drăguţa mea turturea! … Turturelul tău, la această oră, se zbate zadarnic în năvodul pe care i l-am întins… îl vei revedea ziua următoare… în piaţa Grčve… unde călăul îi va strânge pieptul în cleşte şi patru cai îi vor sfâşia membrele, răspândindu-le în cele patru colţuri ale oraşului."

Dând colţul fundăturii, el aruncă în noapte o privire ageră şi murmură: „Bucuria care mă copleşeşte nu trebuie să mă facă să uit misiunea confidenţială cu care m-a onorat signora Léonora. Pe Dumnezeu! Iată o vizuină care pare să fi fost special săpată pentru mine!"

El se strecură în crăpătura pe care o descoperise, asemenea unui păianjen monstruos pândindu-şi prada.

Concini şi oamenii săi nu stătuseră degeaba.

La dreapta uşii şi cam la zece-douăsprezece picioare4 de la sol, se afla o mică fereastră, acum închisă cu un oblon

gros de lemn. La stânga, puţin mai jos exista o ferestruică rotundă. Ca şi fereastra, această ferestruică era acoperită cu un oblon.

Cei trei voinici se plasară tocmai sub această ferestruică. Carcagne, cel mai puternic, oferi sprijinul umerilor săi. Gringaille, cel mai îndemânatic, urcă deasupra. După cinci minute de lucru, oblonul, probabil ros de cari sau poate pregătit deja, era smuls.

Două bare în formă de cruce, cimentate în zid, barau trecerea. Gringaille le prinse cu mâinile. Se auzi un zgomot sec… şi barele, frânte în patru bucăţi, căzură la pământ.

Două minute mai târziu, toţi patru erau înăuntru. Prin tăieturile măştii pe care şi-o pusese pe faţă şi la lumina unei lumânări aduse în acest scop, Concini studie locul cu un ochi atent.

Erau într-o bucătărie destul de mare, unde toate lucrurile erau aranjate într-o ordine perfectă, unde totul era strălucitor, atrăgător, de o curăţenie perfectă.

Se vedeau două uşi: una la dreapta, din lemn masiv, alta, cu geamuri, în faţa ei. Se îndreptară spre uşa cu geamuri. O deschiseră repede. Pătrunseră într-un dormitor.

În marele pat împrejmuit, în crăpătura perdelelor, întredeschise de o mână tremurândă, apăru un cap speriat, cu ochii măriţi de spaimă, cu gura deschisă, gata să strige după ajutor. Era proprietăreasa casei, doamna Colline Colle.

Înainte de a scoate un sunet, Concini ajunse dintr-o săritură la ea, îndepărtă perdelele în întregime şi mormăi:

— Dacă strigi, dacă te opui, acest pumnal îţi va străpunge gâtul. Dacă asculţi, această pungă de bani va fi a ta. Alege.

Văzând acest bărbat mascat năpustindu-se asupra ei, matroana crezu că i-a sunat ceasul. Ea închise instinctiv ochii şi se prăbuşi pe perne, pe jumătate leşinată, gemând cu o voce sfârşita:

— Iertare! …

Carcagne, care era omul serios, echilibrat al trupei şi care avea purtări agreabile şi politicoase, interveni:

— Respectabilă doamnă, zise el, înclinându-se cu tot farmecul de care era capabil, sculaţi-vă imediat… Şi încă repede, vă rog, deoarece nu avem timp de pierdut şi nu suntem prea răbdători.

Ea îşi lăsă capul în piept, coborî privirea, suspină, în timp de mâna sa uscată şi zbârcită, obosită de treburile dure ale menajului, se întinse pe albeaţa cearceafului pe care-l mângâia încet, cu un gest maşinal, iar sânul i se ridică repede, ca sub imperiul unei emoţii violente. Era caraghios şi jalnic. Şi, în timp ce Gringaille, nerăbdător, trase brusc perdeaua, ea bombăni fandosindu-se:

— Bravo ţie! Acesta, cel puţin, ştie ce i se datorează unei femei neputincioase.

În timp ce matroana se îmbrăca, cei trei, pentru a nu pierde timpul, îi explicau ce doreau de la ea.

De altfel, ea nu abuza prea mult de răbdarea lor şi apăru curând, după ce-şi pusese repede un jupon şi-şi aruncase pe umeri o jachetă ponosită, mototolită şi, imediat, dând semne de adâncă tristeţe, se vaită:

— N-o veţi lua pe această sărmană domnişoară?

— Dacă o vom lua! … se înţelege. Şi încă imediat.

— Ah! Nu veţi avea inima asta, se smiorcăi matroana.

Şi, de această dată, se uită chiorâş la Concini, care rămăsese nemişcat şi mut în penumbră.

— Dacă o veţi răpi, ce va deveni această domnişoară, Dumnezeule? … Va fi pieirea mea, bunii mei domni, moartea mea! … N-o aveam decât pe ea, cum vreţi să mai trăiesc dacă-mi luaţi loca…

Un zgomot de monede de aur rotogolindu-se în cascadă pe podeaua de stejar ceruită întrerupse brusc vaietele, tăie definitiv tulburarea bătrânei. Concini fusese acela, care, fără să spună un cuvânt, îşi golise punga cu un gest dispreţuitor.

Matroana făcu o mişcare ca şi cum ar fi vrut să se azvârle asupra aurului. Gringaille o apucă brutal de braţ şi, cu o voce care nu admitea replică, îi spuse:

— Mişcă-te, căţea bătrână! Şi ai grijă… Altfel nu aur îţi voi da, ci un pumnal în piept! …

Doamna Colline Colle înţelese că lucrurile iau pentru ea o întorsătură proastă şi, deşi surâsul lui Carcagne o liniştea puţin, se gândi că este mai prudent să se supună.

Ieşi prima, urmată de cei trei curajoşi, cărora le simţea răsuflarea. Se opri în faţa uşii Bertillei şi bătu uşor, gemând:

— Domnişoară Bertille? … Domnişoară Bertille? …

La chemarea matroanei, Bertille se ridică în pat şi, încă pe jumătate adormită, fără să se sperie, întrebă cu vocea ei armonioasă:

— Dumneavoastră gemeţi aşa, doamnă Colline Colle?

— Da, domnişoară! Deschideţi, vă rog… Sunt bolnavă… foarte bolnavă.

— Aşteptaţi puţin, vin imediat!

Porni spre uşă. Dar se opri aproape imediat, gândindu-se îngrijorată: „Această femeie este hrăpăreaţă şi avară… Aş fi părăsit-o de mult dacă… pentru un pumn de aur a vrut să mă vândă regelui… pentru puţin aur poate s-o facă din nou pentru altul… Cine îmi spuse că nu este o cursă?”

La acest gând, în loc să deschidă, întrebă:

— Sunteţi într-adevăr atât de bolnavă?

— Cred că am să mor! … Deschideţi, pentru numele lui Dumnezeu! … Nu aveţi încredere în mine?

Da, nu avea încredere şi nu se înşela. Dar era o fire generoasă şi, sub aparenţa sa plăpândă, ascundea un caracter puternic. Merse drept la un cufăr şi luă un mic pumnal pe care-l ascunse cu un gest hotărât la sân.

— Deoarece, spuse ea liniştită, aţi mai deschis unor străini… chiar în această noapte.

— Dar era regele, domnişoară! … Puteam să mă opun ordinelor regelui? … Ah! Ce rău îmi e! …

— Cine îmi spuse că nu este încă o trădare? Ştiu eu dacă n-aţi introdus în casă vreun răufăcător?

— Sunt singură domnişoară! Vă jur pe ce am mai sfânt! … Şi mi-e atât de rău! … Sfinte Isuse! Mă lăsaţi deci să mor ca un biet câine fără ajutorul ce se datorează între creştini?

De această dată, tânăra se simţi învinsă de tonul jalnic al prefăcutei creaturi.

— Dumnezeu ne vede, doamnă Colline Colle! Deschid… Dar, dacă voi păţi ceva, veţi răspunde în faţa Lui.

Şi cu curaj, foarte calmă, cu mâna dreaptă încleştată pe mânerul pumnalului ea trase zăvorul, deschise uşa spunând cu o voce pătrunsă de nelinişte:

— Ce vi s-a întâm…

Dar nu-şi putu sfârşi întrebarea. Două braţe puternice o înhăţară. Scoase un lung ţipăt. Dar acest ţipăt fu înăbuşit de o manta ce-i fu aruncată brusc pe cap. Ea vru să reziste, să folosească arma pe care o strângea în mână. Se simţi rapid înfăşurată în manta, legături moi – eşarfe, fără îndoială – îi imobilizaseră braţele şi picioarele, în timp ce braţe puternice o susţineau, o ridicau, o transportau cu băgare de seamă, de altfel.

Ea nu leşină. Nu-şi pierdu sângele rece. Renunţă să se zbată, înţelegând că toate încercările de eliberare sunt inutile, păstrându-şi forţele pentru o ocazie mai bună.

Unul ţinând-o de picioare, altul de umeri, al treilea încheind şirul, ei coborâră încet la parter, luminaţi de zgripţuroaica ce ţinea să câştige conştiincios aurul lui Concini.

Ea îi conduse până la uşă şi, înainte de a deschide, îi avertiză cu solicitudine:

— Aveţi grijă! … Sunt patru trepte de coborât! … Acolo! … încet! …

Ceea ce, de altfel, nu-l împiedică pe unul dintre cei trei, înainte de a ieşi, s-o avertizeze pe un ton care o făcu să tremure:

— Acum, că totul s-a terminat, dacă nu-ţi vei ţine gura, bătrână vrăjitoare, dacă nu vrei să-ţi scot ochii, să nu-ţi spintec pieptul cu lovituri de pumnal, uită feţele noastre, în aşa fel încât nu le recunoşti niciodată.

Îngrozită, ea bâigui făcându-şi semnul crucii:

— Vor uita, voi tăcea, vă jur, monseniore! …

Bertille fu întinsă pe pernele moi ale litierei. Ea încercă să se ridice dar, paralizată de legăturile sale, nu reuşi. Atunci, cu o voce surprinzător de calmă, întrebă:

— Nu pot fi eliberată de această glugă care mă înăbuşă?

Slabă şi atenuată de grosimea stofei, vocea ajunse totuşi până la Concini, care era lângă portieră. Auzea printru prima oară această voce. Ea produse asupra lui efectul unei muzici de o dulceaţă ce-i pătrunse în suflet.

Uitând că tânăra nu-l putea vedea, el se descoperi cu un gest puţin teatral, cu acel farmec elegant ce-i caracteriza mişcările şi spuse amabil:

— Doamnă, dacă binevoiţi să promiteţi că nu veţi striga după ajutor şi veţi sta liniştită…

— Nu voi striga, voi sta liniştită, promise fata.

— Dacă este aşa, doamnă, credeţi-mă că sunt foarte fericit să vă îndeplinesc dorinţele, care sunt ordine pentru mine.

Şi Concini, el însuşi, scuturat de fiori la atingerea acestui corp care-l scotea din minţi, desfăcu legăturile care o imobilizau şi mantaua care-i acoperea trăsăturile de o puritate desăvârşită, grăbindu-se s-o admire.

Bertille nu adresă nici un cuvânt, nici un gest de mulţumire celui care-i redase libertatea mişcărilor. Ea nu găsi de cuviinţă să-i facă onoarea unei priviri. Părea că nici nu-l observase.

Fără a-l privi pe răpitor, care stătea în faţa ei într-o atitudine respectuoasă, că pierdut într-un vis, ea spuse cu vocea ei armonioasă:

— Vorbiţi ca un gentilom, ceea ce nu sunteţi…

— Doamnă! mormăi Concini pălind.

Ea continuă, nepăsătoare:

— … pentru că un gentilom, demn de acest nume, nu se coboară până acolo încât să folosească forţa faţă de o tânără… Aţi spus că dorinţele mele sunt ordine pentru voi? Fie! … Doresc să mă întorc acasă. Lăsaţi-mă să merg acasă şi voi uita…

Dus de pasiunea ce-l sufoca, Concini izbucni fierbinte, pătimaş:

— Vă rog, doamnă, ascultaţi-mă… Da, ştiu, am folosit faţă de voi mijloace grosolane şi brutale şi, aşa cum aţi spus: m-am înjosit la un lucru dezonorant pentru un gentilom. Dar nu sunt chiar atât de vinovat precum credeţi… Trebuia să procedez aşa, doamnă. Vă ameninţă un pericol şi nu aveam altă cale pentru a vă salva… Dispreţul cu care m-aţi copleşit este tot atât de nedrept pe cât îmi este de nesuportat… Vă jur, doamnă, pasiunea n-a fost niciodată atât de profundă, atât de sinceră, atât de respectuoasă ca aceea pe care mi-aţi inspirat-o!

Văzând că face o pauză, ea întrebă cu un aer de demnitate rănită:

— Un cuvânt, unul singur: sunt liberă, da sau nu?

— Ei bine, doamnă, gâfâi Concini, da, sunteţi liberă! … Plecaţi, întoarceţi-vă liniştită acasă!

Împotriva stăpânirii de sine uluitoare de care dăduse dovadă până acum, tânăra nu-şi putu reţine un gest de bucurie.

Dar Concini reluă, arzând-o cu răsuflarea lui înflăcărată:

— Nu vă cer în schimb decât un lucru, oh! Atât de puţin, priviţi-mă cu mai puţină severitate. Spuneţi un cuvânt… un singur cuvânt… de speranţă! … un cuvânt, doamnă, vă cer atât de mult?

Din vârful buzelor, ea aruncă:

— După mişelie şi brutalitate, tocmeală şi insultă! … Lacheu!

Şi, întorcându-i spatele cu dezgust, ea se rezemă, închise ochii, părând că aţipeşte.

Favoritul avu un gest de furie şi ameninţare. Cuvântul îl biciuise ca o lovitură de cravaşă în plină faţă.

„Lacheu! Fie! … Mă voi purta deci ca un lacheu! …”

Şi profitând de faptul că tânăra îi întorsese spatele, sesizând cele două eşarfe pe care le pusese pe portieră, le aruncă brusc peste ea, reducând-o din nou la tăcere.

Uşurat prin această brutalitate, el comandă pe un ton aspru:

— La drum! … Acolo unde ştiţi.

Litiera se puse în mişcare, escortată de cei trei voinici, cu spada în mână, urmată de Concini care, cu buzele strânse într-un rânjet teribil, bombăni cu ochii închişi: „Lacheu! … Acest cuvânt cu care m-ai pălmuit, frumoaso, te va face să verşi lacrimi de sânge! …”

Capitolul 13

Mica trupă luă direcţia Senei.

Saętta, ieţind imediat din ascunzătoarea sa, se furişă după ea.

În acest moment, din partea opusă, un cavaler înainta cu paşi mari, lovind pământul cu un călcâi hotărât şi răsunător. Era Jehan le Brave care se întorcea la locuinţa sa.

El se opri sub balconul Bertillei şi, împins de preocuparea sa neliniştită, cercetă împrejurimile cu o privire atentă. El văzu în depărtare grupul format de litieră şi escorta ei şi se întoarse indiferent pentru a reveni la vecinătatea imediată a locuinţei celei pe care o iubea.

Nu observă nimic anormal. Totul părea calm, paşnic, adormit. Rămase un moment să viseze, cu privirea îndreptată spre balcon şi, oftând adânc, deschise uşa locuinţei sale. Trimise din vârful degetelor o sărutare în care îşi puse tot sufletul. După care, ruşinat ca un pungaş prins asupra faptului, roşind ca un băieţandru, urcă sărind câte patru treptele scării ce ducea la mansarda sa.

În acest timp, Concini îşi continuase drumul. El bătu în felul convenit în uşa unei case în colţul străzii Rats cu cheiul. Uşa se deschise imediat.

Dacă pe dinafară casa avea o înfăţişare posomorâtă şi respingătoare, pe dinăuntru arăta cu totul altfel. Era un minunat cuib de dragoste, cel mai cochet, cel mai elegant la care se putea visa.

Bertille fu aşezată, eliberată de legături, într-o cameră mobilată cu un lux rafinat.

La un semn al stăpânului, cei trei voinici se retraseră discret. Dar, în lipsa unor instrucţiuni precise, ei rămaseră în casă, aşteptând ordine.

Concini, rămânând singur cu Bertille, nu avea nicidecum intenţia să folosească forţa pentru a o constrânge.

Cu braţele tremurând, întors spre ea, cu vocea fremătând:

— Ascultă, spuse el, tu nu ştii ce ştiu eu… pot face din ţine femeia cea mai bogată, cea mai invidiată din acest regat. Sunt bogat… Sunt puternic… Bogăţie, glorie, putere, le depun pe toate la picioarele tale… Vei fi încărcată de bijuterii, dintre cele mai rare şi mai scumpe. Vei locui într-o casă a ta, alături de care cele mai luxoase palate vor părea nişte cocioabe. Vei mânca feluri de mâncare renumite în farfurii de aur dintre care cea mai mică va preţui o avere… Vei cunoaşte splendorile curţii, unde vei străluci ca o regină… îţi ofer toate astea pentru o privire! Spuse, vrei? …

Cu mâna încleştată pe mânerul pumnalului, cu o voce pe care, cu un uluitor efort, reuşi s-o facă sigură de sine, ea răspunse:

— Mi-aş duce toată viaţa în cea mai mizerabilă cocioabă, îmbrăcată în zdrenţe, cu pâine goală cerşită la uşa bisericilor, mizeria cea mai îngrozitoare, chiar moartea, mai curând decât ruşinea pe care mi-o oferiţi!

— Îţi provoc deci oroare? …

Şi, spunând aceste cuvinte, el făcuse doi paşi înainte.

Ea ridică mâna şi spuse:

— Încă un pas… şi veţi fi mort!

El se opri scurt.

Ea crezu că l-a speriat şi surâse dispreţuitor.

— În fine, spuse el brusc, apropiindu-se de ea, reflectaţi la propunerile ce vi le-am făcut… Este imposibil să vă inspir o atât de mare oroare… Aşadar, iubiţi pe altcineva! …

Insistenţa cu care o fixa, expresia privirii sale, ţinuta, totul era la el ameninţător. Această ameninţare o revoltă pe fată:

— Şi ce-i cu asta? aruncă ea redresându-se. Nu mă tem de dumneavoastră… Nu mă tem de nimeni… Este atât de curajos, atât de viteaz. Nu degeaba i se spune le Brave!

— Ce spui, gângăvi el, repetă! … Spui că se numeşte le Brave? … Jehan le Brave, nu-i aşa? …

O presimţire îngrozitoare îi înţepă inima.

— Jehan le Brave, da. Acesta este numele său.

Concini izbucni într-un hohot de râs teribil, care pe ea o înfiora:

— Ah! Dumnezeule! Aventură este amuzantă! Amanta lui Jehan le Brave! Iată ceva uluitor! … Dar ştii, frumoaso, cine este acest desăvârşit gentilom, acest model de cavalerism? Un cerşetor… un tâlhar la drumul mare! … un asasin plătit! … Iată ce este acest semeţ erou!

Ea îl biciui fără să ezite:

— Minţiţi! …

El blestemă, ofensat:

— La dracu! Cuvântul unui gentilom nu are nici o valoare pentru metresa unui cerşetor. Ceea ce contează este mărturia unor puşlamale de aceeaşi teapă cu amantul ei.

Şi, apucând un mic fluier pe care-l avea agăţat de gât, scoase trei sunete ascuţite. După câteva minute, Carcagne, Escargasse şi Gringaille intrară şi se aşezară ţepeni, aliniaţi, la doi paşi de uşă.

Fără să se întoarcă, fără să-i privească, îi întrebă pe un ton scurt, aspru:

— Cum se numeşte şeful vostru?

— Jehan le Brave.

— Bine. Ce face el în serviciul meu?

— Mai întâi… El face… El face aceeaşi treabă ca şi noi!

Concini privise tot timpul pe Bertille. El făcu un semn prin care comanda celor trei să se retragă şi, fără să se întoarcă, fiind sigur că e ascultat, făcu doi paşi în direcţia tinerei şi-şi încrucişa braţele la piept:

— Ei bine, aţi auzit. Le-aţi recunoscut pe cele trei haimanale? Sunt cei care v-au înhăţat şi adus aici. Iată treaba lor. Cred că asta mă scuteşte de alte explicaţii. Acum eşti convinsă?

Cu o încăpăţânare crâncenă, ea spuse: Nu! Atâta doar că devenise puţin mai palidă.

— Tu nu crezi? spumegă Concini… Şi când vezi…

— Voi spune că ochii mei n-au văzut bine… Nu voi crede mai mult, îl întrerupse ea cu aceeaşi îndărătnicie.

— Dacă îl vei vedea pe Jehan le Brave al tău, continuă neîndurător Concini, târât pe o targă în piaţa Grčve, dacă vei vedea cum călăul îi va încleşta pieptul, îi va stropi rănile cu plumb topit şi ulei încins, dacă-i vei vedea membrele trase de patru cai, dacă vei vedea mulţimea înfuriată aruncându-se asupra acestor resturi informe, sfâşiindu-le în mici bucăţi pentru a le da drept hrană porcilor, dacă vei vedea asta, vei crede?

— Eu ştiu că un nevinovat poate fi condamnat prin uneltiri josnice. Văd că sunteţi în stare de toate infamiile pentru a vă atinge scopurile. Dar ştiu, de asemenea, că Jehan le Brave nu este aşa cum lăsaţi să se înţeleagă.

— Či bine, răcni triumfător Concini, aici te înşeli! … El este acum la închisoare… în câteva zile, el va suporta tortura aplicată regi… ticăloşilor de teapa lui.

Lovitura fusese mai puternică decât sperase. Bertille, din palidă cum era, deveni livid㠄. Ea se clătină. Trebui să se sprijine de o mobilă din apropiere ca să nu cadă. Se părea că regele, după ce păruse că iartă cu generozitate, se răzgândise. El se apropie de ea, hotărât să termine:

— V-aţi gândit la propunerile pe care vi le-am făcut? întrebă el, readucând brusc discuţia la punctul de plecare.

Şi, vorbind, el se apropia făţarnic, tot mai mult. A trebuise deja să facă doi paşi înapoi. Observă că, dacă-l lăsa să continue, va fi în curând lipită de perete. Strângea nervoasă mânerul pumnalului, avertizându-l:

— Staţi pe loc! Rămâneţi unde sunteţi!

El se supuse, docil, în aparenţă, insistând:

— Răspunde-mi.

— M-aţi întrebat dacă îmi provocaţi oroare. Vă răspund: resimt pentru voi mai mult decât oroare. Resimt dispreţ şi dezgust. Prefer moartea decât atingerea voastră respingătoare.

— Ei bine, vei fi oricum a mea, urlă Concini.

El îşi pregătise deja lovitura. Brusc, sări.

Ea ridică mâna şi o repezi fulgerător. Dar el o urmărise şi prevăzuse mişcarea. Se aruncă rapid într-o parte. Micuţa mână înarmată fu înşfăcată de două mâini puternice. N-a durat mult. Această mână albă, hotărâtă, această mână slabă de femeie, el o răsuci. Ea scoase un strigăt de durere: pumnalul, scăpând dintre degetele sale amorţite, căzu pe podea.

Cu un hohot de râs sălbatic, el îl îndepărtă cu o puternică lovitură de picior şi o apucă de braţ.

Ea se încorda, cu capul întors, pentru a se feri de sărutul odios. Şi cu micii săi pumni strânşi lovea, aşa cum putea, la întâmplare.

El, exaltat până la nebunie, împins de dorinţa sa exasperată de această rezistenţă îndârjită, o apăsa de aproape nelăsând-o să câştige nici o fărâmă de teren. El îndepărta obstacolele cu lovituri de picior şi o împingea cu înverşunare, încercând s-o încolţească la perete. Şi, desfigurat, hidos, el grohăia cu o voce care nu mai avea nimic omenesc:

— Te voi avea! … Vei fi a mea! …

Ea simţea cum o părăsesc forţele. Nu mai putea să se opună. Era la capătul puterilor, strigătele sale se transformau în horcăituri.

El înţelese că ea slăbeşte. Îşi dublă eforturile, înteţindu-şi atacurile. În fine, ghearele sale se abătură pe umerii ei, fixând-o. Grohăi cu bucuria fiarei care se pregăteşte să-şi sfâşie prada:

— Te-am prins! … Eşti a mea! …

Gâfâind, şiroind de transpiraţie, sfâşiată, învineţită, despletită, cu mintea tulburată, ea nu mai era lucidă. Numai instinctul de conservare o făcu să încerce un suprem efort. Degeaba. De data asta el o ţinea bine. Atunci, un nume se ridică din străfunduri pe buzele sale şi ţâşni irezistibil, spontan, într-o ultimă chemare sfâşietoare:

— Jehan! Ajutor, Jehan! …

Delir? Halucinaţie? I se părea că o voce îndepărtată, înăbuşită, se auzea în liniştea nopţii: „Iată-mă!”

Vai! Nu era decât o iluzie. Minunea sperată nu se producea. Nici un salvator nu apăru. Dar monstrul, a cărui răsuflare răguşită îi ardea faţa, o zeflemisea:

— Strigă! … Nimeni nu te va auzi! … Nimeni nu va veni în ajutorul tău! … Nimic nu te poate smulge din îmbrăţişarea mea.

Ea se încorda, se răsuci. Zgâriind, muşcând, lovind cu genunchii, se înverşuna inutil să se smulgă din ghearele care o strângeau temeinic. Şi aceeaşi chemare, mai dureroasă, mai disperată, ţâşni încă o dată de pe buzele ei decolorate:

— Jehan! Vino, Jehan!

Concini îşi adună toate forţele. Strânsoarea se făcu irezistibilă şi reuşi s-o ridice, s-o smulgă de la podea. Atunci, el porni spre pat, asemenea unui monstru fabulos al cărui bot părea deschis peste măsură, gata să sfâşie prada. Şi pentru a răspunde chemărilor sale întrerupte urlă din toate puterile:

— Jehan al tău? … El este la Châtelet… la Châtelet, îţi spun, închis într-o celulă de unde nu va ieşi decât pentru a fi târât la eşafod!

Imediat ce pronunţă aceste cuvinte, o voce răsună în spatele lui:

— Te înşeli, Concini! … Jehan nu este la Châtelet. El este aici!

În acelaşi timp, Concini primi în josul şalelor o lovitură aprigă: cizma lui Jehan izbise dosul favoritului reginei.

Lovitura fusese atât de puternică, atât de magistral aplicată, încât Concini s-ar fi întins cât era de lung pe parchet dacă o mână viguroasă nu i-ar fi înhăţat umărul, susţinându-l la timp. Atacul fusese atât de neaşteptat, atât de neprevăzut, şocul atât de puternic şi atât de dureros, încât hrăpăreţul, ameţit, sufocat, nu-şi putu stăpâni un ţipăt cumplit de durere. Dar, în acelaşi timp, el desfăcu mâinile, părăsind victima care se refugie în spatele salvatorului său.

Dar nu se terminase. Înainte de a-şi fi revenit, Jehan îl întoarse cu o mişcare rapidă şi brutală, iar mâna sa ridicată se abătu cu toată forţa peste faţa mizerabilului, care se rostogoli pe parchet unde rămase fără cunoştinţă.

Capitolul 14

Jehan se întoarse spre tânăra fată şi-i spuse cu o voce de o infinită blândeţe:

— Nu vă temeţi de nimic.

Ea ridică spre el o privire strălucitoare în care se citea recunoştinţa, admiraţia, dragostea să.

— Acum nu mă mai tem de nimic.

Şi, doborâtă de emoţie, extenuată, ea închise frumoşii săi ochii şi leşină. Puternică şi curajoasă în luptă, plătea acum eforturile depuse.

El nu avu timp decât să întindă braţul ca s-o prindă. Dar ea îşi revenise deja, se deprinse încetişor şi îi adresă un surâs îmbătător. Iar el, palid ca un mort, sugrumat de o emoţie de nespus, dintr-o răsuflare asemănătoare unui suspin, gemu:

— Oh! Ce teamă mi-a fost! …

Şi asta era minunat, admirabil. Acest leu mărturisind că i-a fost teamă… pentru că un copil leşinase în faţa lui.

Ce declaraţie de dragoste putea fi mai elocventă, mai plăcută şi mai profundă decât cea cuprinsă în aceste trei cuvinte ieşite din gura unui astfel de bărbat: „Mi-a fost teamă?” Şi cât de bine o înţelese ea!

Jehan se credea în paradis. El uitase locul infam unde se găseau şi că el era sărac şi fără nume… iar ea era fiica regelui… El uitase tot ce-l înconjura… Se trezi din încântarea sa la zgomotul unor zăvoare împinse violent. Se întoarse repede. Concini dispăruse şi, evident, el fusese acela care împinsese zăvoarele în anticameră. Zăvoarele puse, Concini se puse pe râs, un râs frenetic, scrâşnind: „Ai mei sunt!”

În momentul când vru să se întoarcă, două mâini aspre îl prinseră de braţe, imobilizându-le. În acelaşi timp, alte două mâini, cu o remarcabilă îndemânare, îi luară pumnalul şi sabia şi le aruncară în cealaltă parte a anticamerei.

Un strigăt ţâşni de pe buzele lui Concini. Nu pentru că-i era teamă, ci pentru că înţelegea că răzbunarea îi scăpa. După ce fusese dezarmat, mâinile îl lăsară. Atunci, el se întoarse asemenea unei fiare prinsă în cursă.

— Păcatele mele! Monseniorul îşi rezolvă singur treburile? se înduioşă Escargasse.

— Pentru ce dracu nu i-a chemat pe cei doi mari ticăloşi de lachei pe care noi i-am legat atât de frumuşel? făcu Carcagne.

— Probabil că şi-a pierdut fluierul, insinua Gringaille.

Negru de furie, livid de umilitorul eşec, Concini răcni:

— Îndrăzniţi! … caraghioşi mizerabili, ştiţi bine că…

— Ah! Vă rog signor Concini, îl întrerupse brutal Gringaille, fără vorbe urâte! … Vă dau un sfat.

— Noi suntem tipi cumsecade dar, la dracu! Avem dreptul la nişte menajamente, totuşi!

— Este adevărat… Nu suntem câini!

Concini îi văzu zbârlindu-se, cu ochii cumpliţi, colţoşi, gata să sfâşie şi să muşte. El întrezări atunci că situaţia lui era mai critică decât se gândise.

El continuă cu o voce care deveni mai insinuantă, mai convingătoare:

— Hai, sfinte Cristoase! Reveniţi cu picioarele pe pământ! … Mi-e milă de voi… Vreau să uit că aţi încercat să mă insultaţi. Uit că m-aţi ameninţat şi vă întreb: vreţi să lucraţi o singură oră pentru mine? … O oră de supunere absolută, o oră de devotament, nu e mult… mă mulţumesc numai cu atât şi vă dau în schimb o avere care vă va scăpa de griji pentru tot restul vieţii! …

Ei par să se consulte din priviri, de formă fără îndoială, căci atitudinea lor se schimbase deja, îşi reluaseră poziţia aceea înclinată, gesturile de respect exagerat care le erau obişnuite. Concini fremăta de nerăbdare, nu de incertitudine, deoarece vedea bine că ei se hotărâseră.

— S-a făcut, monseniore!

— Timp de o oră, vă aparţinem.

— Ceea ce veţi ordona, noi vom executa. Dar cei trei cumetri aveau probabil planul lor.

— Un moment, monseniore, spuse Gringaille deodată serios, până aici e vorba doar de o promisiune… Noi nu ne îndoim de cuvântul vostru dar, vă spun limpede, este insuficient pentru a ne decide să acţionăm. Dacă vreţi să considerăm târgul încheiat, trebuie să ne daţi câte un acont.

— Pe toţi dracii! Am dat totul acelei bătrâne vrăjitoare… Nu mai am nimic la mine.

Concilianţi, ei manifestară bunăvoinţă. Gringaille declară primul, deschis:

— Eu mă voi mulţumi, pentru partea mea, cu acest superb lanţ de aur pe care-l aveţi la gât. Şi tu, Escargasse?

— Eu văd în mod sigur acea pafta cu care aş considera afacerea încheiată. Şi tu, Carcagne?

— Eu sunt curios să aflu dacă acel inel care străluceşte la degetul mic al monseniorului va avea acelaşi efect la degetul prietenei mele.

Pe măsură ce ei desemnau obiectul alegerii lor, Concini, fără să ezite, smulgea bijuteria şi le-o arunca. Acest târg aprig, acest gen de tratament mai deloc mascat, nu-l revolta. Ei se asigurau tot mai mult. Era o dovadă clară a bunelor lor intenţii. Puşlamalele considerau că au făcut o bună afacere. Ei erau satisfăcuţi şi nu vedeau necesitatea să-şi ascundă această bucurie. După ce făcură să dispară în fundul buzunarelor bijuteriile pe care i le smulseseră atât de dibaci lui Concini, ei redeveniră serioşi, aşa cum le stă bine unor oameni care urmau să se înhame la o treabă dură şi ascultară instrucţiunile stăpânului lor fără să întrerupă.

— Mai ales, zise Concini încheind, nu-i faceţi nici un rău. Vedeţi, pielea ei este preţioasă pentru mine.

— Înţeleg! …

— O piele care valorează o sută de mii de livre!

— Nu s-ar putea spuse că nu vă este scumpă.

Cei trei izbucniră în râs şi Concini binevoi să surâdă.

— O vreau vie! … vie, auziţi? insistă el.

— Bineînţeles!

— S-a precizat totul!

— Treaba nu va fi uşoară!

Aveau feţe vesele, comportări potrivite, o bonomie ce putea să înşele pe oricine. Concini nu-i bănuia, acum cel mai puţin. Dar el era grăbit să-i vadă trecând pragul acestei uşi şi să-i ţină pe toţi sub cheie. De aceea, spuse cu o anumită nerăbdare:

— Vorbiţi mai clar şi mai scurt.

Gringaille explică:

— Toţi trei, aici de faţă, suntem bunii voştri prieteni, prieteni în care aveţi toată încrederea.

— Simplă închipuire, eh! Gringaille! … Cum poţi să fii un prieten al monseniorului?

— Să ne închipuim până la capăt. Noi venim în vizită la dumneavoastră. Ne depunem pumnalele şi spadele… pe această mobilă cu singurul scop de a vă adormi bănuielile,

în cazul că le-aţi avea. După asta, Escargasse şi cu mine, venim spre voi cu mâna întinsă în mod cinstit.

— Şi noi vă spunem: Adio, eh! Dragă prietene! adăugă Escargasse.

— Fireşte, reia Gringaille, voi ne întindeţi câte o mână fiecăruia… în felul acesta, chiar aşa. Iar noi le vom lua şi… le vom păstra.

— Atunci eu, Carcagne, vă strâng cu îndemânare încheieturile cu această sforicică.

Şi Carcagne, într-adevăr, înfăşoară prompt o sfoară în jurul încheieturilor lui Concini, care se zbate, vociferează, spumegă, de altfel fără nici un succes.

— Nu vă mai zbateţi aşa…

— Ca să vedeţi cum se face o legătură.

— Apoi trecem la braţe…

— Ei, uşor! Nu azvârliţi aşa din picioare, ce dracu!

— Deoarece v-am spus că vrem doar să vă arătăm.

— Este încăpăţânat!

— După asta trecem la picioare… Acum nu mai puteţi să le azvârliţi… Apoi vă înfăşurăm în această manta pentru un plus de siguranţă.

— Ei? Dar strigă ca un cocoş când îi tai gâtul.

— În cazul acesta vă vom pune acest mic căluş.

— După aceea vă ridicăm uşurel (ar fi trebuit să spună: grosolan). Vom deschide această uşă (ei deschid, intră în cameră, înghesuindu-se, trăgând din toate părţile de nefericitul Concini redus la neputinţă, răzând în hohote, fericiţi ca nişte şcolari puşi pe şotii şi Gringaille continuă singur). Vă depunem încetişor în acest pat (îl aruncară cu brutalitate) şi spunem (ei se aliniară în faţa lui Jehan):

— Domnule Jehan, iată-l înfăşurat convenabil şi legat ca un salam pe signor Concini, cel care avea o dorinţă turbată să ne ţină închişi aici împreună cu voi… Şi n-a lipsit mult s-o facă… dacă noi nu eram vulpi mai viclene decât el!

Capitolul 15

Jehan le Brave, după dispariţia lui Concini, nu încercase să se elibereze.

Când auzi trăgându-se zăvoarele, chiar înainte de a se deschide uşa, fiind sigur de ce va urma, se întoarse spre Bertille, ridică mantaua şi o acoperi în întregime, cu acele mişcări tandre, calme, atente şi totuşi vioaie şi uşoare, ale mamelor înfăşurându-i pe cei mici, explicând cu blândeţe:

— Nopţile sunt încă reci!

Iar ea, lăsându-l s-o facă, surâdea, abandonându-se cu aceeaşi încredere a acelor mici îngeri în mâinile materne.

Atunci când cei trei intrară în cameră, ea era deja înfăşurată din cap până-n picioare.

Gringaille terminându-şi explicaţiile, Jehan mulţumi cu un semn din cap însoţit de un surâs – asta le făcea o bună impresie căci cei trei se admirară râzând, dându-şi coate – şi zise:

— Să mergem!

Înainte de a ieşi, totuşi, el nu rezistă tentaţiei de a-i arunca o privire lui Concini, nemişcat pe pat. Şi Bertille, care surprinse această privire, simţi un fior în ceafă.

Jehan se grăbea s-o smulgă pe Bertille din acest loc dezmăţat. I se părea că până şi aerul ce-l respira era în stare să păteze puritatea imaculată a tinerei. Fără să se ocupe de însoţitorii săi, o luă cu el şi nu se opri decât atunci când ajunse în stradă, sub bolta unui cer pe care străluceau stelele.

Atunci, el se întoarse spre ea şi cu acea voce pe care o găsise pentru ea şi care contrasta atât de puternic cu intonaţia să aspră obişnuită, îi spuse:

— Nu puteţi să vă întoarceţi acasă… Acolo nu veţi fi în siguranţă.

El rămase un moment să se gândească, analizând unde ar putea s-o conducă. În fine, crezu că a găsit. Glasul său atât de tandru, atât de blând, se făcu şi mai odihnitor, atitudinea sa, atât de profund respectuoasă, se făcu încă mai

respectuoasă. Şi, cu un fel de timiditate încântătoare, adăugă:

— Dacă doriţi, vă voi conduce în apropiere, la o persoană care, sper, vă va găsi un adăpost sigur. Dar sunt nevoit să vă fac să treceţi printr-o… pensiune… Scuzaţi-mă, persoana sigură pe care contez locuieşte acolo.

Ochii săi mari şi luminoşi aţintiţi asupra lui, exprimă întreaga sa încredere:

— Să mergem.

El se înclină adânc. Cu un semn, îi chemă pe cei trei însoţitori care se ţineau la distanţă şi, cu voce scăzută, le dădu ordine:

— Voi doi, Escargasse şi Gringaille, mergeţi înainte. Pe cheiul Gloriette, podul Saint-Michel, mergem apoi pe strada Saint-Denis, la hanul Grand-Passe-Partout. Tu, Carcagne, în urmă. Dacă se apropie cineva… opreşte-l… ne vom explica după aceea.

Jehan se întoarse spre Bertille, înclinându-se:

— Sunt la ordinele voastre, domnişoară.

Până în strada Saint-Denis, adânciţi în gânduri, parcurseră drumul unul lângă altul, fără să schimbe un cuvânt.

Erau aproape orele trei dimineaţa atunci când Jehan le Brave bătu, într-un anume fel, la uşa hanului. După câteva minute, se întredeschise o fereastră; apăru un cap de femeie care întrebă:

— Ce doriţi?

— Să-l vedem pe domnul cavaler… Afacere urgentă.

— Cobor.

Câteva clipe mai târziu, o femeie tânără, pe jumătate încă adormită, îi introduse cu un aer destul de posac, într-un mic cabinet, a cărui uşă cu geamuri dădea în salon.

Jehan luă, fără să numere, un pumn de monede şi-l puse în mâna slujnicei, care-şi regăsi zâmbetul şi se grăbi să se încline în cea mai graţioasă reverenţă de care era capabilă.

— Fiica mea, spuse el, pune nişte lemne în acest şemineu şi fă-ne un foc bun.

Şi, în timp ce slujnica, ce părea să aibă aripi, se agită, el îi explică blând Bertillei:

— Vă voi părăsi… numai câteva minute. Odihniţi-vă şi nu vă temeţi de nimic. Cei trei de colo vor veghea în timpul scurtei mele absenţe.

— Nu mă mai tem de nimic, zise ea liniştită.

Jehan, după ce s-a înclinat, trecu în salon cu Escargasse, Carcagne şi Gringaille.

— Voi, ordonă el, nu vă mişcaţi de aici şi nimeni, în afară de slujnica pe care aţi văzut-o, să nu se apropie de această uşă. Aţi înţeles?

În acest moment, o lumină apăru în susul scării interioare şi o voce pe care el o recunoscu imediat, spuse:

— Urcaţi, urcaţi… vă aştept.

— Fiica mea, îi spuse Jehan slujnicei, fă-mi plăcerea şi intră în cabinet pentru a ţine companie nobilei domnişoare ce se află acolo, până la întoarcerea mea.

El sui scările câte patru odată şi intră în camera cavalerului Pardaillan.

Jehan se apropie, îi luă mâna pe care o păstră între mâinile sale şi, cu o voce care tremura, spuse:

— Când mă gândesc că am fost atât de ticălos pentru a vă insulta, când mă gândesc că această mână a îndrăznit să se ridice împotriva voastră! … Meritam să mi se smulgă această limbă blestemată, să mi se taie această mână nemernică.

— Aş! exclamă Pardaillan, luându-şi aerul său cel mai uimit. Pentru a-mi spuse asta mă scoateţi din pat la orele trei dimineaţa? Tânărul meu prieten, ştiţi bine că sunt omul care nu vă voi ierta niciodată o astfel de crimă! … Căci este o crimă să împiedici să doarmă pe cineva care pică de somn!

Jehan nu se putu împiedica să râdă de tonul cu care fuseseră pronunţate, dincolo de înseşi cuvintele în sine.

— Hai, îl îndemnă Pardaillan serios, goliţi-vă sacul şi spuneţi-mi cu ce pot fi util celei pe care o iubiţi!

— Cum, ştiţi? … exclamă Jehan stupefiat.

Pardaillan săltă din umeri:

— Sunteţi voi omul să veniţi să mă treziţi în mijlocul nopţii pentru un serviciu personal? … Nu, nu-i aşa? … Atunci! …

Şi tânărul povesti scurt, dar amănunţit, modul cum o eliberase pe cea pe care o iubea şi încurcătura în care se găsea, adăugând cu o melancolie sfâşietoare:

— Eu nu am de-a face decât cu cerşetori şi desfrânaţi… Ce vreţi, nu ştiu unde m-am născut, în orice caz am crescut şi am trăit în acest mediu şi propriul meu tată, el însuşi… pe scurt, nu pot, fără să roşesc, să conduc acest copil atât de pur la oamenii pe care-i cunosc… Cu atât mai puţin s-o duc la mine. Atunci, mi-am amintit de ofertele amabile pe care mi le-aţi făcut în momentul când ne-am despărţit la uşa acestei pensiuni. M-am gândit că un om ca voi, domnule, va găsi uşor printre înaltele sale relaţii un refugiu onorabil unde aceea pe care o iubesc, în aşteptarea momentului când va lua o hotărâre, va fi la adăpost de orice încercare nelegiuită, unde nimeni nu se va putea apropia de ea… cu atât mai mult eu decât alţii.

Şi, cu o nelinişte care trăda extraordinara încredere ce i-o inspira acest bărbat pe care ieri nu-l cunoştea şi, de asemenea, preţul ce-l punea pe sfaturile sale, întrebă:

— Nu gândiţi ca mine, domnule?

— Da, copilul meu, răspunse Pardaillan cu blândeţe, gândesc în întregime ca voi.

Şi, în sinea sa, adăugă: „Iată că l-am apreciat bine. Este un caracter grozav. Un şarlatan n-ar fi ezitat să profite de o ocazie atât de favorabilă, lui nici nu i-a trecut prin cap.”

Îşi încinse sabia şi zise simplu:

— Veniţi.

Cum îi văzu intrând în cabinet, Bertille se ridică. Ea recunoscu imediat în Pardaillan pe acel cavaler zărit pe peronul său în împrejurări de neuitat. Era un necunoscut căruia nu-i ştia nici măcar numele. (Regele îl numise de mai multe ori în prezenţa sa, dar ea era atât de emoţionată, atât

de agitată, încât nu luase seama). Când îl recunoscu, ochii săi străluciră de plăcere. Ea făcu vioi doi paşi în întâmpinarea lui şi, spontan, ca împinsă de o forţă irezistibilă, se înclină, îi întinse cast fruntea, într-un gest adorabil prin graţia sa juvenilă şi murmură:

— Vă mulţumesc, domnule, din adâncul inimii! … Fiţi binecuvântat, voi care, continuând atât de nobil tradiţiile vechiului cavalerism prea uitate din păcate, veniţi să puneţi în serviciul celui slab, împotriva celui tare, sprijinul curajoasei voastre spade.

În lunga sa carieră, Pardaillan a primit numeroase complimente de la persoane altfel remarcabile şi mult mai pricepute decât această foarte tânără fată. Şi nu a fost niciodată atât de mişcat. Dar acest omagiu sincer şi gestul filial care-l însoţise, îl emoţionară. Şi, pentru a-şi ascunde emoţia, el se aplecă, atinse uşor cu vârful buzelor finele şuviţe de aur şi glumi cu un surâs maliţios:

— Fie! Iată-mă, o dată în plus, uns paladin, şoim, model de cavalerism… Să nu mai vorbim despre asta. Să vedem mai curând de treburile noastre.

Şi, adresându-se lui Jehan, continuă:

— Vreau, dacă şi voi vreţi, să plec singur înainte. Am picioare bune, voi ajunge cu un sfert de oră înaintea voastră. Aceasta îmi va permite să-mi trezesc prietenii şi să le explic ce aştept de la ei. În felul acesta, acest copil care cade din picioare de oboseală, nu va trebui să aştepte pentru a se odihni după cum are nevoie.

— Ce om sunteţi! … Vă gândiţi la toate, spuse Jehan înduioşat.

— În acest timp, reluă Pardaillan ridicând din umeri, vă veţi îndrepta încet spre strada Four. Nu departe de fostul castel al reginei, care acum se numeşte castelul Soissons, se află casa domnului duce d’Andilly, unde mergem noi. Este uşor de recunoscut deoarece veţi vedea aproape peste tot, sculptate în piatră sau cizelate în bronz, capete de taur.

— Cunosc această casă, spuse Jehan. Mai este cunoscută sub numele de casa taurilor şi, de asemenea, locuinţa Spaniolului.

— Chiar aceea este. Pe curând… Bună ziua, vitejii mei!

Pardaillan se înclină cu farmec în faţa tinerei, făcu un semn amical lui Jehan, o mişcare uşoară din cap către cei trei, încântaţi şi mişcaţi de această politeţe cu care nu erau obişnuiţi şi se îndepărtă repede.

Jehan ar fi putut să nu-i ia cu el pe oamenii lui… mulţumesc lui Dumnezeu! El era în stare s-o apere singur pe aceea pe care o iubea. Dar, dintr-o delicateţe pentru care ea îi mulţumi cu un surâs, el n-a vrut să lase impresia că vrea să rămână singuri. În consecinţă, el comandă:

— La drum! … Ştiţi unde mergem.

Capitolul 16

Până în strada Four, parcurseră drumul fără să întâlnească vreo fiinţă.

În strada Four, un călugăr ţâşni, ca să spunem aşa, ca din pământ, în faţa lor. Întâlnire fără nici o importanţă: călugărul trecu fără să le acorde nici o atenţie.

Totuşi, Jehan, pare-se, îl cunoştea pe acest călugăr, căci, zărindu-l îşi trase rapid pălăria peste ochi şi-şi duse mâna în josul feţei pentru a şi-o ascunde pe cât posibil.

Bertille îl cunoştea şi ea pe călugăr, căci îşi acoperi capul cu glugă. Gest maşinal şi de-o parte şi de alta, căci trecătorul era inofensiv şi fără importanţă.

În fine, Escargasse, Gringaille şi Carcagne îl cunoşteau, căci glumiră între ei.

— Hei! Mi se pare că acest beţiv de Parfait Goulard şi-a părăsit mânăstirea de mai bine de o oră.

— După părerea mea, acest stricat de-abia se întoarce la mânăstire.

— Din fericire, nu ne-a recunoscut. N-am fi putut să ne debarasăm de acest mâncău afurisit.

— Da, pentru moment, domnul Jehan are alţi câini de pieptănat decât să-l ospăteze pe fratele Parfait Goulard.

— Dacă-l întâlneam zece minute mai târziu, l-am fi luat să cineze cu noi. Ar fi fost şi dorinţa lui, iar noi ne-am fi distrat cu poveştile sale fără perdea.

Era, într-adevăr, fratele Parfait Goulard, acelaşi călugăr pe care l-am zărit un moment la începutul acestei povestiri. Acest călugăr era de altfel celebru. Celebritatea să nu provenea din ştiinţa sa, nici de la elocvenţă, nici din austeritatea obiceiurilor sale, nici de la nimic altceva onorabil. Celebritatea sa provenea numai de la uluitoarea sa lăcomie, chiar într-o epocă în care se desfăşurau chefuri pantagruelice despre care astăzi nu ne putem face o idee. El nu era numai lacom, el era beţiv şi stricat în aceeaşi măsură. Era, în plus, jovial, vesel, lăudăros, mincinos, amuzant, bufon. Era, de fapt, bufonul oraşului.

Acesta era personajul cu care se încrucişase Jehan. S-a văzut că teama de a fi recunoscut, agăţat şi plictisit de acesta, nu însemna deloc că i-ar fi fost frică de această întâlnire; călugărul bufon nu avea nimic de temut.

Între timp, mica trupă se oprise în faţa unei case arătoase. Deasupra porţii de intrare, un enorm cap de taur, sculptat în granit, părea să vrea să interzică accesul în locuinţă. Aproape peste tot se vedeau numeroase astfel de capete, cu expresii diferite, toate reprezentând acelaşi animal. Ciocănelul de la poartă pe care Jehan îl apucă reprezenta el însuşi un cap de taur agăţat de coarne.

Înainte de a lăsa ciocănelul să cadă, Jehan se întoarse spre oamenii săi şi le spuse:

— E bine. Puteţi să vă duceţi la culcare, aveţi nevoie. Plecaţi… şi mulţumesc.

Cei trei se priviră miraţi şi înduioşaţi. Cum poate dragostea să schimbe un bărbat! Iată că acum Jehan al lor le vorbea cu o blândeţe care le încălzea pieptul, iată că se îngrijora pentru ei, iată că le mulţumea. Drace! …

Dar ei nu se mişcară.

— Haide, făcu Jehan care-i cunoştea, vorbiţi… Ce vreţi?

— Nu este dracul atât de negru pe cât pare şi nu vrem ca domnişoara să creadă… să ajungă… se înţelege.

Da, ei se înţelegeau. Din nenorocire, ceea ce simţeau era atât de nou pentru ei, încât nu ştiau cum să-l exprime, astfel încât se expuneau riscului de a nu fi înţeleşi, ei care se înţelegeau atât de bine. Din fericire, Bertille ghici ceea ce ei nu se pricepeau să spună. Ea le întinse mâna sa fină spunându-le cu blândeţe:

— Nu vreau să-mi amintesc decât un lucru: acela că v-a fost milă de suferinţa mea atunci când călăul meu încerca să-mi zdrobească inima… Tot restul s-a şters din amintirea mea.

Ei se înclinară atingând abia, cu vârful buzelor, capătul unghiilor trandafirii şi, ridicându-se radioşi, tresărind de bucurie, strigară:

— Eh! Zău! Trăiască favorita! Primului care-şi va permite s-o privească, îi voi mânca inima! …

O şterseră, fericiţi ca la întoarcerea dintr-o reuşită expediţie şi se îndreptară direct spre jalnica tavernă a cunoştinţei lor, unde descinseră. Aici, ei se instalară comod în faţa unei mese bogat garnisite cu diverse feluri de mâncare, flancată de un număr respectabil de sticle şi veseli, fără griji, zgomotoşi, atacară vitejeşte proviziile, cu apetitul stimulat şi de emoţia încercată, necunoscută până azi.

În acest timp, cei doi tineri erau introduşi la ducele şi ducesa d’Andilly, care veniseră personal până la peronul palatului pentru a-i primi.

Cei doi tineri au fost întâmpinaţi ca nişte prinţi. Iată deci că recomandarea cavalerului de Pardaillan avea, în ochii ducelui, o valoare de nepreţuit.

Jehan era adânc mişcat de această primire care n-ar fi crezut că poate fi atât de călduroasă. Comportarea atât de simplă şi de prietenoasă a acestui mare senior l-a făcut să se simtă în largul său. El nu manifestă nici o jenă, nici o timiditate. În acest mediu aristocratic i se părea că este la

el acasă. În faţa acestor mari personaje, i se părea că se află în prezenţa egalilor săi. El se mişca şi vorbea cu o uşurinţă şi un tact pe care Pardaillan, care-l observă cu coada ochiului, le constata cu un surâs de satisfacţie, gândindu-se la lucruri numai de el ştiute.

Ducesa, la rândul ei, înainta spre Bertille şi, cum tânăra se înclina graţios adresând cuvinte de recunoştinţă, o ridică repede şi, atrăgând-o spre ea, o îmbrăţişa cu efuziune, conducând-o apoi în camera ce i-o rezervase, lăsând deschisă uşa ce dădea spre salon.

Prin această uşă deschisă, Jehan care, fără a avea aerul, urmărea toate mişcările celor două tinere ce flecăreau deja ca două prietene, observă o delicată gustare pregătită pe o măsuţă.

Acum se produse un dublu incident pe care-l vom face cunoscut în toate amănuntele sale.

Ducesa insistase ca tânăra să ia o mică gustare înainte de culcare. Bertille, care se simţea atrasă irezistibil de această graţioasă tânăra femeie, din teamă de a nu ofensa, acceptase un pahar cu lapte. Ducesa, veselă ca un copil, se grăbi să umple din nou cupa de cristal cu mâinile sale albe, spunând cu surâsul său încăpăţânat:

— Astăzi vreau să fiu jupâneasa voastră. Eu voi fi aceea care vă voi dezbrăca şi vă voi întinde în marele pat alb care vă aşteaptă.

— Cum să mă achit vreodată? … Cum să vă mulţumesc? …

— Dar eu sunt cea care trebuie să vă mulţumesc, frumoasa mea copilă, strigă cu vioiciune ducesă, foarte emoţionată. Nu ştiţi că ne-aţi adus una dintre cele mai mari bucurii din viaţa noastră. Nu ştiţi că această bucurie marele nostru prieten ne-a făcut s-o aşteptăm douăzeci de ani.

Jehan observase că această afecţiune pe care ducele şi ducesa o arătau cavalerului Pardaillan, avea o nuanţă de evidentă deferenţă. Aceasta îl izbi cu atât mai mult cu cât domnul d’Andilly era, fără îndoială, un mare senior, de neam mare, cu siguranţă bogat, judecând numai după acest

palat somptuos şi după numeroşii slujitori care asigurau serviciul.

Din ceea ce observa şi auzea, rezulta că genul de veneraţie pe care începea să-l resimtă pentru acest personaj încă enigmatic pentru el, nu făcea decât să se accentueze. Şi, întrucât, conform ideilor timpului său, nu era posibil ca aceste semne de deferenţă, de respect, de admiraţie care aureolau întreaga persoană a lui Pardaillan, să poată fi adresate unui biet aventurier, cum era el însuşi, reveni la prima sa idee: cavalerul era cel puţin un prinţ deghizat.

Dar întrucât, la rândul său, el adresase câteva cuvinte de recunoştinţă gazdei, se întâmplă ca acesta, cu nu mai mică gratitudine emoţionată, îi dădu aproape acelaşi răspuns pe care soţia sa îl dăduse Bertillei.

— Nu-mi datoraţi nimic. Dimpotrivă, eu sunt acela care vă rămân obligat.

Şi cum tânărul schiţă un gest de protest:

— Domnule, reluă ducele, datorez viaţa domnului cavaler… îmi închipui că asta înseamnă ceva. Dar îi datorez mai mult: viaţa şi onoarea femeii iubite care a devenit soţia mea. Şi asta nu este totul: titlul meu, averea mea, lui i le datorez. Douăzeci de ani de fericire calmă şi tihnită, fără un nor, iată opera sa. Dar, ceea ce nu puteţi ghici, este cu preţul câtor torturi, depăşind în grozăvie tot ce imaginaţia poate concepe, a plătit el aceşti douăzeci de ani de fericire de care m-am bucurat! …

Vă voi povesti într-o zi lupta titanică dusă de acest om, singur, fără sprijin, fără alte resurse decât forţa braţului său, energia sa de neînfrânt, loialitatea sa, inteligenţa şi inima sa generoasă, împotriva vicleniei, şireteniei şi urii, trădării, cruzimii personificate în prinţesa Fausta, regele Spaniei şi Inchiziţia sa. Vă voi spuse cum a ieşit învingător din această luptă inegală, în care oricare altul ar fi fost în mod sigur strivit şi veţi crede că ascultaţi povestea pasionantă a vreunei epopei fabuloase.

Ducele se opri un moment, timp în care păru că retrăieşte amintirile sale teribile, dureroase, căci, după douăzeci de ani, încă se mai înfiora.

— În timpul acestor douăzeci de ani, n-a trecut o zi în care să nu-i cer lui Dumnezeu să-mi acorde suprema bucurie de a fi folositor la rândul meu, măcar o dată în viaţa mea, omului generos căruia noi îi datorăm totul… Niciodată cavalerul nu ne-a cerut nici cel mai neînsemnat serviciu.

Pardaillan întredeschise ochii şi spuse calm:

— Pentru că nu s-a ivit ocazia. Dar vedeţi, don César, că, dacă e cazul, m-am gândit imediat la voi.

— Puteţi numi acesta un serviciu? mormăi ducele, sau don César, cum i se adresase Pardaillan.

Şi, întorcându-se spre Jehan, el adăugă:

— În fine, cât de puţin ar fi, este o satisfacţie de care suntem foarte bucuroşi, după cum vedeţi. Şi, cum vouă v-o datorăm, mă consider îndatoratul vostru. În sfârşit, deoarece prietenul nostru se interesează de voi, vom face pentru voi ceea ce el n-a vrut niciodată să facem pentru el însuşi, voi fi fericit să fac pentru voi ceea ce n-am putut face pentru el. Puteţi să contaţi pe mine cu totul, ca un prieten sigur şi devotat.

— Iar eu adaug, zise ducesa care reapăruse în salon, vă rog să consideraţi această casă ca pe a voastră proprie şi să vă amintiţi că veţi fi totdeauna primit ca o rudă foarte dragă.

Şi, cu un râs maliţios, tânăra femeie mai spuse:

— Nu vă temeţi că veţi fi inoportun venind în fiecare zi să ne vedeţi.

Jehan le Brave încerca o emoţie cum nu mai încercase alta la fel în viaţa sa. Ceea ce îl tulbura mai cu seamă, era gândul că acest bărbat ciudat, pe care ieri nu-l cunoştea, consimţise, fără să ezite, să facă pentru el ceea ce nu făcuse niciodată pentru el însuşi, potrivit propriei expresii a lui don Cesar.

Cu ochii umezi de lacrimi stăpânite el se înclină cu un farmec semeţ, care aducea puţin cu ţinuta lui Pardaillan, sărută aprins şi respectuos mâna fină a tinerei femei şi, cu o voce pe care emoţia o făcea să tremure:

— Binecuvântată va fi ora când îmi va fi dat să-mi vărs sângele pentru dumneavoastră şi ai voştri, doamnă, spuse el foarte încet.

Şi, întorcându-se spre Pardaillan:

— În privinţa voastră, domnule, nu ştiu…

Dar Pardaillan găsea că se înduioşaseră prea mult. El îl întrerupse pentru a spuse pe un ton foarte serios:

— Cât despre mine, ştiu că ducesa a uitat să vă avertizeze că va trebui mâine să se întoarcă, împreună cu ducele, la domeniul Andilly. Liniştiţi-o, pe tânăra care le-aţi încredinţat-o că n-o va pândi nici un pericol în absenţa lor. Ea va fi bine păzită, apoi, nimeni nu cunoaşte locul refugiului său. Aţi văzut că acest mic voiaj, hotărât înaintea vizitei noastre, nu prezintă nici un inconvenient… doar că în absenţa ducesei nu veţi putea veni să vă prezentaţi omagiile… tinerei persoane care este aici, în această casă. De asemenea vă invit să vă luaţi imediat adio căci o faceţi pentru două zile… şi două zile, pentru un îndrăgostit, este mult, teribil de mult.

Pentru a-l scoate pe tânăr din vizibila încurcătură, ducesa interveni:

— De ce nu veniţi la Andilly împreună cu noi, cavalere? Veţi profita pentru a vă vizita domeniul.

— Despre care domeniu vorbiţi ducesă? făcu Pardaillan cu un aer surprins.

— Dar… despre domeniul vostru de la Margency!

— Draga mea Giralda, aţi uitat că Margency nu mai este al meu… pentru că l-am dat.

— Dat! interveni don Cesar, spuneţi mai curând că aţi lăsat acest superb domeniu pustiit de prisos de toţi sărmanii din regiune care s-au instalat ca la ei acasă şi trăiesc acolo confortabil.

Pardaillan avu un surâs enigmatic.

— Bine, spuse el, dacă trăiesc acolo, este pentru că îl muncesc… deci nu-l pustiesc aşa cum spuneţi. Cât despre castel, sunt sigur că îl cruţă şi că nimeni nu a intrat acolo.

Fără a remarca această emoţie care se manifestă în felul său obişnuit, adică printr-o extremă răceală a trăsăturilor sale, brusc pietrificate, don Cesar strigă:

— Numai asta mai lipsea… Domnule, am cumpărat Andilly pentru că este lipit de Margency! … Am visat să ne retragem pe domeniile noastre şi să trăim acolo, unul lângă altul, ca doi fraţi, buna şi sănătoasa viaţă a gentilomului de ţară. Ei bine, nu, niciodată n-am putut să-l determin pe acest om singuratic să ne urmeze… Pe deasupra, vedeţi, în timp ce ştie foarte bine că aici este la el acasă, că totul îi aparţine, lucruri şi oameni, el preferă să locuiască la han!

Jehan asculta aceste lucruri cu o uimire crescândă. Şi îşi punea tot mai mult întrebarea: cine era prin urmare acest bărbat care înfruntase cele mai groaznice suplicii, sfidase cu curaj şi triumfase asupra prinţesei Fausta, despre care Saętta îi vorbise uneori, a regelui Spaniei şi a Inchiziţiei, pentru a obţine un titlu şi o avere pentru un prieten? Acest bărbat care îşi expusese viaţa cu o nepăsare nebună, se pusese hotărât în stare de răzvrătire, rezistase curajos ordinelor unui rege, pentru a veni în ajutorul unui necunoscut? Acest bărbat, în fine, care, deţinând un domeniu unde ar fi putut trăi ca un mare senior, îl cedase nevoiaşilor şi locuia la han, părând că se mândreşte să rămână un călător? Ce inimă de semizeu bătea deci în acest piept larg? Ce bunătate supraomenească ascundea sub această mască ironică? … Era acesta un om simplu? … Nu era mai degrabă un trimis al cerului? …

El fu întrerupt din gândurile sale de vocea tunătoare a lui Pardaillan care spunea, cu o bruscheţe afectată:

— Cum! Sunteţi încă aici? … Ducesa nu v-a spus că cineva vrea să vă mulţumească acolo, în acea cameră? … Ba da! … Atunci ce mai aşteptaţi, la dracu! Ah! Agreabilul însoţitor

care-şi permite să lase o femeie să-l aştepte! Pfui! … Totul se duce pe copcă… până şi politeţea… Pe vremea mea… Să mă bată Dumnezeu, e gata să leşine! … Drace! Acel copil dulce şi timid va fi, din întâmplare, mai de temut decât arcaşii şefului poliţiei? … Nu v-am văzut tremurând când le ţineaţi piept… şi acum… Mergeţi, deci, pentru Dumnezeu! … N-o să vă mănânce, ce dracu!

Şi Pardaillan, jumătate râzând, jumătate înduioşat, îl împinse uşor în cameră, închise încet uşa şi, adresându-se ducelui şi ducesei, care priviseră scena surâzând, le spuse cu râsul său deschis:

— N-ar fi îndrăznit niciodată să intre dacă nu interveneam… Ah! Îndrăgostiţii, îndrăgostiţii! … Celor doi de aici le vor trebui pe puţin două ore. Şi, fiţi atenţi, vă rog, nu vor spuse o vorbă despre singurul subiect care-i preocupă… Sunt prea naivi, amândoi… Nu găsiţi că sunt adorabili?

— Voi aţi spus cuvântul.

— Este imposibil să găseşti o pereche mai potrivită.

— Mă bucur că gândeşti ca şi mine, draga mea Giralda… Dar nu vreau să-mi pierd timpul aşteptând ca ei să termine… să nu-şi spună nimic. Simt lipsa patului meu… şi mă întorc imediat să mă culc. Iată că se face ziuă, este târziu.

— De ce nu v-aţi culca aici?

— V-aş deranja inutil, mică Giralda. Vedeţi, sunt un bătrân maniac şi cel mai bine este să mă lăsaţi cu micile mele tabieturi. Dar, spuneţi-mi, în timpul scurtei voastre absenţe, acest copil va fi într-adevăr în siguranţă aici? Am motive să cred că va fi căutată.

— Cine să bănuiască faptul că ea s-a ascuns aici? Oamenii noştri vor avea ordin s-o apere, asigură don Cesar, numai dacă va pleca de bunăvoie…

— Dacă sunteţi neliniştit, putem amâna această călătorie.

Pardaillan ezită o secundă.

— Nu, spuse el. Este probabil, într-adevăr, că n-o vor căuta aici… De altfel, în absenţa voastră, voi veni din timp în timp să mă asigur eu însumi că nimic n-o ameninţă.

— Apropo, zise brusc ducesa, ştiţi că m-a întrebat care este numele vostru?

— Ei bine?

— I-am spus că sunteţi contele de Margency.

— Ce idee! făcu Pardaillan ridicând sprâncenele. Faţă de acest copil n-am făcut nici un mister din numele meu.

— Pentru că nu i l-aţi spus voi înşivă, m-am gândit că nu se cuvenea ca eu să i-l fac cunoscut… Voi îndrepta această gafă la întoarcerea mea de la Andilly.

— Aş! Nu vă bateţi capul pentru atâta lucru. Asta n-are nici o importanţă.

Şi-acum Pardaillan îşi luă rămas bun de la prietenii săi şi se îndreptă spre hanul său.

Ajuns în camera sa, Pardaillan îşi trase fotoliul în apropierea ferestrei, aşează o măsuţă la îndemână, o sticlă plină şi un pahar şi rămase mult timp visător, golindu-şi paharul cu înghiţituri mici.

Când sticla se goli, Pardaillan ieşi din lunga sa reverie. El observă atunci că se făcuse ziuă, iar strada îşi reluase animaţia obişnuită.

Se ridică bombănind, aruncă cu regret o privire patului nedesfăcut şi-şi scufundă faţa într-un lighean plin cu apă rece. Făcea acest lucru maşinal, cu gândurile în altă parte. Şi, deodată, se scutură ca pentru a scăpa de o idee supărătoare şi gândi cu voce tare: „La urma urmei, ce-are a face! … Mă ocup de acest băiat pentru că este într-adevăr vrednic de interes! … Asta este tot! …”

Scăpând astfel de gândul care-l preocupase atât de mult timp şi atât de intens, înviorat după ce se spălase cu apă rece, el ieşi şi se îndreptă încet, plimbându-se, până în strada Four, pentuuru a inspecta împrejurimile casei Taurilor.

Neobservând nimic anormal, se îndepărtă fluierând uşor o melodie din timpul lui Charles al IX-lea.

Capitolul 17

Văzându-l pe Jehan intrând în camera sa, Bertille se ridică.

El se apropie de ea şi nu se opri până la măsuţa încărcată cu gustări delicioase, care se ridica între ei ca un obstacol.

Ea era la fel de emoţionată ca şi el. Atâta doar că, puritatea ei neştiutoare, candoarea neîntinată îi dădeau o putere pe care bărbatul n-o putea avea. Şi ea fu aceea care vorbi prima, cu o voce care tremura puţin:

— Fără voi, aş fi fost pierdută!

Îl privi cu ochii săi limpezi. El ameţi uşor la muzica vocii ei.

Ea reluă, probabil fără să ştie ce spuse:

— Cum de aţi ajuns tocmai la timp?

Asta îi readuse la realitate. Din această clipă, el îşi regăsi dezinvoltura. Râse uşor şi explică:

— E foarte simplu! Imaginaţi-vă, când mă întorceam acasă, am văzut litiera care se îndepărta, fără să bănuiesc înfiorătoarea realitate. Am intrat liniştit la mine, Deodată, îmi amintesc că uitasem de…

El se opri scurt, foarte stânjenit. Se înroşi şi înclină capul ruşinat de a fi constrâns la o vinovată şi penibilă mărturisire.

— Uitasem să cercetez fundătura… Cobor scara mult mai repede decât o urcasem şi mă grăbesc… Şi ce găsesc? Un oblon smuls, pe jos bare de fier rupte… Mi-a îngheţat sângele în vine. N-am stat pe gânduri. Sar până la acea gaură neagră rămasă în locul oblonului înlăturat… Simt un obstacol… o scândură… nu ştiu ce. Dobor obstacolul cu o lovitură de pumn şi intru… O femeie – proprietăreasa – era întinsă pe parchet. Ce făcea acolo? Nu ştiu. N-am privit-o. Ea mă vede. Trebuie să fi avut o înfăţişare teribilă care a făcut-o să creadă că i-a sunat ceasul… N-am văzut niciodată că o faţă omenească să exprime atâta groază. Sar la ea, o apuc de gât:

— Unde este?

Ticăloasa a înţeles imediat. Dar eu o sugrumam fără să-mi dau seama. Slăbesc strânsoarea, ea horcăie:

— Dusă! … Răpită! … Nu ştiu pentru ce! … Iertare! …

Începeam să mă lămuresc, i-am smuls cuvintele, silabă cu silabă… După semnalmente, îmi recunoşteam oamenii. Litiera? … O văzusem îndreptându-se spre Sena. Mă lămurisem. Ştiam cine a dat lovitura şi unde v-au dus. O las pe bătrână, ies pe unde am intrat şi mă avânt. Sosesc. Lovesc poarta cu picioarele, cu pumnii. Strig, chem… Din fericire, omenii mei ştiu că sunt iute la mânie. Ei mă aud, îmi recunosc vocea. Îmi deschid. Îmi dau un indiciu, dau, sărind, un ordin… era şi timpul! … Vedeţi că a fost foarte simplu.

Ea repetă, maşinal:

— A fost foarte simplu! …

Şi, cu ochii privind în gol, ca şi cum urmărea cu atenţie lucruri pe care ea singură le vedea, încet, cu voce scăzută, vorbindu-şi parcă ei însăşi:

— Am văzut încercarea celor doi necunoscuţi de a intra la mine. Am văzut duelul cu regele. Am văzut lupta cu arcaşii, atunci cânt tremuram că regele nu va ajunge la timp. Am văzut pe mizerabil prăbuşindu-se, doborât de o palmă… o singură palmă aruncată de această mână de fier! …

Ea îşi împreună mâinile mici.

— Aveţi grijă, spuse ea cu o voce fierbinte. Trebuie să vă feriţi.

Şi, cu o înflăcărare neaşteptată, adăugă:

— De ce acei arcaşi, acele gărzi, sosiseră atât de prompt? Deci cineva îi prevenise?

O umbră trecu peste fruntea lui Jehan. Oricât de fugitivă fusese, ea o văzu sau inima să o ghici.

— Ah! Şi voi, de asemenea, aţi remarcat asta? întrebă ea cu ardoare.

— Da şi bănuiesc cine a dat lovitura.

— El este! Acest mizerabil care m-a răpit. Nu vă îndoiţi de asta. Acest om vă ura deja de moarte. Şi acum! … Dar el

ştia, deci, că urma să vă ciocniţi de rege? Cine ştie dacă nu tocmai el este acela care v-a prevenit, v-a împins, fără ştirea voastră? Cine ştie dacă nu este el – sau ai lui – cel care a născocit acest mijloc pentru a se descotorosi de rege?

El tresări. Aceste cuvinte, ca un fel de prezicere, corespundeau foarte bine cu propriile sale observaţii şi gânduri pentru a nu fi frapat. Ea reluă cu mai multă înflăcărare:

— Ştiţi că el vă credea arestat?

— Da. L-am auzit spunându-vă că eram închis la Châtelet.

— Dar nu l-aţi auzit spunându-mi că eşafodul se va ridica în curând pentru voi. Nu l-aţi auzit vorbind despre torturile la care veţi fi supus! … Şi, ascultaţi… da, aş putea jura… el s-a trădat fără să vrea când a spus că veţi suporta supliciile regale… A vrut să spună regicidului. El ştia, vă spun… Oh! Aveţi grijă, feriţi-vă!

— Ei bine, da, voi avea grijă, v-o jur… Pentru că, într-adevăr, aveţi dreptate, dacă ar reuşi să mă piardă, nu veţi mai avea pe nimeni să vă apere.

De această dată, ea se linişti. El va face pentru ea ceea ce era prea mândru să facă pentru el însuşi. Ea reveni la Concini:

— Acest om este de temut… credeţi-mă, inima mea este aceea care mi-o spuse. Şi poate că nu este el singurul îndârjit să vă piardă.

El tresări din nou. Îl uimea, o dată în plus, ghicind lucruri pe care n-avea cum să le ştie. Ea continuă:

— Trebuie să vă păziţi în orice fel. Nu se vor mulţumi să vă caute pentru a vă omorî, vor încerca să vă întineze.

— Cum asta? făcu el mirat.

— Acest mizerabil a îndrăznit să pretindă că îndepliniţi în serviciul lui o treabă cumplită.

Foarte calm, el întrebă:

— Ce treabă? … Nu cumva îmi reproşa că sunt un asasin plătit?

Ea se înălţase foarte dreaptă, foarte palidă, închise ochii şi gemu:

— Oribil! … îngrozitor! …

— Ce? … Ce este oribil, îngrozitor?

— Treaba care o săvârşiţi.

Un horcăit îi sfâşie gâtul. El coborî capul, părând un condamnat care-şi pune gâtul sub secure. Şi, văzându-l atât de disperat, gata să se prăbuşească în nebunie, din vina sa, ea se blestemă şi, într-un elan al întregii fiinţe, strigă:

— Ceea ce v-am spus nu se referă la voi, care sunteţi cel mai viteaz, cel mai mândru, cel mai cinstit dintre cavaleri!

El săltă capul şi o văzu. Ochii săi se deschiseseră nemăsurat. Crezu că înnebuneşte de tot. El bâigui:

— Cum! Plângeţi! … Nu mă alungaţi? … Nu vă fac silă? …

Ea îi atinse uşor fruntea cu vârful degetelor şi zise:

— Nu vă mai amintiţi ce v-am spus pe peronul locuinţei mele: dacă voi muriţi, voi muri şi eu!

— Puteri ale Cerului! … Deci voi mă iubiţi…

Ceea ce el nu îndrăznea să spună, ea îndrăzni. Şi foarte simplu:

— Vă iubesc!

— Voi mă iubiţi! … Este adevărat? … Acest fapt imposibil, irealizabil, este adevărat? … Nu visez? …

Cu o voce mai sigură, ea repetă:

— Vă iubesc.

El rămase copleşit de fericire, în genunchi, privind-o cu ochi de nebun. Şi el repetă:

— Este imposibil! … este imposibil! … Ea! … Pe mine, un cerşetor! …

— Ah! făcu ea într-un elan dureros, nu mai repetaţi niciodată acest cuvânt detestabil! … Voi, un cerşetor? … Nu-i posibil! … Cel mai nobil, cel mai bun dintre gentilomi.

El nu putea încă să creadă. Suspină:

— Sunt nebun! … în mod sigur, sunt nebun! …

Atunci ea se aplecă, îi prinse mâinile şi, cu acea putere misterioasă a blândeţii, care fascinează, îl ridică, îi înălţă

fruntea şi spuse încet:

— Îmbrăţişaţi-vă logodnica!

Capitolul 18

Cum a ieşit le Brave din acea cameră, unde a încercat cele mai plăcute şi mai intense emoţii pe care le poate suporta un bărbat; cum şi-a luat rămas bun de la ducele şi de la ducesa d’Andilly; cum a părăsit ospitaliera casă, niciodată n-ar fi putut-o spuse.

Ceea ce noi putem spune, este că, atunci când masiva poartă s-a închis în urma lui, s-a prăbuşit greoi pe una din bornele care o flancau şi-a luat capul în mâini şi a rămas mult timp nemişcat, scuturat de un tremur nervos, care puteau fi luate cu uşurinţă drept hohote de plâns.

În fine, el săltă capul, aruncă în jurul lui acea privire a omului care se întreabă unde se află, se ridică şi porni cu un mers rapid, uşor, ca şi cum ar fi fost purtat de aripi invizibile.

Atunci, din spatele unei alte borne unde stătea întinsă, se ridică alene o masă enormă şi rămase un moment acolo nemişcată. Acest ceva luă înfăţişarea unui om îmbrăcat într-o rasă de călugăr.

Era acel beţiv de Parfait Goulard care, cu acea încăpăţânare serioasă a omului ameţit de băutură nu părea să aibă decât o singură preocupare: să nu-şi piardă echilibrul, trecuse fără a părea să recunoască micul grup însoţind-o pe Bertille şi care, în urmă nu se ştie cărui ocol involuntar, revenise pentru a se prăbuşi în spatele acestei borne. Simplă întâmplare, evident.

Călugărul rămase, un minut, aşezat solid pe uriaşul său şezut, cu picioarele depărtate. Bine sprijinit din spate şi din lateral de zid şi de bornă, el se simţea în largul său şi în mare formă.

El apucă borna cu braţele şi se propti. Câteva răsuciri complicate şi poziţia se schimbă: acum era pe burtă. El gâfâi puţin… încă un efort şi ajunse în genunchi, ţinând tot timpul borna strâns îmbrăţişată. Atunci începu să râdă: n-

avea de ce să se plângă, mergea! Un alt efort şi fu în picioare.

Se odihni un moment, savurându-şi reuşita. Redeveni serios şi traduse cu voce tare noua sa preocupare: „Trebuie să plec! … Atenţie! … Un! … doi!”

Şi porni… Se mai împletici îngrijorător de câteva ori, puţin ruliu, câteva mişcări de tangaj puţin cam bruşte care i-ar fi putut fi fatale, dar, la urma urmei, se târa binişor. Acum se rostogolea în maniera sa obişnuită.

În strada Saint-Honoré el se opri, ezitând dacă s-o ia la dreapta sau la stânga. Se decise pentru dreapta şi plecă din nou, bombănind cuvinte confuze.

El sosi la mânăstirea capucinilor. Era cam ora cinci dimineaţa.

Fidel principiilor sale, izbi fără încetare ciocănelul de la poartă, făcând un tărăboi groaznic, aproape la fel cum făcea la poarta unui han care refuza să se deschidă. Şi, în acelaşi timp, striga foarte tare: „Deschideţi sărmanului frate Parfait Goulard, care e gâtuit de sete şi cade din picioare de foame.”

Şi fratele portar, pentru a curma tărăboiul, alergă, zbură, deschise poarta, împingându-l în grabă pe gălăgios în curtea interioară. Aici, la adăpostul zidurilor înalte, putea să zbiere după pofta inimii, nu era auzit de afară, o distracţie pentru călugări care, de mult timp nu se mai revoltau la aceste comportări.

Exact în această curte, Parfait Goulard se prăbuşi în faţa a cinci sau şase călugări atraşi de răgetele sale şi începu să râdă, un râs amplu, de prostănac, pântecele său uriaş se scutură, foarte mulţumit de el.

Molipsiţi, călugării începură şi ei să râdă, fără să ştie de ce. Şi, din toate părţile, de pe culoare, de sub bolţi, alţi capucini veneau în fuga mare, repetând între ei, cu feţe vesele: „Este fratele Goulard! … Parfait Goulard! …” Şi un cerc de circa treizeci de capucini, râzând în hohote, înconjură călugărul – bufon care nu spusese încă nimic.

Brusc, Parfait Goulard se opri din râs şi spuse grav:

— Mi-e sete!

Atunci, unul dintre capucini se apropie şi-i zise:

— După părerea mea, frate, ai nevoie mai degrabă de un pat.

Cu încăpăţânarea beţivului, Goulard răspunse:

— Mi-e sete… mi-e foame… voi dormi după aceea.

Capucinul care-i vorbise se bucura, se pare, de o anumită autoritate, căci el spuse încet câteva cuvinte şi călugării, fără să protesteze, se îndepărtară, cu regret, dezamăgiţi. Atunci, el prinse beţivul de braţ şi-l ridică, spunând:

— Vino, vei bea şi vei mânca.

Capucinul îl conduse pe beţivan care cedase cu bunăvoinţă. Şi urcând treptele unei scări de piatră, călugărul se împiedică, se agăţă de ghidul său şi, în această mişcare, mâna sa schiţă în aer un semn bizar.

Un licăr de uimire trecu prin ochii capucinului şi, susţinându-l în continuare pe beţiv, îl întrebă pe şoptite, cu o nuanţă de respect pe care n-o avusese până acum:

— Unde doriţi să vă conduc?

Un cuvânt abia perceptibil ieşi de pe buzele lui Goulard şi cei doi călugări îşi reluară mersul, unul sprijinindu-l pe celălalt. Capucinul deschise uşa unei chilii, îl lasă să intre pe beţiv şi închise uşa în urma lor. Atunci, fratele Parfait lasă braţul capucinului de care se cramponase. Şi se menţinu singur, drept şi sigur, cu capul sus, de nerecunoscut.

El se îndreptă în faţa capucinului şi schiţă în aer noi semne. Şi capucinul se înclină într-o atitudine de profund respect şi murmură:

— La ordinele dumneavoastră, părinte!

Şi, cu un ton de autoritate irezistibilă, Goulard ordonă:

— Am nevoie de odihnă. Vegheaţi ca nici un indiscret să nu se apropie de această uşă. Veniţi personal să mă treziţi după trei ore. Uitaţi, aşadar, cum şi eu voi uita până la noi ordine că sunt superiorul vostru. Voi redeveni pentru voi, ca pentru toată lumea, fratele Parfait Goulard. Aţi înţeles?

— Ordinele voastre vor fi executate întocmai, părinte, făcu umil capucinul.

— Bine! Du-te, fiule!

Capucinul plecat, călugărul, care pretindea că are nevoie de odihnă, în loc să se culce, rămase un timp cu urechea la pândă. Când consideră capucinul ajuns departe, el se apropie de perete şi ciocăni de patru ori, cu pauze inegale. Patru lovituri asemănătoare răspunseră din cealaltă parte a peretelui.

Fără să arunce măcar o privire patului îngust, Goulard întredeschise încet uşa, aruncă o privire cercetătoare pe culoarul pustiu, se strecură afară şi intră într-o cameră destul de spaţioasă şi mobilată confortabil.

Doi călugări se aflau deja acolo.

Dintre cei doi monahi, unul era bătrân cu faţa ascetică, degajând o mare blândeţe. În fotoliul în care era aşezat, el îşi ţinea spatele drept, într-o atitudine viguroasă şi de o măreţie suverană.

Celălalt, care stătea respectuos în picioare, cu spatele spre uşă, era scund, slab, cu o barbă scurtă, presărată cu fire de argint, cu fruntea mare, brăzdată de riduri timpurii, cu o privire rece, dominatoare. Acest om, care purta rasa capucinilor, nu depăşea probabil treizeci de ani. Părea să aibă însă mai mult de patruzeci de ani.

Observând pe acest capucin, pe care nu se aştepta să-l găsească acolo, Parfait Goulard îşi reluă brusc masca sa de beţiv vesel. Şi bătrânul, care văzu această schimbare rapidă a fizionomiei, avu un surâs imperceptibil.

Capucinul, la vederea noului venit, îşi încruntă uşor sprâncenele şi-l fixă cu o strâmbătură de dispreţ pe care nu-şi dădu osteneala s-o ascundă. Şi privirea sa rece se mută de la bătrân la Goulard cu o prefaţă de uimire, ca şi cum s-ar fi întrebat ce legătură ar putea exista între bătrânul maiestuos şi acest abject bufon.

În acest timp, Parfait Goulard, în modul cel mai caraghios, se înclină în faţa bătrânului călugăr până la a îngenunchia.

Umbra unui surâs flutură pe buzele subţiri ale bătrânului şi, cu o voce foarte blândă, cu uşor accent italian, el spuse:

— Poţi să-ţi scoţi masca, fiule, este inutil să te oboseşti atât. Părintele Joseph du Tremblay nu este de-ai noştri. Totuşi, el va asista la această convorbire. Acest semn de stimă şi de încredere pe care nu-l acord nimănui, i-l datorez inteligenţei sale superioare.

Cu o satisfacţie vizibilă, Parfait Goulard îşi reluă acel aer serios care-l schimba în întregime.

Iar părintelui Joseph, stupefiat, bătrânul îi explică:

— Părintele Goulard este un şef respectat al ordinului nostru. Vedeţi, de ani de zile, el îndeplineşte cu o iscusinţă incomparabilă, fără un reproş, fără o slăbiciune, un lucru care face din el bătaia de joc a tuturor şi care-i atrage dispreţul tuturor celor ce poartă veşminte religioase… Nu mai spun de ceilalţi. De ce? Pentru că el a căutat ordinul. Şi ordinul l-a primit pentru binele societăţii şi spre marea glorie a lui Dumnezeu. Părintele Goulard, prin inteligenţa să şi prin cultura sa, poate aspira să devină un prinţ al Bisericii, una din gloriile lumii religioase. El o ştie şi poate că asta este ambiţia sa. La un ordin, fără să discute, fără să ezite, el sacrifică ambiţia sa îndreptăţită. El şi-a anulat inteligenţa – în apariţie – şi-a tăinuit cunoştinţele. Atât de bine încât astăzi se spune: prost ca Goulard, incult ca Goulard. Acesta era ordinul. El s-a supus. Aceasta a făcut din el, şef, ultimul dintre soldaţii lui Christos… Numai el, el singur, probabil, era în stare să joace acest rol cu perfecţiunea dorită.

Bătrânul se uită la călugărul nepăsător cu o privire în care strălucea un vag licăr de duioşie, scurt ca un fulger. Îşi reluă imediat acea înfăţişare liniştită ce părea că-i este obişnuită. Îşi îndreptă încă mai mult bustul, săltă capul şi continuă:

— Eu însumi, Claude Acquaviva, şef suprem, general al ordinului, unul dintre continuatorii preasfântului şi preaveneratului Loyola, cine sunt eu aici? … Părintele

Claudio, umil, sărman şi foarte mediocru călugăr italian, necunoscut de toţi, găzduit cu milă în această mânăstire la recomandarea voastră. Părintele Claudio, căruia nu i se acordă decât deferenţa datorată vârstei sale înaintate, care se mulţumeşte cu atât de puţin… Pentru că interesele ordinului îi impun să fie astfel.

Acquaviva se ridică şi el apăru înalt, puţin cam slab, drept, în pofida celor şaizeci şi şapte de ani ai săi şi, privind la părintele Joseph care asculta cu viu interes:

— Vă întreb, părinte Joseph, cunoaşteţi vreun alt ordin religios ai căror şefi să fie capabili să dea asociaţiei asemenea dovezi de devotament şi de abnegaţie? … Nu! Nu există unul singur. Peste tot veţi vedea interesul personal, ambiţiile individuale, înaintea interesului şi ambiţiilor ordinului. În consecinţă, care este rezultatul? … Deşertăciune. Aur, da, câteva titluri, pe ici, pe colo… nerozii, zădărnicii.

El se plimba încet prin cameră, în lung şi-n lat, cu capul înclinat, cu un aer visător, gândind cu voce tare:

— Da, acest spirit de sacrificiu, această disciplină de fier, fără a cere de nicăieri ceva, astea fac puterea noastră! … Iată de ce ordinul nostru, hărţuit, persecutat, hăituit, surghiunit, rămâne imuabil, se ridică tot mai mare şi mai puternic tocmai când se crede că a fost răpus.

El făcu o pauză ca pentru a da timp cuvintelor sale să pătrundă în mintea interlocutorului său şi continuă:

— Acele puternice şi ilustre personaje sunt marionetele ale căror sfori le trag eu, în singurătatea îndepărtatului meu cabinet de unde, o singură apăsare a degetului meu este suficientă să le mişte în direcţia care-mi convine… Şi se întâmplă astfel deoarece sunt succesorul lui Loyola.

Rămase un moment nemişcat, cu mâinile încrucişate în mânecile largi ale anteriului. Cei doi, înclinaţi, ascultau cu sufletul la gură. El era foarte calm, rece, cu acea permanentă expresie de blândeţe răspândită pe faţă.

— Spuneţi-mi, merită acel puţin că profitul la care visaţi să fie comparat cu acela despre care vă vorbesc? … Iată deci ce vă ofer. Iată ce puteţi deveni dacă veţi trece la noi… Nu-mi răspundeţi. Stăpâniţi-vă. Acultaţi, priviţi, observaţi, cugetaţi… Şi când voi părăsi această ţară, dacă nu veţi fi de-ai noştri, dacă nu veţi fi desemnat succesorul meu, înseamnă că m-am înşelat asupra voastră, că nu sunteţi omul pe care l-am crezut.

El se reaşează în fotoliu şi, adresându-se lui Parfait Goulard:

— Vorbeşte, fiule. Unde am ajuns cu acel Ravaillac?

— L-am pregătit fără încetare, monseniore. Fără o întâmplare neplăcută, la această oră evenimentul s-ar fi produs.

Privirea lui d’Acquaviva licări.

— Cum asta? întrebă el calm.

— Atunci când Ravaillac, căruia i-am împins gelozia până la disperare, a ajuns în faţa casei tinerei fete, el a văzut un bărbat pe peron. A crezut că este regele. El a lovit. Dar nu era regele. Bărbatul îşi datorează viaţa unei mişcări bruşte pe care a făcut-o în momentul în care braţul se abătea asupra lui. Lama cuţitului s-a frânt de o treaptă.

— Cine este acest bărbat?

— Jehan le Brave.

— Fiul Faustei! … Cum de se găsea acolo? … Şi regele? Deci n-a venit? …

— Jehan este îndrăgostit de tânăra fată. Asta explică prezenţa sa sub acel balcon. N-aş putea spuse dacă regele a venit sau nu. Instrucţiunile pe care le-am primit fiind de a mă afla cât mai departe posibil de locul evenimentului ce urma să se producă, eram în acel moment în strada Saint-Antoine, într-o tavernă unde am fost văzut îmbătându-mă în mod ruşinos.

Acquaviva cugetase profund.

— Sunt câteva lucruri neclare, spuse el ridicându-şi chipul palid. Voi găsi fără îndoială lămuriri în rapoartele pe care le

voi primi. Acel Ravaillac îşi păstrează intenţiile?
— Răspund de el, spuse Goulard cu un surâs livid.
Acquaviva aprobă cu un semn din cap, şi:
— Presupun că nu este tot ceea ce ai să-mi spui?
— Într-adevăr, monseniore, mai este şi altceva. Fiul Faustei s-a întâlnit cu tatăl său, domnul cavaler de Pardaillan, chiar în această noapte, la ducele d'Andilly.
— Eşti sigur? … Cum de ştii asta? … Spune cum ai aflat, fără să omiţi nici un amănunt, ceru el.
— Întâmplarea, monseniore, explică Parfait Goulard. Fusesem la Ravaillac, care mi-a dat multă bătaie de cap deoarece, cuprins de un acces subit de descurajare şi de o sumbră disperare, spunea că vrea să se arunce în râu, de la înălţimea podului Pont-Neuf.
— De unde această disperare?
— Este o fire extrem de impresionabilă. Se pare că are o mare prietenie pentru Jehan le Brave şi îşi reproşa ca pe o crimă faptul de a fi încercat să-şi omoare prietenul, pe care l-a confundat cu regele.
— Eşti sigur că nu va încerca din nou să se sinucidă?
— Cred că am reuşit să-i schimb hotărârea.
— Îl voi mustra energic prin confesorul său. Să revenim la domnii Pardaillan, tatăl şi fiul.
— Deci, monseniore, reluă Goulard, părăsindu-l pe omul nostru, am întâlnit un grup escortând o tânără femeie. L-am recunoscut imediat pe Jehan şi trei puşlamale care-i sunt devotate trup şi suflet.
— Şi tânăra femeie?
— Mi-a fost imposibil să-i desluşesc trăsăturile… Am trecut fără să am aerul că am remarcat grupul… şi apoi am revenit. Jehan şi tânăra femeie intraseră la domnul d'Andilly. M-am ascuns pentru a putea observa. L-am văzut ieşind pe domnul de Pardaillan şi, mai târziu, pe Jehan. Tânăra femeie a rămas deci la duce.
— Deoarece n-au ieşit împreună, se poate presupune că tatăl nu şi-a recunoscut fiul.

Parfait Goulard clătină din cap cu un aer îngrijorat.

— Este un incident care… mă intrigă. Iată-l: Jehan a rămas un timp hohotind singur în faţa porţii ducelui. Or, monseniore, acest tânăr are un caracter de fier… Se vede că are cu cine semăna – sub acest aspect, cel puţin – este fiul demn al lui Pardaillan şi al Faustei. Pentru a face să plângă un bărbat călit ca acesta, ar trebui o durere supraomenească… sau o bucurie fantastică.

— Nu mi-ai spus că este îndrăgostit de tânăra fată din strada l’Arbre Sec?

— Într-adevăr, monseniore.

— Ei bine, trebuie să aflăm… Şi, în primul rând, care sunt sentimentele feţei faţă de tânăr?

— Oh! Ea îl adoră… fără s-o ştie probabil.

— Ei bine, eu spun: trebuie să aflăm dacă această tânără este una şi aceeaşi cu cea din strada l’Arbre Sec. Dacă nu mai este acasă, ea este aceea pe care aţi văzut-o cu tânărul.

— Voi merge chiar astăzi s-o văd pe proprietăreasă, doamna Colline Cole. Voi afla de la ea.

Acquaviva se ridică şi începu să măsoare camera cu paşi lenţi, cu capul plecat şi o figură preocupată. El se opri în faţa lui Goulard şi-i zise blând:

— Ne apropiem de ţintă, fiule. Această ţintă urmărită cu înverşunare de peste douăzeci de ani! … încă un efort şi milioanele Faustei, aceste milioane la care râvnesc atâţia, vor fi ale noastre. Încă un efort şi veţi fi eliberat de acest rol care vă apasă, ştiu.

Îşi reluă plimbarea şi, mergând, îşi explică gândul:

— Începând de astăzi, Pardaillan şi fiul său vor fi supuşi unei supravegheri neîntrerupte. Nici o mişcare a acestor doi bărbaţi nu-mi va rămâne necunoscută… Din păcate este tot ce se poate face cu ei… Tot ceea ce am făcut până acum nu reprezintă nimic faţă de ce ne-a mai rămas de făcut… foarte puţin, într-adevăr şi acest puţin devine o dificultate aproape de netrecut pentru că ne izbim de Pardaillan.

Rămase un moment meditativ, cu fruntea înclinată. Apoi săltă capul, privirea sa blândă căpătă o expresie teribilă şi, cu o voce ca gheaţa, tăioasă:

— Ajungem la ţintă, cu toate acestea. Trebuie, spre marea glorie a lui Isus.

Îşi reluă înfăţişarea calmă şi blândă ca şi cum n-ar fi vrut să mai revină asupra hotărârii. Se reaşează în fotoliul său şi explică:

— Este imposibil ca Pardaillan să nu cunoască existenţa comorii Faustei. Voi spune mai bine: în afară de Fausta şi de Myrthis, moartă, Pardaillan este singura fiinţă umană care, la ora asta, cunoaşte locul exact unde a fost îngropată această extraordinară comoară. Stareţa din Montmartre, pe terenul căreia a fost ascunsă, nu cunoaşte, ca toată lumea de altfel, în ce loc al mânăstirii s-ar putea găsi. Părintele Coton, care o manevrează, garantează că ea este aceea care se întreabă dacă această faimoasă comoară există într-adevăr.

— Cu toate acestea, monseniore, observă Goulard, doamna stareţă, atunci când a urmat Claudinei de Beauvilliers, a semnat o declaraţie prin care recunoaşte că această comoară este proprietatea prinţesei Fausta şi s-a angajat s-o predea persoanei care, indicând ascunzătoarea va arăta, în acelaşi timp, stareţei inelul de fier al Faustei.

— În schimbul căreia îi va preda suma de două sute de mii de livre. Dar, timp de douăzeci de ani de când aşteaptă, ea a ajuns la disperare. Pardaillan ştie. El ştie de când s-a reîntors din Spania, adică de aproape douăzeci de ani… Şi niciodată acest om, care este sărac, n-a avut ideea să meargă să ia din această grămadă de aur şi pietre preţioase, care-i aparţine şi lui puţin, şi apoi îi aparţine fiului său. Mult timp am sperat că nu va rezista tentaţiei… şi în felul acesta mi-ar fi dezvăluit ascunzătoarea. Căci, în tot acest timp, am supravegheat mânăstirea. Am fost dezamăgit. Acest om este cinstea şi onoarea personificată.

Acquaviva rămase un moment gânditor, admirând probabil puterea sufletească a acestui om care a ştiut să reziste fascinaţiei aurului.

— Astăzi, reluă el, lucrurile s-au schimbat mult. Mai curând sau mai târziu – şi dacă va întârzia prea mult îl voi ajuta – Pardaillan va afla că acest Jehan le Brave este fiul său, fiul Faustei. Tânărul duce o viaţă care nu se poate să nu scandalizeze sentimentele cavalereşti ale tatălui său care, de altfel, nu-mi pare să aibă prea dezvoltat temperamentul patern. Dacă îl va recunoaşte, îi va deschide braţele sau îi va întoarce spatele, nu contează. Ceea ce contează este că el va fi de o mie de ori mai nedemn, în ziua când Pardaillan va afla că Jehan le Brave, cerşetor şi ucigaş, este fiul Faustei. Pardaillan se va crede obligat să-l conducă şi să-i spună: „Ţine! Asta este a ta, ţi-a lăsat-o mama ta.” Apoi, scăpat de obligaţie, îi va întoarce spatele.

— În ziua aceea, adăugă Acquaviva cu putere, noi vom fi acolo! …

Şi, cu acea blândeţe care părea dominanta înfăţişării sale:

— Du-te şi odihneşte-te, fiule, ai nevoie.

Cinci minute mai târziu, întins pe patul îngust din chilie unde se întorsese fără zgomot, fratele Parfait Goulard dormea acel somn profund care, se spune, este apanajul celui îndreptăţit.

Capitolul 19

Trebuie să revenim la doamna Colline Colle, pe care am lăsat-o cocoţată pe un taburet, pândind pe acel senior mascat care-i răpise locatara. Acţiunile şi gesturile matroanei au o importanţă esenţială pentru continuarea acestei povestiri.

Când văzu litiera îndepărtându-se, Colline Colle coborî de pe taburetul său. Ea a auzit aproape toată convorbirea lui Concini cu prizoniera sa. Ea n-a aflat ceea ce sperase, căci avea o figură care exprima dezamăgirea.

„Ce păcat că nu sunt decât o femeie slabă! îşi spuse ea. Aş fi urmărit litiera şi aş fi ştiut unde să îi regăsesc locatara.”

Ea căută nişte scânduri şi astupă de bine de rău fereastra. Intră în camera sa, închise grijuliu uşa, din obişnuinţă fără îndoială, căci, geamurile fiind sparte, nu era prea greu să intri. Vede piesele de aur pe care Concini le lăsase să cadă pe parchet. Prin ochii săi mici trecu un licăr sălbatic. Îşi împreună mâinile, ca atunci când se apropia de masa sfântă şi, cu un aer extaziat: „Ce frumoase sunt! … Cum strălucesc! … Asta te încălzeşte! … S-ar spuse că sunt mici bucăţi de soare! …”

Brusc, se prăvăli pe parchet, înhaţă piesele şi le făcu să sune în mână.

Ea alergă în patul său, vărsă piesele în cascadă pe cearceaf şi goli punga pe care i-o smulsese atât de agil lui Concini. Contemplă grămada de aur cu un aer cucernic, cuprinsă de o emoţie ce nu se putea exprima. Şi deodată: „Trebuie să mai fie şi altele, care s-au rostogolit pe sub mobile.”

Reveni şi se întinde pe parchet, scormonind, căutând, răsturnând totul, cu un mic ţipăt de bucurie atunci când găsi o piesă.

Acesta a fost momentul în care Jehan se năpustise asupra ei. L-am auzit pe el însuşi povestind ce s-a întâmplat. Nu vom reveni asupra acestora.

După plecarea lui Jehan, zgripţuroaica rămase un moment aşezată pe vine, tremurând, frecându-şi maşinal gâtul strâns puţin cam tare de mâna aspră a tânărului. Când se linişti puţin, ea se ridică cu greutate şi, pentru a doua oară, astupă cât putu mai bine îngrijorătoarea spărtura şi, teama întrecând zgârcenia, hotărî: „Mâine voi pune să închidă ermetic cu bare de fier veritabil şi voi pune un oblon dublu, foarte solid.”

Deoarece nu se simţea în siguranţă, ea adună în grabă grămada de aur şi se duse s-o ascundă în fundul unui cufăr. Odată treabă făcută, începu din nou să mediteze.

„De aflat cine a răpit-o pe Bertille, bine… De aflat cine este ea, de unde vine, ce vrea, să pătrund, misterul naşterii sale, pe care-l ascunde cu atâta grijă… cine ştie ce ar putea aduce asta… e uşor… Ştiu unde a ascuns caseta care conţine actele ei… şi averea sa, poate! … Da, dar a scotoci în actele acestei tinere nu este un păcat?”

Ea urcă la etaj. Luă un sfeşnic care rămăsese aprins, o trusă de chei care se găsea alături şi pătrunse în acel mic cabinet unde Bertille îl primise pe Henric al IV-lea. Se îndreptă spre o mică mobilă de abanos.

Cu o mână pe care nerăbdarea o făcea stângace, ea deschise şi luă o casetă pe care o descoperi în fundul unui sertar. Reveni în cameră, aşeză o masă lângă fereastră şi, cu un gest brusc răsturnă caseta şi-i goli conţinutul pe masă.

Ea avu un gest de decepţie amară. Nu erau bani. Nimic altceva decât hârtii. Şi un prăpădit de metal alb care nu valora mai mult de patru soli.

Îl luă şi-l agită. Auzi zgomotul unui obiect care se clătina în interior. Îl deschise repede şi îl goli. Conţinea o hârtie făcută sul şi un mic inel de fier care valora mai puţin chiar decât etuiul. Îl puse dispreţuitor la loc şi desfăşură hârtia. Era scrisă într-o limbă străină. Văzând că nu reuşeşte să înţeleagă un singur cuvânt, o puse la loc lângă inel, închise etuiul şi, fără a ţine seama de ce face, îl lăsă să alunece în buzunarul juponului său.

Decepţionată de această primă încercare, ea reveni la hârtii. Luă sulul cel mai gros. Acesta era scris în franceză. Ea citi cu multă atenţie, încet, chinuit, căci nu ştia prea multă carte. Dar în fine, reuşi să citească de la un cap la altul şi fără a înţelege foarte bine.

Era povestea tragicei aventuri a Blanchei de Saugis, scrisă pentru copil, încă nenăscut. Această istorie o pasiona şi, când termină, se gândi profund.

„Aşadar, domnişoara Bertille se numeşte de Saugis! … Este doamnă castelană din ţinutul Chartres… Ea este fiica

regelui! … Regele o ştie? … Poate că da, poate că nu… Ceea ce este sigur este că a avut o mamă cam curtezană. Acesta este un secret important. Cu un asemenea secret se poate câştiga o avere… dar la fel de bine te poţi alege cu o frânghie şi o spânzurătoare… Drace! … Trebuie cântărit îndelung înainte de a te angaja într-o astfel de afacere… Cel mai bine este, cred, să nu te mai gândeşti la asta! … Totuşi, întrucât Bertille este fiica sa, după părerea mea regele ar fi mulţumit dacă i s-ar spuse ce a devenit… Asta va aduce mai puţin câştig, dar, cel puţin, nu risc ştreangul sau închisoarea, până la sfârşitul zilelor mele!”

Ea puse sulul la loc în casetă şi începu să parcurgă la întâmplare celelalte hârtii.

Din nou documente scrise în limbă străină. Apoi altul, în franceză, care o făcu să deschidă ochii mari. Iar inima să-i palpite teribil. Lumânarea se topise. Căuta din ochi alta dar nu găsi şi atunci observă că ziua se filtra prin fereastră. Se ridică, o deschise larg şi lumina puternică inundă camera. Ea se reaşează, luă hârtia cu mâna tremurând şi o reciti cu atenţie.

Era o scrisoare din anul 1592, adresată mamei Bertillei şi iată, copiat textual pasajul, care o impresionase în asemenea măsură pe cotoroanţă: „Scumpă iubită, ţi-am vorbit adesea despre acel bărbat curtenitor care se numeşte cavalerul de Pardaillan.

Ştii că a fost duşmanul meu, că m-a rănit… şi, după aceea, m-a îngrijit că un frate.

Cunoşti, pe de altă parte, ataşamentul profund şi respectuos pe care l-am avut întotdeauna pentru graţioasa mea stăpână, prinţesa Fausta.

Fausta, învinsă de Pardaillan, ne-a concediat şi a plecat în ţara soarelui şi a dragostei: luminoasa Italie. Dar stăpâna, înainte de a pleca, a vrut să răsplătească regeşte pe cei care au servit-o cu devotament. Datorită generozităţii sale, am putut cumpăra domeniul Vaubrun, vecin cu Saugis, unde am avut fericirea de nespus de a te întâlni… şi iubi.

Devotamentul meu pentru aceea care a fost binefăcătoarea mea este absolut. Devotamentul meu pentru acela care, după ce fusese un duşman generos şi mărinimos, a devenit un prieten drag, este profund, real.

Şi iată că se iveşte o ocazie prin care să-mi pot exprima şi faţă de unul şi faţă de celălalt, recunoştinţa de care inima-mi este plină.

Aceste documente pe care ţi le trimit, deoarece la mine nu le consider în siguranţă, au o valoare inestimabilă, ele dezvăluind ascunzătoarea unde stăpâna mea a îngropat o comoară fabuloasă.

Iată, în acelaşi timp şi istoria acestei comori şi cum aceste documente mi-au fost încredinţate. Depozit sacru destinat onoarei mele.

Iubita mea stăpână nu mai este. Ea a fost asasinată. Această comoară pe care a ascuns-o pentru uzul său personal, ea a lăsat-o moştenire copilului pe care l-a avut de la Pardaillan. Myrthis, urmaşa devotată a Faustei, a acceptat să-i ţină loc de mamă, moartă, vai! în plină tinereţe, în momentul în care, probabil, ar fi putut triumfa. Şi acest copil a fost răpit!

Myrthis cunoştea devotamentul meu statornic faţă de stăpână. Ea a venit la Vaubrun. Mi-a dezvăluit naşterea copilului şi existenţa comorii de care eu nu ştiam. Ea mi-a încredinţat aceste documente, care vor permite celui căruia îi aparţin, s-o regăsească. În fine, mi-a adus la cunoştinţă că duşmanul neînduplecat al Faustei şi urmaşii săi râvnesc la această comoară şi caută să pună mâna pe ea.

Myrthis avea pentru maestra sa un ataşament care atingea fanatismul. Ea a vrut s-o urmeze în moarte. Dar copilul venise pe lume şi, pentru el, ea a consimţit să trăiască. Blânda şi devotată creatură a revărsat asupra copilului adoraţia pe care ea o avea pentru mamă… şi, acest copil i l-au furat. Myrthis n-a vrut să supravieţuiască acestei lovituri. Ea s-a otrăvit, a murit la mine şi eu am înmormântat-o creştineşte.

Este o nenorocire ireparabilă. Dacă sărmana fată, în teribila ei disperare, nu s-ar fi grăbit să-şi pună în aplicare funestul proiect, ar fi avut probabil curând bucuria de a revedea acest copil, pe care i l-aş fi putut aduce înapoi căci eu bănuiesc cine a dat lovitura.

Am întâlnit la Paris în urmă cu câtva timp, un florentin, gen de spadasin, asasin plătit, om bun la toate – exceptând binele – cunoscut sub numele de Saętta. Acest Saętta cred că avea o nemulţumire împotriva stăpânei şi eu îl ştiu destul de ticălos pentru a căuta să se răzbune pe mama copilului. Poate mă înşel şi, totuşi, nimic nu-mi putea scoate din cap ideea că supraveghindu-l pe acest ucigaş, copilul ar putea fi regăsit. Din nenorocire, Myrthis, după cercetări lungi şi minuţioase, rămase fără rezultat, înghiţise otrava înainte de a ajunge la mine.

Copilul dispărut, mama şi Myrthis moarte, eu consider că aceste documente revin de drept tatălui: domnul cavaler de Pardaillan, care va şti, te asigur, să apere bunurile fiului său împotriva tuturor încercărilor, indiferent de unde ar veni.

Acum, când cunoşti valoarea acestor documente, sunt sigur că vei şti să le păstrezi cu mare grijă. Cu atât mai mult cu cât, dacă s-ar întâmpla nenorocirea să fie rătăcite sau furate, eu voi fi dezonorat şi eu nu sunt omul să supravieţuiesc dezonoarei.”

Urmau amănunte intime, fără valoare pentru matroană, deoarece nu se refereau la comoară. Scrisoarea se încheia cu aceste cuvinte: „Îmi pun nădejdea, cu orice preţ, în puterea devotamentului şi dragostei, să îndupleci această neaşteptată şi inexplicapilă renunţare la o căsătorie în care mi-am pus toate speranţele şi fără care viaţa mea va fi o povară insuportabilă. Rămân, deci, logodnicul tău foarte respectuos, foarte iubitor şi… foarte nefericit.

LUIGI CAPPELO, conte de Vaubrun.”

Această lectură făcută în etape, ca şi cum ar fi vrut să-şi întipărească în minte amănuntele care-i înflăcăraseră lăcomia, doamna Colline Colle, cu o văpaie în priviri, cu

obrajii în flăcări, începu să plănuiască: „O comoară! … O comoară fabuloasă, spuse scrisoarea! … Ce sumă ar putea reprezenta? … O sută de mii de scuzi? … Un milion! … poate mai mult… Dacă aş putea… dacă aş găsi preţioasele indicii, totul ar putea fi al meu! …”

Trăsăturile sale se contractară, nasul i se alungi şi, cu o sfâşiere îngrozitoare: „Proastă mai sunt! … Scrisoarea datează de şaptesprezece ani! … comoara trebuie să fie acum departe!”

Dar ea nu putea să se resemneze acceptând o ipoteză despre care raţiunea îi spunea că este cea mai verosimilă. Instinctele sale lacome, dezlănţuite, o refuzau cu desăvârşire. Şi, cu puterile încordate, imaginaţia ei lucra fără oprire.

„Rămâne de văzut, murmură ea, acest conte de Vaubrun, contracarat în dragostea sa, avea în acea perioadă alte griji pe cap decât să-şi caute prietenul! … Cei doi logodnici s-au omorât fără să aibă timp să se gândească la acel Pardaillan şi la comoara lui! … Aş putea jura! Să vedem, să vedem, să căutăm! …”

Unul câte unul, ea reia toate documentele. Erau acolo: memorii, acte, titluri, pergamente, scrisori de la logodnic, dispoziţii testamentare… Dar nicăieri, nici cel mai mic cuvânt, nici cel mai mic indiciu despre comoară şi misterioasa ei ascunzătoare.

Rămâneau câteva file indescifrabile pentru ea, deoarece erau scrise într-o limbă pe care n-o cunoştea. Ea le puse de-o parte şi gândi, trăgând frenetic de vârful nasului, ca pentru a-l face să-i vină o bună inspiraţie şi găsi: „Numai un preot şi sub pecetea spovedaniei, ar putea să-mi spună ce se află în aceste file – în măsura în care există ceva – şi el va uita imediat. Da, dar un duhovnic va dori să ştie de unde am aceste hârtii şi dacă ele sunt într-adevăr ale mele… He! … Să minţi la spovedanie… risc afurisenia veşnică! … şi nu vreau să fiu blestemată! … Atunci? … Idioată! … mă voi adresa bunului părinte Parfait Goulard! Omul, atât de sfânt

şi atât de îngăduitor… şi apoi el este puţin naiv… nu voi fi nevoită să mint… ar fi suficient să justific cu o bună intenţie… de vreme ce această intenţie reprezintă păcatul.”

Începu să aranjeze documentele în casetă, lăsând de-o parte pe cele care hotărâse să le arate călugărului, atât de absorbită încât uitase de toată lumea, pierduse orice noţiune.

În acest moment, o mână, trecând brusc peste umărul ei, îi smulse hârtiile, în timp ce o voce ce răsună în urechile ei ca trompeta judecăţii de apoi, bubui cu furie:

— Ah! Vrăjitoare ticăloasă! Căţea blestemată! Nu ţi-a ajuns că ai trădat şi ai vândut pe aceea asupra căreia trebuia să veghezi, acum o mai şi furi! …

Doborâtă de spaimă, cu ochii ieşiţi din orbite, pe jumătate leşinată, Colline Colle gemu cu vocea gâtuită:

— Isuse! Sfânta Fecioară! Tânărul… mor!

Era într-adevăr, Jehan le Brave care, trecând pe stradă, se mirase văzând fereastra larg deschisă şi care, având intuiţia că se petrecea ceva, se grăbise spre fundătură, răsturnase scândurile puse cu atenţie la loc de bătrână, urcase scara, deschisese uşa fără ca ea să-l audă, atât de concentrată era încât speranţa unei comori fabuloase îi sustrăsese atenţia până la scoaterea din minţi.

— Sus, căţea, ordonă el cu o voce aspră şi mulţumeşte cerului că mi-am amintit la timp că eşti femeie.

Ea nu aşteptă să repete ordinul. Se ridică imediat, tot sângele rece îi reveni împreună cu siguranţa că n-o pândeşte nici un pericol şi aşteptă.

El adunase toate hârtiile pe care le îngrămădi la întâmplare în casetă. Apoi închise fereastra. Observând trusa de chei rămasă pe masă, puse mâna pe ea şi o aşează în casetă, împreună cu hârtiile. El comandă poruncitor:

— Afară! … Aşteaptă-mă pe palier.

Supusă, înţelegând că viaţa ei depinde de docilitatea ei, ea ieşi şi aşteptă pe palier.

Jehan luă caseta şi căută cu privirea unde ar fi putut-o pune.

„Nu! făcu el clătinând din cap, este mai bine s-o iau… va fi mai prudent. Cobor”…

El se supuse atât de repede cât îi permiteau picioarele sale obosite şi, coborând scara, ea se tânguia în sinea ei.

„Isuse! Este diavolul în persoană! … Sfânta Fecioară, vino-mi în ajutor!”

La ea în cameră, îmblânzită definitiv, ea căută în grabă cheia dublă cerută în mod irezistibil şi ţinând-o cu o mână ce tremura, nu mai avea decât o singură grijă: să-l vadă plecat cât mai repede. El observă şi pe un ton care o înfioră:

— Dacă mai încerci să intri din nou la domnişoara, eu voi afla… Ascultă: îţi crăp ochii ca să nu mai cauţi să vezi ceea ce nu trebuie să vezi…

Ea închise ochii din toate puterile şi se gândi cu groază la cei trei tâlhari ai omului mascat care-i făcuseră aceeaşi promisiune sau aproape.

— Şi-ţi voi smulge limba, continuă Jehan cu o înfăţişare înspăimântătoare, pentru ca să nu poţi povesti nimănui ceea ce ai văzut. Mă auzi?

Lividă, abia mai ţinându-se, clănţănindu-i dinţii, pradă unei groaze nebune, nu avu decât puterea de a schiţa din cap un semn afirmativ.

— Bine! … Deschide-mi uşa de la stradă.

Ah! Isuse, Doamne! Ea nu cerea mai mult… nu cerea decât asta… să-l vadă departe, cât mai departe posibil, în fundul iadului! … Ea regăsi imediat puterea necesară şi se năpusti spre uşă pe care o deschise larg. Înainte de a trece pragul, el azvârli în loc de adio:

— Voi reveni curând să pun un lacăt solid acolo sus… în felul acesta voi fi mai liniştit. Până atunci reţine bine ce ţi-am promis.

Şi ieşi, în sfârşit.

Atunci, ea se aruncă nebuneşte asupra uşii, o împinse, trase zăvoarele, răsuci cheia în broască.

În fine, ea se reface, liniştea îi revine puţin câte puţin şi, odată cu ea, judecata ei şireată şi vicleană iese la suprafaţă. Începu să râdă, un râs tăcut şi scotoci în buzunar. Ea scoate etuiul pe care-l pusese acolo din neatenţie şi una din acele faimoase file pe care nu fusese capabilă s-o înţeleagă. Şi, râzând, mormăia: „Este tânăr, puternic, nestăpânit… Dar eu sunt şireată şi abilă. În timp ce închidea fereastra, am putut sustrage acest biet petic de hârtie… Numai unul! … unul dintre acelea care conţin faimoasele indicii! … poate”.

Ea contemplă hârtia şi: „Trebuie să fie în latină! … recunosc cuvinte cum am văzut în cartea mea de rugăciuni”.

Dar, de această dată, învăţată de experienţă, ea înţelese că nu era prudent să se piardă în contemplarea acestei hârtii. Din moment ce nu înţelegea nimic.

Repede, merse s-o pună în ascunzătoarea unde închisese aurul. Atunci observă că mai avea etuiul. Deschise primul sertar care, din întâmplare, se găsea sub mâna sa şi-l aruncă dispreţuitor înăuntru. Închise apoi sertarul pe care nu-l închise cu cheia. Se îmbrăcă într-o clipă şi se duse drept la fierar şi la tâmplar pe care-i aduse imediat acasă. Teama ei era atât de mare încât acceptă fără să se tocmească preţul pe care i l-au cerut cu condiţia să vină imediat să facă treaba.

Cât despre Jehan le Brave, atunci când ajunse, afară, aruncă o privire mansardei sale, întrebându-se dacă să urce la el pentru a depune caseta. Dar strada începea să se anime: el aprecie că a sosit momentul să se ocupe de Concini.

Îşi reluase mantaua înainte de a ieşi de la ducele d’Andilly. Strecură caseta dedesubt şi o puse sub braţul stâng. Şi plecă repede.

Mergând, se gândea.

Când plecase din strada Rats, lăsându-l pe Concini strâns legat, intenţia sa era de a reveni, de a se bate cu el şi să-l omoare. Concini viu era un pericol permanent pentru Bertille şi el era foarte hotărât să nu-l ierte.

Dar, apoi, avusese cu tânăra fată acea convorbire când a crezut că va muri, rând pe rând, de ruşine, de disperare, de bucurie. Şi acum, el nu mai ştia ce să facă.

Atunci când se opri în faţa căsuţei din strada Rats, el nu se hotărâse încă şi era furios pe el însuşi.

Nestăpânit, deschise uşa. Cu un pas apăsat, el traversă vestibulul, urcă scara şi pătrunse în cameră.

Concini îl văzu îndreptându-se astfel spre el, cu pumnalul în mână. El se crezu pierdut. Dar nu-i lipsea bravura. Nici un muşchi nu i se clinti pe faţă. El ridică orgolios capul, îl privi pe tânăr în faţă şi bravă:

— Loveşte! … Am spus eu bine că eşti un asasin! …

Jehan nu răspunse. El nu-l auzise. La vederea duşmanului său legat, zăcând la pământ, la bunul său plac, în acest suflet aspru se iscă o intensă dispută. Două voci de forţe şi puteri egale se făceau auzite în conştiinţa sa: aceea a vechiului Jehan, Jehan care până în urmă cu nici două ore striga foarte acut că trebuie să lovească fără milă. Cea a noului Jehan striga, nu mai puţin acut, că trebuie să se arate generos, mărinimos, dacă voia să fie demn de nobilă fată care-i luminase sufletul. El nu auzea decât aceste două voci.

Disputa fu violentă, tragică, dar fu scurtă.

Jehan se aplecă, cu pumnalul ridicat deasupra lui Concini care nu clipi şi scuipă dispreţul său în aceste cuvinte:

— Loveşte aşadar! … Haide, de ce ţi-e teamă? Nu sunt redus la neputinţă?

Pumnalul căzu şi tăie legăturile care strângeau picioarele. Apoi fură eliberate braţele. Atunci, Jehan, vorbi cu o voce albă, ca venită de departe.

— Du-te! Din dragoste pentru ea, te iert, Concini!

Dintr-o săritură. Concini fu în picioare. El nu ştia dacă visează sau dacă este treaz. În viaţa lui nu încercase o asemenea uimire. Îşi reveni repede, de altfel şi rânji:

— Tu mă ierţi pe mine! Spune mai curând că ţi-e teamă! Dar eu, eu nu te voi ierta, tu ştii! Te voi regăsi şi atunci, nenorocire ţie!

De această dată Jehan îl auzi. El ridică dispreţuitor din umeri şi vocea sa deveni aspră pentru a spuse:

— Te sfătuiesc să nu-mi apari niciodată în drum, Concini, te sfătuiesc asta, dacă ţii la pielea ta!

El nu mai adăugă nici un cuvânt. Dar tonul cu care îi vorbise, făcu să treacă un fior pe şira spinării lui Concini care, totuşi, rămânea semeţ, cu un surâs dispreţuitor pe buze.

Jehan se îndreptă spre uşă. Pe prag el se întoarse şi spuse:

— Vei găsi jos pe servitorii tăi, legaţi de oamenii mei. Eliberează-i. Dacă vrei.

Spunând aceste cuvinte, el îl privea pe Concini. Fu foarte mirat să vadă că faţa acestuia exprima un sentiment de milă. Îl auzi chiar murmurând:

— Nenorociţii! … Mă duc imediat.

Fără să se mai ocupe de asta, Jehan ieşi. În sinea sa, îşi spunea: „Cele câteva ore pe care le-a petrecut legat ca un salam, l-au făcut mai sensibil la nenorocirea altora.”

Era probabil adevărat, căci Concini ieşi după el. El sosi pe palier în momentul când Jehan se angaja pe scară. Se opri acolo ca şi cum ar fi vrut să-i lase timp să iasă. Apoi, brusc, îşi rezemă mâna de perete…

O mică uşă invizibilă dădu la iveală o nişă nu mai mare ca un dulap, Concini intră dintr-o săritură, apucă un mâner de metal şi trase puternic spre el. Nici un zgomot nu trăda manevra care o executase.

El scoase capul din nişă şi ascultă. Şi ochii săi, în acest moment, aveau o strălucire sălbatică.

În acelaşi timp, el auzi un ţipăt, urmat de zgomotul unei căderi. Cu o lovitură de pumn aşează la loc mânerul căruia

nu-i dăduse drumul şi bombăni într-o izbucnire de ură satisfăcută:

— S-a făcut! …”

Ascultă încă o secundă dar nu mai auzi nimic, închise uşa secretă şi coborî scara la rândul său. Pe ultima treaptă, pipăi cu vârful piciorului, înainte de a o părăsi, ca pentru a se asigura de soliditatea ei. Treaptă rezistă. Atunci, el pătrunse în vestibul.

El se duse drept la o ladă care părea fixată în perete. Apăsă pe un buton şi lada se deplasă, descoperind o gaură împrejmuită cu grilaj, lungă de aproximativ un picior. Nu încercă să privească, ştiind că ochii săi nu pot străpunge întunecimile de sub gaură. Dar el ascultă. Auzi distinct vocea lui Jehan le Brave care urla în italiană, ca şi cum s-ar fi putut face mai bine înţeles de italianul Concini căruia i se adresa, ameninţările cele mai teribile, injuriile cele mai sângeroase.

Concini se îndreptă, cu un surâs livid pe buze. Puse lada la locul ei. Şi atunci nu mai auzi nimic. Şi el spuse tare, ca şi cum ar fi vrut să fie auzit de victima sa, ca răspuns la ameninţările sale: „Bine! … Aşteptând asta, crapă acolo, înăuntru!”

Şi, liniştit, serios, începu să-şi caute servitorii pe care-i descoperi în bucătărie unde erau închişi. Dezlegă pe unul căruia-i comandă să-l elibereze pe celălalt, după care se îndreptă repede spre locuinţa sa din strada Saint-Honoré în speranţa de a sosi acolo înainte ca Léonora Galigaď să se întoarcă de la Luvru, unde îşi petrecuse noaptea.

Capitolul 20

Saętta urmă litiera care o ducea pe Bertille, prizoniera lui Concini, până când o văzu intrând cu escorta sa în casa din strada Rats. Se apropie, cercetă împrejurimile şi murmură: „Casă izolată, colţ cu cheiul! … Bun! Vom regăsi-o cu ochii închişi.”

Reîntors acasă, el se aruncă îmbrăcat pe patul său mizerabil şi murmură: „Nu voi dormi, e sigur… dar ce să fac

până mâine? … Mâine? … Cât de repede aş vrea să vină ziua de mâine, pentru a şti dacă într-adevăr fiul Faustei a fost prins!”

În umbră, el avu un hohot teribil de râs.

„Ce atlet de temut este micul Jehan… Este elevul meu! … Şi niciodată un elev, eu pot să spun, nu a fost format cu atâta meticulozitate! … El este de vigoarea din care se trage, fiul Faustei şi al lui Pardaillan!”

La numele de Pardaillan, apropiat brusc de acela al fiului său Jehan, îi dădu un fior. Rămase cufundat într-un vis obscur şi repetă: „Fiul lui Pardaillan! … Pardaillan! … Este adevărat că Fausta m-a făcut întotdeauna să uit că el este tatăl, iar Pardaillan nu mi-a făcut nimic. Dimpotrivă, lui îi datorez neuitata bucurie de a o fi văzut pe Fausta, cu care el s-a luptat întotdeauna, mereu învinsă, umilită, ruinată de el, în tot ce a întreprins. Da, dar pentru mine a acţionat el astfel? Nu.

Atunci? … Atunci la dracu cu Pardaillan! Şi apoi ce? … Se sinchiseşte el de fiul său? Va şti el măcar vreodată? … Atunci? … Atunci să dormim! …”

Dar în zadar se întoarse şi se reîntoarse, somnul nu vru să vină. Furios, el se sculă, îşi încinse spada şi ieşi bombănind: „Nerăbdarea mă mistuie… Aerul proaspăt al nopţii şi mişcarea mă vor calma.”

Se îndreptă direct spre strada l’Arbre Sec şi se opri în faţa locuinţei Bertillei. El studiase deja, foarte minuţios, peronul şi împrejurimile. Nu contează, el îşi reîncepu investigaţiile, ca şi cum ar fi vrut să smulgă lucrurilor povestea evenimentelor la care ele fuseseră martori muţi.

Primele sale observaţii îşi găsiră legătura.

Mai liniştit, el se îndepărtă la întâmplare, fără un scop precis, fără să ţină cont, probabil, de locurile pe unde trecea, rătăcind pe străzile pustii, ore întregi. Dimineaţa, extenuat, hotărî să se întoarcă acasă să prindă o oră sau două de odihnă înainte de a se duce la Galigaď.

Când ajunse la Croix-du-Trahoir, avu un şoc teribil: îl recunoscu pe Jehan care ieşea din strada Four. Nu avu decât timpul de a se arunca într-un intrând.

Tânărul trecu. Fără să-l vadă. Părea de altfel absorbit profund pentru a acorda cea mai mică atenţie la ceea ce se petrecea în jurul lui.

El era deja departe când Saętta, scuturat de un tremur convulsiv, atât de grea fusese lovitura pentru el, încă îl urmărea cu o privire sumbră, încărcată de ură şi bâiguia, prins de un acces de furie: „El este liber… şi se întoarce acasă? … Trebuie reluat totul de la capăt!”

Disperat, sălbatic, el reluă gânditor drumul spre locuinţa sa. Acasă se prăbuşi pe un scaun, îşi puse capul în mâini şi rămase mult timp visând, urzind noi planuri de răzbunare.

Spre ora opt se duse în strada Saint-Honoré unde fu imediat introdus la Léonora Galigaď.

— Signora Léonora, spuse el cu o familiaritate maliţioasă şi slugarnică, dacă vreţi să faceţi o descoperire n-aveţi decât să mergeţi în strada RatS. La o casă izolată. În colţul pe care-l face strada cu cheiul.

— Dă-mi amănunte, ceru ea Mai întâi, numele. Cum se numeşte amanta soţului meu?

— Signora. Spuse nepăsător Saętta, lăsaţi-mă să vă spun că voi mă desconsideraţi. Tânăra persoană despre care este vorbă nu este amanta monseniorului Concini. Şi eu cred că. Dacă va deveni vreodată, se va întâmpla numai atunci când ilustrul vostru soţ, pentru a o constrânge, va trebui să folosească violenţa, aşa cum a trebuit s-o facă deja pentru a pune mâna pe ea.

— Ah! Povesteşte. Voi vedea.

Léonora îl ascultă foarte atentă. Iară a lăsa să se vadă ceva din impresiile ei. Când el termina îl întrebă:

— Ştii ce s-a întâmplat, în această noapte, referitor la rege?

— N-am nici cea mai mică idee. Dimpotrivă, aştept nerăbdător să-mi spuneţi ce s-a petrecut.

— Ei bine, făcu Léonora cu aceeaşi răceală sinistră, regele s-a întors la Luvru spre mijlocul nopţii. El era neatins – apăsă pe acest cuvânt – şi părea într-o destul de bună dispoziţie, mi s-a spus.

— Nu mai înţeleg nimic! scrâşni din dinţi Saętta.

— Cu toate acestea, continuă Léonora nepăsătoare, s-a întâmplat ceva neobişnuit. Domnul de Praslin şi trupele sale chemate repede de domnul de La Varenne, au ieşit în grabă din palat, spre ora zece seara. Se spune, de asemenea, că a avut loc o încăierare serioasă în strada l'Arbre Sec. Se vorbeşte de răniţi, printre care La Varenne. În fine, se dau asigurări că şeful poliţiei se găsea la faţa locului cu cincizeci de arcaşi.

Léonora făcu o pauză şi fixându-l pe Saętta cu ochi scânteietori, continuă:

— Că planurile mele au eşuat, asta se poate explica, în cel mai rău caz, prin faptul că regele a ieşit din palat cu două ore mai devreme decât cea stabilită de el însuşi. Dar cum a ajuns acolo, atât de neaşteptat, domnul de Neuvy? Saętta, Saętta, ai putea să-mi spui cine l-a informat pe şeful poliţiei?

Saętta ridică din umeri, fără să se emoţioneze, cu cel mai liniştit aer din lume, răspunse:

— Eh! Signora. Nu mă fulgeraţi cu privirea, aşa cum o faceţi! … Ştiţi bine că sunteţi singura fiinţă din lume pe care n-o voi trăda! … Eu l-am informat pe domnul de Neuvy.

— De ce? mârâi Léonora.

— Pentru că, spuse Saętta, în continuare liniştit, aşa cum voi aveaţi planurile voastre, le aveam şi eu pe ale mele la care nu ţin mai puţin decât voi la ale voastre.

— Nu este mai puţin adevărat că, datorită ţie fără îndoială, planurile mele au eşuat.

— Signora, spuse grav Saętta, planurile voastre n-au eşuat, aşa cum spuneţi, ele sunt numai amânate. Ţineţi cont că nu mă aflu fără motiv în acest contratimp. Nu sunt un copil, ce dracu! Şi mi-am luat măsuri pentru că domnul de

Neuvy să ajungă prea târziu pentru a vă putea deranja. Deci nu este el acela, aşa cum se pare s-o credeţi, cel care ne-a făcut să eşuăm. Nu. Credeţi-mă, s-a petrecut ceva neprevăzut de care nici voi, nici eu nu suntem de vină… Şi voi afla chiar astăzi.

Galigaď aprobă grav din cap şi întrebă:

— Numele părinţilor săi, în primul rând.

— El este fiul prinţesei Fausta.

Cu un aer visător şi pe un ton care trăda o aprobare ascunsă şi admirativă, Léonora murmură:

— Acum înţeleg imensul orgoliu al acestui coate-goale! … Câinele îşi urmează rasa! …

Şi cu un interes pătimaş, pe care-l declanşase numele Faustei, întrebă:

— Şi tatăl? … Cine este? … Cel puţin un prinţ… poate un rege!

— Tatăl, spuse Saętta ironic, este un modest gentilom, fără nici un căpătâi… care a fost, obstacolul de care Fausta şi-a zdrobit, unul câte unul, toate proiectele.

— Pardaillan! strigă Léonora pocnindu-şi palmele cu un aer uluit.

— Voi l-aţi numit, spuse Saętta, înclinându-se.

Léonora saltă capul şi, fixându-l cu ochi aprinşi. Curioasă, zise:

— Povesteşte-mi, Saętta, ce ţi-a făcut seniora Fausta… Trebuie să fie vreo istorie atât de sumbră şi de înspăimântătoare, încât sunt curioasă s-o cunosc.

Saętta aruncă pe furiş o privire în jurul lui pentru a se asigura că nu poate fi auzit şi, coborând vocea, lăsă să-i scape fără menajamente:

— Din moment ce cunoaşteţi istoria Faustei, nu se poate să nu fi auzit vorbindu-se despre comoara ei.

O văpaie trecu prin ochii negri ai Leonorei. N-a fost decât o sclipire. Saętta o surprinse ţi avu un zâmbet subţire de satisfacţie. Léonora începea să întrevadă că această

convorbire va fi mult mai interesantă decât crezuse. Ea luă un aer nepăsător pentru a spuse:

— Acea faimoasă comoară care, se şopteşte, este îngropată la mânăstirea Montmartre? … După douăzeci de ani de când se vorbeşte despre ea, eu cred că trebuie să fie departe… în măsura în care a existat vreodată.

Cu o gravitate impresionantă, Saętta spuse:

— Eroare, doamnă! … Comoara există şi nimeni nu a pus mâna pe ea, răspund eu de asta.

Şi, privind-o drept în faţĂ. Cu un rânjet ciudat adăugă:

— Eh! Eh! Signora, zece milioane! … Frumoasă sumă! … Zece milioane! … Închipuiţi-vă o asemenea sumă intrând în lăzile unei persoane cu multă inteligenţă şi ambiţii mari! … La ce n-ar putea râvni? … Până unde ar putea urca?

Obrajii Leonorei se înroşiră uşor, pleoapele i se zbătură ca şi cum ar fi fost orbită de strălucirea aurului şi, cu o privire visătoare, ea repetă maşinal:

— Zece milioane!

Saętta, cu zâmbetul său enigmatic pe buze, nu o scăpa din ochi.

Şi o pândea cu coada ochiului pentru a aprecia efectul.

Dar Galigaď se supraveghea. Ţi, atunci când se supraveghea, ea devenea de nepătruns. Rămase nepăsătoare şi-l întrebă distantă:

— Tu ştii deci unde este ascunsă această faimoasă comoară?

— Nu, răspunse scurt Saętta.

Şi, sigur pe sine, adăugă:

— Dar voi afla.

— Ei bine. Dar… de ce n-o păstrezi pentru tine? întrebă că cu un aer naiv.

— Ceea ce am uitat să vă spun este că eu cer ceva în schimbul acestei comori! … Iar ceea ce cer, îmi este atât de preţios, încât zece comori, o sută de asemenea comori, le-aş da fără ezitare… şi viaţa mea pe deasupra!

Probabil că Léonora fixase, încă din acest moment, preţul pe care îl va cere. Totuşi, ea nu lăsă să se observe nimic şI. Cu o voce liniştită, aproape agreabilă, întrebă:

— Deci ce ceri tu atât de preţios?

— Mai nimic… Un cap! … spuse Saętta cu o voce care răsună ca o lovitură de secure.

— Şi acest cap, spuse Léonora cu acelaşi calm înspăimântător. Este acela al lui Jehan le Brave, nu-i aşa?

— Voi aţi spus-o, doamnă, zice cu asprime Saętta.

Şi imediat, cuprins de o nelinişte cumplită, judecând după paloarea ce-i acoperea faţa, el preciza cu o voce pe care îngrijorarea o făcea să sughiţe:

— Să ne înţelegem, doamnă… voi credeţi că nu este vorba decât de a-l ucide pe Jehan… şi că nu voi avea nevoie de nimeni!

— Exact aşa m-am gândit şi eu.

Saętta scrâţni din dinţi într-un furios hohot de râs:

— Nu, la dracu! … Ar fi prea simplu şi prea uşor! … Ceea ce vreau (el morfolea silabele cu o furie vecină cu nebunia), ceea ce vreau, este că acest cap să se rostogolească pe eşafod… desprins de mâna călăului! … Iată ceea ce vreau! …

Cu o blândeţe mai groaznică şi mai înspăimântătoare poate decât vehemenţa lui Saętta. Ea spuse:

— Explică-te… Cred că ne-am putea înţelege uşor.

Printr-un puternic efort, Saętta reuţi să se stăpânească.

— Aveam şaptesprezece ani. Se spunea că eram frumos. Viteaz, desigur, eram şi puternic, cunoscând deja tot alfabetul scrimei, italieneşti, franţuzeşti, spaniole… Margarita avea paisprezece ani. Era cea mai delicată, cea mai frumoasă, cea mai graţioasă dintre fiicele Florenţei, care număra totuşi frumuseţi renumite… M-am îndrăgostit nebuneşte! … Şi iată norocul meu: ea de asemeni mă iubea. Dar Margarita era tot atât de cuminte şi virtuoasă, pe cât era de frumoasă… şi este puţin spus. Eu eram un băiat

cinstit. Vă spun că lucrurile nu au trenat şi o căsătorie celebrată creştineşte, ne-a unit pentru totdeauna.

— Continuă, spuse mieros Léonora.

— La sfârşitul unui an – o eternitate de fericire – Margarita aduce pe lume un înger blond şi trandafiriu, frumos cum nu se poate vedea decât în picturile din bisericile noastre… Atunci, signora, biata noastră locuinţă fu în întregime iluminată, ca un adevărat paradis… Este o prostie ceea ce vă spun, nu-i aşa, signora? …

— Nu, spuse serios Léonora. Tu uiţi, Saętta, că sunt mamă.

— Imediat, reia Saętta, Margarita şi cu mine ne întreceam în adorarea copilului. Astfel încât, signora, îmi trec prin gând idei la care nu mă gândisem niciodată, Margarita cu atât mai puţin… Pentru copil, am ajuns să consider că meseria care o făceam era respingătoare. Am abandonat-o. Eram un maestru în materie de arme. Am deschis o academie. Nevinovata creatură, împreună cu fericirea, ne adusese norocul…

El se lăsă să cadă pe un scaun, gâfâind tare.

— Odihneşte-te puţin, spuse blând Léonora.

El scutură capul cu un aer cumplit.

— Paolina mea împlinise paisprezece ani. Ea era mai frumoasă chiar decât mama sa. Noi eram nebuni şi, deci, orgolioşi! … Eu aveam treizeci şi doi de ani… Treburile mele prosperau. Inventasem o lovitură fulgerătoare care făcea furori. O denumisem „trăsnetul”, în italiană „saętta”. Demonstrând-o, strigam întotdeauna: „Iată saętta!” Ţi numele mi-a rămas. Eram aproape celebru sub acest nume. Totul îmi surâdea. Asta nu putea să dureze.

Se opri un moment, stăpânindu-şi cu greu hohotele de plâns care-l sufocau. Când se simţi mai calm, el reluă:

— Eram aproape bogaţi şi, cu averea, ajunsesem la ambiţie… bineînţeles pentru copil. Într-o zi, zi a nenorocirii, zi a fatalităţii, prinţesa Fausta o vede pe Paolina. Copilul îi plăcu. Ne-a cerut-o, garantând că îi va făuri norocul şi o va mărita cu vreun nobil senior din anturajul ei. Gândiţi-vă

puţin, ce întâmplare nesperată pentru noi! … Mica noastră Paolina, în suita unei suverane! … Eram nebun de orgolios… mama de asemenea, de altfel… Prinţesa se arăta înţelegătoare, în afara serviciului său, vom putea să vedem copilul când ne va plăcea, fie că vom merge noi la palat, fie că va veni ea acasă… Pe scurt, făcurăm nebunia de neiertat de a accepta. Timp de aproape un an n-am avut nimic de regretat. Micuţa ne asigura că este fericită. Prinţesa era foarte severă, foarte exigentă, în aparenţă, dar, la urma urmelor, se dovedea bună şi generoasă. Eu o acopeream cu binecuvântări… Nebun! De trei ori nebun! …

Rămase un moment gâfâind, ştergându-şi maşinal cu dosul mâinii sudoarea de pe frunte. Făcu un mare efort şi continuă cu o voce răguşită:

— Într-o zi, sosim la palat, Margarita şi eu, pentru a vedea pe micuţa. Ne plăcea s-o vedem în costumul său magnific, în mijlocul acestor splendori… Eram orbi, nebuni, nebuni de legat, vă spun. Deci, sosim. Bun. Ce vedem în curtea de onoare? … Eşafodul, signora, un frumos eşafod, instalat ca oricare altul… cu gâde care, sprijinit în securea lui, aştepta răbdător la piciorul scării.

Un bărbat îmbrăcat în întregime în negru, urcă pe scară şi, cu voce tare, citi un discurs încâlcit din care n-am înţeles mare lucru… Şi deodată, ca o înspăimântătoare lovitură de trăsnet, Paolina, numele copilului nostru răsună deasupra capetelor noastre pierdute! … Era condamnarea la moarte a copilului nostru pe care venisem să-l auzim! … Acest eşafod! Pentru ea fusese instalat!

— Oribil! murmură Léonora emoţionată.

— Auziţi de aici urletul dublu care ţâşni din piepturile noastre frământate… Am vrut să mă reped… Am fost observat, reţinut, redus la neputinţă, cu toată rezistenţa mea disperată… Atunci, am căzut în genunchi, am strigat, am implorat, am ameninţat, am plâns. Prinţesa a rămas inflexibilă. Atunci, am cerut, pentru că îi trebuia sânge

vampirei, să ia capul meu în schimbul celui al copilului meu. Ea a refuzat.

„Să li se dea corpul pentru a-l înmormânta creştineşte. E tot ce pot face pentru ei!”

Saętta, cu ochii ieţiţi din orbite, spumegând încă la amintirea înfiorătoarei imagini evocate, horcăia, scuturat de lungi fiori. Şi două nume, ca o lamentaţie sfâşietoare, reveneau mereu pe buzele sale: „Margarita! … Paolina! …”

Puţin câte puţin, se calmă. El îşi îndreptă capul. Figura sa îşi reluă obişnuita expresie aspră. Doar că era foarte palid şi o licărire sinistră strălucea în ochii săi reci.

— Cum am ieşit de acolo cărând corpul fiicei mele moarte şi pe soţia mea leşinată? Nu ştiu. Ceea ce ştiu, este că, opt zile mai târziu, Margarita era doborâtă de febră. Margarita, care nu încetase să delireze din înspăimântătorul minut când a văzut capul copilului său rostogolindu-se sub securea călăului. Margarita îşi dormea ultimul somn alături de fiica sa unde o înhumasem… De acum înainte eram singur pe lume.

— Cum ai putut să rezişti?

— Signora, aveam ceva mai bun de făcut decât să mor.

— Da, murmură Léonora, răzbunarea!

— Mi-am părăsit academia. Am pierdut clienţii. A trebuit să închid. Era ruina. Nu m-am sinchisit deloc… O pândeam pe Fausta… Timp de trei ani am pândit-o astfel. Cheltuisem tot ceea ce aveam. Am fost nevoit, pentru a trăi, să-mi reiau vechea meserie de ucigaş plătit. Asta mi-era indiferent acum. Într-o zi, era în anul 1590, la Roma, aflu că Fausta, condamnată la moarte de justiţia lui Sixt al V-lea, îşi va pierde capul pe eşafod. Nu era ceea ce sperasem, nu asta aşteptasem de trei ani. Dar, în fine, trebuie să ştii să te mulţumeşti cu ce ai. Nu mai este nevoie să vă spun că eram prezent în primul rând în faţa eşafodului din piaţa del Popolo… Voiam să văd. Gândiţi-vă… Fausta n-a venit… Graţiată Fausta. Liberă! … Am avut o criză de disperare ce era să mă răpună… Dar am avut o frumoasă revanşă:

câteva zile mai târziu, era să crăp de bucurie… Aflasem că Fausta avea un fiu… Acest fiu urma să fie dus la Paris de una din urmaşele Faustei: Myrthis… Am lăsat-o pe Fausta: ea nu mă mai interesa. Şi am pornit în urmărirea Myrthisei şi a micuţului. L-am răpit pe drum.

El reia, cu surde mârâituri în voce:

— Am pierdut doi ani pândind-o pe Myrthis şi pe micuţ. Ea îl păzea bine, trebuie să recunosc. Dar ura, vedeţi voi, este mai puternică, mai tenace, mai vigilentă şi mai abilă decât dragostea sau prietenia. La capătul a doi ani, răbdarea mea a fost, în sfârşit recompensată. O ocazie favorabilă, o clipă de neatenţie a Myrthisei… nu era nevoie de mai mult: fiul Faustei era în mâinile mele.

Avu o izbucnire de râs strident.

— Şi mi-am zis: „Fausta mi-a omorât copilul, eu îl voi omorî pe al ei. Îl voi omorî aşa cum ea a omorât-o pe fiica mea, adică pe un eşafod şi de mâna călăului va muri fiul Faustei, aşa cum a murit fiica mea Paolina”.

El se prăbuşi pe speteaza scaunului şi, cu ochii pe jumătate închişi, cu un aer visător, continuă:

— Visul era s-o aduc pe Fausta să asiste la execuţie, aşa cum asistasem eu la cea a fiicei mele! … Dar drace! … Unde este Fausta? … Şi apoi… Bah! Trebuie să ştii să te mulţumeşti cu ce ai. O voi găsi… mai târziu… îi voi duce o veste bună.

Se scutură, ca pentru a se debarasa de gândurile supărătoare şi fixând-o pe Léonora, zise:

— Acest fiu al Faustei, signora, l-am crescut aproape cu tot atâta dragoste ca pe Paolina mea, nu în acelaşi mod, totuşi. Cel care este acum hoţ, asasin plătit, răzvrătit faţă de orice autoritate decât a sa necunoscând altă lege decât capriciul său, luptând deschis cu paza de noapte, este tocmai bun de executat, călăul poate să-l adune… şi sperasem că în această noapte treaba va fi făcută.

— Şi pentru asta l-ai prevenit pe şeful poliţiei?

— Da, signora! …

— Ceea ce a eşuat în această noapte trebuie reluat, spuse Léonora privindu-l în faţă.

Saętta scutură din cap şi zice:

— Nu, signora. Jehan nu este dintre aceia care să se lase prins a doua oară în aceeaşi capcană. Este chiar extraordinar că l-am putut aduce aici o dată… pentru a eşua în ultima clipă.

Léonora nu-şi putu reţine un gest de nemulţumire.

— Pentru a reveni la Jehan, a-l vedea condamnat pentru regicid, ar fi fost minunat! … N-aş fi îndrăznit să sper niciodată la o răzbunare atât de subtilă… Gândiţi-vă puţin la supliciile care-l aşteptau! … Ce păcat că treaba nu a reuşit! … Nu voi găsi niciodată ceva la fel de frumos, la fel de desăvârşit! …

Léonora îl privi. Părea într-adevăr disperat. Ea rămase nepăsătoare. Ce o interesa pe ea soarta lui Jehan? Curioasă, întrebă:

— Şi acum ce vrei să faci?

El o privi mirat şi, cu o hotărâre crâncenă, spuse:

— Dar… mereu acelaşi lucru. Să-l aduc înaintea călăului. Ce vreţi, signora, este o idee fixă. Nimic nu mă poate face să renunţ. L-am salvat de la moarte când era mic. Astăzi, fiind un bărbat în stare să se apere, vă jur, dacă l-aş vedea în vreo situaţie periculoasă, nu aş ezita să-mi risc pielea pentru a-l salva… Dacă cineva îi va periclita existenţa, îl voi omorî pe acela cu mâna mea şi fără milă.

Şi pe un ton sălbatic, care nu admitea replică, el continuă:

— Jehan trebuie să piară pe eşafod… Acolo va pieri. Jehan trebuie să moară de mâna călăului. Şi eu, trăind, nici o altă mână nu-i va da lovitura mortală. Eu trăind, nimeni nu-l va putea sustrage soartei pe care i-am stabilit-o!

Era ca o ameninţare nedefinită în tonul acestor cuvinte. Léonora n-o luă în seamă sau o dispreţui.

— Şi cum ai de gând să-l dai pe mâna călăului?

Saętta avu un surâs livid.

— Iată noul meu plan, spuse el. Vreau să-l pun pe Jehan pe urma comorii mamei sale… sau, pentru a spune mai bine, a comorii sale, căci mama lui i-a lăsat-o moştenire. Bineînţeles că el nu va cunoaşte adevărul. Pentru el, va fi vorba de o sumă de sustras… de un furt, ca să spunem lucrurilor pe nume. Asta va fi greu de obţinut de la el, căci are ideile lui… dar este treaba mea să-l fac să se decidă. Când va fi hotărât, această comoară pe care nimeni n-a putut-o găsi, el o va descoperi, iar eu vă voi da răspunsul. Atunci…

— Atunci?

— Veţi interveni voi, signora. Cum? Este treaba voastră. Eu mă voi întoarce la voi. Sunt sigur că ceea ce va găsi el, voi veţi şti să procedaţi astfel încât să intre în lăzile voastre… Atât doar că, acum că ştiţi care este scopul pe care-l urmăresc, contez pe voi pentru a-l face uşor de cules la momentul potrivit. Prins în flagrant de tentativă de furt, socoteala lui va fi făcută… Că va fi condamnat ca regicid sau ca hoţ, condiţia este să fie condamnat, este tot ceea ce doresc.

Léonora meditează profund şi spuse, după un timp:

— De ce să nu fie arestat chiar acum? Mi se pare că ar fi mai simplu.

— Nu m-aţi înţeles, signora? Nu vreau să-l trimit să putrezească într-o închisoare! Vreau o condamnare în cea mai bună formă… şi o frumoasă execuţie publică!

— Tu nu ştii, spuse Léonora cu un surâs livid, că se poate oricând aranja?

— Nu, pe toţi dracii! Eu vreau ca această condamnare să fie meritată! … Vreau ca mulţimea care se va îngrămădi la trecerea condamnatului să-i poată pe drept reproşa crima! … Şi apoi uitaţi comoara, signora! Preţioasa, minunata, prodigioasa comoară! … Dacă vreţi să-l închideţi imediat pe Jehan, atunci cine, vă întreb, v-ar descoperi-o această micuţă comoară?

— E drept, făcu Léonora convinsă. Atunci, pentru a ajunge la rezultatul pe care-l doreşti, condamnarea lui Jehan, sunt

obligată să recurg la intervenţia reginei şi să-i dau, la rândul meu, această comoară.

— Aceasta vă priveşte, spuse rece Saętta. Şi, în sinea sa, el gândeşte: „Frumos sacrificiu, zău… dacă n-aş şti că aceste milioane nu vor face decât să treacă prin lăzile reginei pentru a cădea imediat în ale tale!”

Léonora revine, foarte ponderată:

— Dar nu văd decât acest mijloc pentru a te satisface. Îl voi folosi deci. Vezi, Saętta, că aurul nu mă orbeşte atât cât crezi.

Saętta, se înclină adânc în semn de admiraţie. În realitate, el ascundea un zâmbet ironic. Şi, îndreptându-se, el constată cu un ton înţelegător:

— Sunteţi dezinteresul şi generozitatea personificate, signora.

Léonora luă o pungă de bani bine garnisită şi o întinse lui Saętta, care o făcu prompt să dispară, spunându-i:

— Când fiul tău va fi hotărât să caute această comoară, să mă anunţi… Cred… da, sunt sigură că vei avea bucuria să-ţi vrei răzbunarea împlinită, aşa cum ai visat-o. Du-te, Saętta, du-te.

Saętta se înclină cu acea eleganţă semeaţă, puţin maliţioasă, care-i era caracteristică şi ieşi fără să adauge un cuvânt.

Cât despre Léonora, îşi sprijini cotul pe o măsuţă, aşezată alături, îşi lăsă capul în mână şi, cu ochii pierduţi în gol de nepătruns, rămase singură, visând, combinând lucruri pe care numai ea singură le ştia.

Capitolul 21

Doamna Colline Colle era în mod sincer şi naiv credincioasă. Concepţia ei religioasă era mărginită la aceasta: groază intensă faţă de diavol şi complicii săi, teamă permanentă de păcatul neiertat care s-o trimită în fundul iadului să se pârjolească pentru eternitate. Se putea spune că duhovnicul juca în viaţa sa un rol preponderent.

După ce a luat în grabă o masă frugală, ea s-a instalat în apropierea ferestrei ce dădea spre stradă. Acolo, dând impresia că se ocupa de amănuntele muncii de croitorie, ea putea să pândească trecerea călugărului. Şi, în timp ce supraveghea strada, se pregătea pentru lupta ce urma s-o susţină cu duhovnicul său. Căci, pentru ea, o spovedanie era un veritabil duel din care ea trebuia să iasă triumfătoare.

În sfârşit, după trei ore şi jumătate, călugărul apăru în stradă. Şi, ca din întâmplare, el se opri chiar în faţa casei ei. Ea se grăbi să-i facă semn şi alergă să deschidă uşa pe care o zăvorî grijuliu în urma lui, după ce acesta intrase.

Ea se grăbea să cunoască valoarea acelei bucăţi de hârtie care-i ardea coapsa, după cât se părea. Îşi luă deci aerul său cel mai jenat şi misterios şi atacă:

— Părinte, sunt tare bucuroasă că întâmplarea v-a adus în faţa casei mele. S-au petrecut aici la mine lucruri grave asupra cărora aş dori să vă consult.

Parfait Goulard rămase nepăsător şi, cu bonomia sa, spuse:

— Vorbiţi, scumpa mea doamnă. Îmi pun slabele mele cunoştinţe în serviciul vostru.

— Iată că, făcu matroana mai misterioasă ca niciodată, au intervenit lucruri grave, asupra cărora este indispensabil să se păstreze cel mai desăvârşit secret.

Din ce în ce mai îngăduitor, călugărul propuse el însuşi:

— Doriţi să vă ascult sub taina spovedaniei?

— Ar fi preferabil, într-adevăr, spuse Colline Colle cu grabă.

Parfait Goulard se îndreptă în fotoliul său. El luă un aer grav şi demn cum se cuvenea, îşi încrucişa mâinile pe pântec şi, cu voce mieroasă, spuse:

— Vom face aşa cum doriţi. Vorbeşte, copila mea, vă ascult.

Smerită, după cum se cuvine unei penitente, ea cade în genunchi pe o lespede alături de călugăr, ia o figură de

circumstanţă, se închină, împreunează mâinile cu ardoare şi începu Confiteor5.

Ea nu uită nici un detaliu şi preotul îi dădea răspunsul cu gravitatea cerută. Când totul se termină în perfectă ordine, ea începu:

— Trebuie mai întâi să vă spun că a căzut o mare nenorocire pe capul tinerei mele locatare. Ştiţi, acea tânără fată despre care se interesase regele? … Da! … Ei bine, a fost răpită în noaptea trecută.

Aici, ea povesti răpirea Bertillei. În afară de anumite amănunte pe care le trecu sub tăcere şi de altele pe care le modifică uşurel, în aşa fel încât ea însăşi să pozeze în victimă. În afară de partea pe care neglija s-o spună, că ascultase conversaţia răpitorului cu victima sa, această povestire era exactă.

Atunci începu partea cea mai importantă a spovedaniei sale:

— Când mi-am revenit, mă gândeam că totul rămăsese alandala sus la locatara mea. Ştiţi că sunt o bună gospodină. Am urcat cu intenţia de a face puţină ordine. Şi, deodată, mă gândesc că s-ar putea să găsesc probabil documente capabile să dea de urma omului mascat. Era cu siguranţă o indiscreţie, dar poate că salvarea sărmanei fete depindea de asta. Apoi, cine ştie, poate reuşeam să găsesc indicii foarte utile regelui, care se interesa atât de intens de ea şi care venise s-o vadă spre ora nouă seara… Poate că am făcut rău, părinte?

— Nu, nu, copilă, vorbi serios Parfait Goulard, deoarece ceea ce ai făcut a fost cu bună intenţie. Dar, spuneţi că regele a venit aseară?

— Da, părinte. Cu asemenea intenţii că el a rămas o oră închis singur cu ea.

Parfait Goulard nu spuse nimic, dar avu un surâs prea vesel. Colline Colle vede surâsul şi:

— Nu, zice ea cu un cinism inconştient, nu este ceea ce credeţi! … Această tânără căreia nu i se cunoştea un alt

nume în afara celui de Bertille, ştiţi cine este, părinte? … Propria fiică a regelui! … Cine ar fi crezut? …

— Ce-mi spuneţi acolo! strigă călugărul cu un aer neîncrezător.

Colline Colle văzu că el se îndoieşte. Pentru a-l convinge, ea nu ezită să destăinuie în toate amănuntele sale conţinutul memoriului Blanchei de Saugis. Ea n-avea nici un interes direct să păstreze secretul pe care-l surprinsese. În schimb, ea găsea o minunată ocazie de a meliţa.

Când fu epuizat acest subiect pasionant, ea abordă partea cea mai spinoasă, cea care o interesa cel mai mult, cea pentru care pregătise această parodie de spovedanie. Ea abordă, în fine, problema comorii.

— Şi asta nu este totul, spuse ea. Printre aceste documente, am găsit o scrisoare a acelui conte de Vaubrun, ştiţi, logodnicul doamnei de Saugis. În această scrisoare, contele de Vaubrun anunţă trimiterea unor documente preţioase… Aceste documente, se pare, indică locul exact unde este îngropată o comoară fabuloasă aparţinând unei prinţese cu numele de… Fausta.

Oricât era de stăpân pe sine, călugărul sări. Era atât de departe de a se aştepta la o destăinuire de asemenea importanţă! Îşi reveni imediat, dealtfel, şi, potolindu-se, spuse:

— Continuaţi. Spuneţi că era vorba de documente care făceau cunoscut locul unei pretinse comori, nu-i aşa?

— Da, părinte, făcu matroana vag îngrijorată de această schimbare de comportare.

— Şi nu erau alte nume? întrebă călugărul din ce în ce mai sever, amintiţi-vă bine.

— Desigur! … Un alt nume la fel de ciudat: Myr… this… Da, acesta este: Myrthis. Şi apoi un nume mai creştinesc: Pardaillan… Ah! Şi apoi un nume şi mai ciudat, diabolic… aşteptaţi… Să… Saętta! … Dar ce aveţi, părinte? … Mă speriaţi.

De fapt, atitudinea misterioasă a călugărului începea s-o neliniştească serios. Cu atât mai mult când îl auzi spunându-i şi pe ce ton, Dumnezeule:

— Ai grijă, copila mea, este foarte grav ceea ce-mi destăinui! …

Parfait Goulard se redresă. Figura sa, până acum blândă şi îngăduitoare, exprima o groază nedefinită care făcu să treacă fiori reci pe şira spinării zgripţuroaicei. Şi cu o voce impunătoare ce păru înspăimântătoare urechilor sale deja îngrozite, el spuse:

— Ceea ce ghicesc din aceste nume blestemate pe care ai avut fatala imprudenţă să le pronunţi, este o poveste diabolică… Diabolică, auzi, păcătoas-o? … Ah! Mi-e teamă să nu fii în mod fatal afurisită!

— Pentru ce? Ce am făcut atât de mârşav? Se smiorcăi Colline Colle.

— Ce ai făcut, nenorocito? … Arată-mi mai întâi această hârtie… Este posibil, la urma urmei, să mă înşel.

Colline Colle, care era tot în genunchi, se aşează pe vine se scormoni în grabă, luă nenorocita hârtie, cauza afuriseniei sale, probabil şi o întinse cu vârful degetelor şi dând semne de bună credinţă şi, fără ezitare, semne de groază şi de evidentă repulsie.

Parfait Goulard o luă, de asemenea, cu vârful degetelor şi nu-i aruncă decât o privire. Imediat, ca şi cum acest capăt de hârtie ar fi fost un tăciune aprins, el îl lăsă să cadă scoţând un ţipăt puternic Cu o mişcare bruscă şi violentă el răsturnă fotoliul în spatele lui şi cu o săritură se îndepărtă de hârtia fatală că şi cum s-ar fi aflat subit în prezenţa vreunei reptile veninoase. În acelaşi timp el zbiera cu gesturi de vraci: „Piei, Satană! … Piei! …”

— Fii, atentă, spuse el cu o voce care ei îi reînsufleţea neliniştile, dacă aveţi încă un astfel de pact pe care-l păstraţi, acum mai cu seamă dacă aveţi…

— Pe mântuirea sufletului meu, întrerupse Colline Colle, cu o sinceritate ce nu putea fi pusă la îndoială, jur că nu mai

am altele! …

— Te cred… La fel cum sper pentru tine că nu ai citit alte hârtii asemănătoare cu aceasta.

— Cum aş fi putut să le citesc? … deoarece sunt scrise într-o limbă pe care n-o cunosc.

— Este adevărat! constată grav Goulard.

Liniştită încă o dată, Colline Colle trase cu coada ochiului la hârtie. Ea nu uită că această hârtie blestemată îi adusese afurisenia şi se întreba cu groază dacă va rămâne acolo. De aceea, luându-şi curaj ea întrebă timid:

— Nu vi se pare că numai un preot poate, fără teamă pentru mântuirea sa, să rişte o operaţie atât de delicată?

— Fie, consimţi generos călugărul, o voi arde eu însumi. Şi, pentru mai multă siguranţă, voi face treabă într-o biserică, cu toată pompa utilizată în astfel de cazuri.

Matroana se cufundă în acte de mulţumire. După care, sub efectul groazei, solicită umil absolvirea.

Parfait Goulard se feri s-o contrazică pentru atât de puţin şi îi acordă o absolvire în toată regula. După care el se grăbi să plece pentru a merge să ardă pactul cu infernul pe care nu-l poate ţine, se înţelege, prea mult timp asupra lui.

Cât despre Colline Colle, îi trebui mult timp să-şi revină din groaznica zdruncinătură pe care o încercase. Dar, cum obţinuse absolvirea în toată regulă, ea se linişti încetul cu încetul. Pe de altă parte, cum nu voia să-şi asume riscul de a fi din nou afurisită, ea şterse din mintea sa această istorie a comorii care putea s-o ducă la pieire.

Capitolul 22

De cum se îndepărtase de casa doamnei Colline Colle, prima grijă a lui Parfait Goulard fu să citească acest document pe care-l smulsese credulităţii ei şi aspra căruia nu-şi aruncase decât o privire.

Documentul era scris în latină. Asta nu-l deranja. Se ştie că incultura sa era prefăcătorie.

Lectura încheiată, se îndreptă spre mânăstirea capucinilor şi, câteva momente mai târziu, intra în acea cameră unde l-

am văzut deja furişându-se în această dimineaţă.

Claude Acquaviva se găsea încă între patru ochi cu părintele Joseph care părea discipolul său preferat. Şi văzându-l intrând pe agentul secret, capucinul întrebă discret din ochi pe Acquaviva care-i făcu semn să rămână.

— Ei, bine, fiule, întrebă bătrânul cu acea blândeţe de care se despărţea rar, aţi adus deja la îndeplinire misiunea ce v-am încredinţat-o în această dimineaţă?

— Da, monseniore. Iar ştirile pe care le aduc au o importanţă capitală… Altfel n-aş fi comis imprudenţa să mă prezint aici de două ori în aceeaşi zi, cu riscul de a trezi curiozitatea vrednicilor preoţi capucini.

Acquaviva aprobă din cap şi spuse simplu:

— Vorbeşte, fiule…

Parfait Goulard, cu o concizie remarcabilă, fără să omită nici un amănunt, raportă fidel tot ceea ce aflase despre Bertille de Saugis.

Când a terminat, Acquaviva rămase un moment gânditor:

— Aşadar, spuse el după un moment, acest copil este fiica regelui!

Păru să ezite o secundă şi hotărî scurt:

— Nu contează, la urma urmei. Ea devine stânjenitoare, trebuie să dispară inediat.

— Ştiu unde s-o găsim, remarcă Goulard, eu rămân convins că pe ea a condus-o Jehan le Brave în această dimineaţă la ducele d’Andilly. Adaug, monseniore, că necesitatea de a o face să dispară – cel puţin câtva timp – această tânără va apărea şi mai imperioasă când îmi voi termina raportul.

— Ah! făcu Acqaviva cu o umbră de surâs, îmi spuneam eu că astea nu erau toate ştirile pe care mi le-aţi adus.

— Într-adevăr, monseniore, spuse simplu Parfait Goulard, vă aduc mai mult decât asta.

Şi el îi întinse zdreanţa de hârtie pe care matroana Colline Colle, după ce o furase locatarei sale, o lăsase smulsă atât de uşor de către călugăr.

Acquaviva luă hârtia şi o citi cu atenţie. O licărire ce străluci ca fulgerul în privirea sa blândă fu singurul semn aparent prin care îşi manifestă emoţia.

Foarte calm, el se întoarse spre părintele Joseph, martor mut şi impasibil al acestei scene şi-i spuse întinzându-i hârtia:

— Am hotărât că nu voi avea nimic de ascuns de voi astfel că mă voi obişnui să vă acord încredere. Dacă veţi veni sau nu la noi, înţeleg să recompensez printr-o încredere absolută serviciul deosebit pe care mi-l faceţi permiţându-mi să trăiesc aici, nebănuit de nimeni. Ţine, fiule, citeşte. Şi vedeţi că nu este permis să te îndoieşti că Providenţa este cu noi. Citiţi cu voce tare.

Părintele Joseph luă documentul şi traduse cu voce tare, aşa cum i se ceruse: „CAPELLA DE SANCTO MARTYRIO (Situată la est şi mai jos de spânzurătoarea femeilor).

Sapă la baza îngrăditurii în partea dinspre Paris. Descoperi o boltă sub care se află o scară cu treizeci şi şapte de trepte, ajungând într-un beci în care se ridică un altar. În piatra acestui altar sunt gravate douăsprezece linii reprezentând douăsprezece trepte. Sapă sub cea de a douăsprezecea treaptă, deasupra unei cruci greceşti. Va ieşi la iveală un buton gros de fier. Loveşte puternic acest buton. O deschidere va demasca o groapă. Sapă în această groapă până găseşti o lespede: Sub lespede se află un sicriu. Comoara este în sicriu.”

Când se termină această lectură, pe care o făcuse încet, apăsând pe fiecare silabă, ca şi cum ar fi vrut să pătrundă bine în mintea auditorilor, părintele Joseph restitui hârtia, spunând rece:

— Rămâne de văzut dacă aceste indicaţii foarte precise se referă la comoara prinţesei Fausta.

Acquaviva împături meticulos hârtia şi, adresându-se lui Parfait Goulard, îl întrebă:

— Unde ai găsit această hârtie?

— Monseniore, această hârtie, conţinând indicaţiile pe care le căutăm zadarnic de douăzeci de ani, se găsea în mâna acestei tinere, Bertille de Saugis.

— Ah! … înţeleg pentru ce insişti asupra utilităţii dispariţiei ei.

Călugărul se înclină tăcut.

— Povesteşte, spuse laconic Acquaviva.

Parfait Goulard povesti atunci acea parte din spovedania doamnei Colline Colle care reproducea scrisoarea pe care contele de Vaubrun o adresase pe vremuri logodnicei sale Blanche de Saugis.

Când termină, Acquaviva rezumă părerile sale.

— Iată, spuse el, că asta cere să-mi modific planurile. Acum, când ştiu de unde să luăm comoara, avem interesul ca domnul de Pardaillan să nu-şi recunoască fiul. Această tânără cunoaşte întreaga istorie, în cele mai mici amănunte. Şi iat-o în legătură cu tatăl şi fiul. Că întâmplarea a reunit acestei trei personaje, că numele lui Saętta a fost pronunţat nu mai trebuie decât ca secretul naşterii acestui Jehan le Brave să fie dezvăluit. Nu trebuie decât asta. Trebuie ca tânăra fată să dispară. Trebuie ca tânărul să dispară… şi să nu mai fie revăzut niciodată. Ascultaţi.

Şi Acquaviva vorbi mult timp, transmiţându-şi ordinele, ascultat cu atenţie de cei doi auditori ai săi.

Seara aceleiaşi zile.

La Armând du Plessis de Richelieu. De aproximativ optsprezece luni este episcop de Luçon. Asta înseamnă că are puţin peste douăzeci şi trei de ani.

Un servitor vine să spună câteva cuvinte. O licărire se aprinde în privirea lui Richelieu, stinsă imediat. Vioi, cu o bucurie pe care nu-şi dă osteneala s-o ascundă, el ordonă:

— Să intre.

Şi-şi compune imediat expresia şi ţinuta. Este un călugăr, un capucin care intră şi se înclină adânc, umil, în faţa episcopului, murmurând:

— Monseniore! …

Acest călugăr este fostul soldat Francois Le Clerc du Tremblay care, iată că au trecut douăzeci de ani, se evidenţiase prin vitejia sa la asediul de la Amiens, pe care l-a apărat curajos în faţa Imperialilor. Acest fost curtean care, sub numele de baronul de Maffliers, trecuse ca un meteor pentru a se înmormânta de viu într-o mânăstire din Orleans. Acum, mândrul şi elegantul baron se numeşte părintele Joseph. El este provincial, ordinul său se află în Touraine, este prelat ajutor al stareţului Capucinilor la Paris… aşteptând să devină stareţ la rândul lui şi general al ordinului său.

Atâta timp cât valetul, care-l introdusese pe părintele Joseph, fu prezent în cabinet, atitudinea celor doi oameni nu se schimbă: umilă şi înclinată la călugăr; afabilă, dar puţin sfidătoare la tânărul prelat, atitudine potrivită pe de-a-ntregul unui superior care primeşte un subordonat.

Cum se închise uşa, cele două atitudini se schimbară.

— Presupun, spuse părintele Joseph că nici o ureche indiscretă nu ne poate auzi?

— Aşteaptă, făcu Richelieu.

El deschise uşa cabinetului său şi merse să pună zăvorul la cea care o precedă. Revine să se aşeze, spunând:

— Acum, nimeni nu va putea să se apropie de acest cabinet.

Părintele Joseph aprobă blând din cap şi privind cu ochii săi cenuşii faţa surâzătoare a episcopului, spuse fără menajamente:

— Ştiţi că regele nu mai are mult de trăit.

Surâsul îngheţă pe buzele lui Richelieu.

— Da, făcu el cu o voce înăbuşită, este un zvon care circulă… Este totuşi destul de insistent şi de viguros şi nu înţeleg…

— El este condamnat, întrerupse călugărul cu voce tăioasă. Nici o putere omenească nu-l poate salva.

Richelieu se înfiora. Călugărul văzu acest frison şi avu un surâs imperceptibil de dispreţ.

— Deci, spuse el pe un ton foarte calm, nu peste mult timp, să spunem peste câteva luni, dacă vreţi, Maria de Médicis va fi regentă a regatului. Cei care sunt în preajma ei în acest moment, cei care vor intra în serviciul său înainte ca ei să-i sune ora puterii suverane, vor fi cel mai bine plasaţi pentru a beneficia de favorurile pe care ea le va putea răspândi în jurul ei. V-aţi gândit, de exemplu, la situaţia magnifică ce-l aşteaptă pe acel intrigant italian numit Concini? Aţi remarcat că roiesc deja în jurul lui, ca în jurul viitorului distribuitor de titluri şi slujbe?

Richelieu făcu un gest evaziv. Îl aştepta pe călugăr să-şi dezvăluie gândul.

— Cum se face, Richelieu, reia încet părintele Joseph, cum se face că n-aţi căutat încă să vă ataşaţi norocului reginei mamă?

— Eh, spuse el, nu mă gândesc decât la asta! … Dar sunt încă un personaj prea mic pentru a o aborda pe regină! … Şi atât de tânăr! … Gândiţi-vă deci că nu am nici douăzeci şi cinci de ani! …

— Ca şi cum ar fi indispensabil să fii bătrân pentru a avea judecată şi a simţi în sinea ta vuind mari ambiţii! …

El se calmă brusc şi încheie:

— Concini? … Da, prin el, aş putea ajunge la regină. Dar ar trebui, să-i fac vreun serviciu important… şi până acum nu s-a ivit nici o ocazie.

— Spuneţi-mi, făcu liniştit călugărul, pentru moment la ce post râvniţi pe lângă regină?

O licărire trecu prin ochii lui Richelieu:

— Ah! făcu el cu voce aprinsă, dacă aş fi numai… preotul reginei! … Aş lua asupra mea să fac să vină restul, de la sine!

Părintele Joseph se aplecă spre el şi privindu-l drept în ochi, îl asigură:

— Richelieu, îţi aduc postul la care râvneşti.

Richelieu îl privi îndelung, cu atenţie, fără să spună nimic. Şi brusc, hotărât, întrebă:

— Ce trebuie să fac?

Capitolul 23

A doua zi dimineaţă, spre ora zece şi jumătate, monseniorul episcop de Luçon se prezentă în strada Saint-Honoré, la locuinţa lui Concini, tocmai când acesta plecase pentru a merge la Luvru.

Episcopul păru puternic contrariat: afacerea asupra căreia voia să-i vorbească lui signor Concini era de o importanţă care nu suferea nici o amânare. El ceru să prezinte omagiile sale doamnei.

El purta acelaşi costum violet în care l-am văzut în ajun. Avea o înfăţişare de mare prestanţă, ajutându-l şi tinereţea sa astfel că-i lăsă o bună impresie Leonorei care-l studiase cu acea privire promptă şi sigură a femeii căreia nu-i scapă nimic, mai ales când e vorba de toalete.

Când lungile introduceri cerute de etichetă fuseseră îndeplinite, episcopul atacă subiectul care-l adusese.

— Doamnă, zise el cu o voce plăcută, dacă v-am cerut favoarea unei convorbiri particulare este pentru că ceea ce am să vă spun, să destăinui, mai bine zis, interesează în mod deosebit pe Maiestatea Sa regina.

— Domnule episcop, spuse cu graţie Léonora, dacă nu m-aş teme să par că nu pot aprecia cum se cuvine plăcerea deosebită a unei conversaţii cu un om de valoarea voastră, v-aş spuse: „Pentru ce vă adresaţi mie dacă ceea ce aveţi să destăinuiţi o interesează în mod deosebit pe regină?”

— Scuzaţi-mă, doamnă. Ceea ce am spus era pentru a vă face să înţelegeţi că, neputând să mă adresez direct reginei, am venit direct la voi, cunoscând constanta voastră fidelitate şi ataşamentul vostru neclintit faţă de Maiestatea Sa.

— Dar, făcu Léonora, mereu în defensivă, nu suntem numai noi… Mulţumesc lui Dumnezeu, devotamente la fel de sincere ca al nostru nu lipsesc din jurul graţioasei noastre regine.

— Este adevărat, doamnă, spuse grav Richelieu, alţii sunt probabil la fel de devotaţi ca voi… dar, dintre aceştia, nu este niciunul pe care să-l stimez atât ca pe voi.

Cu un semn din cap, Léonora dădu dovadă că se recunoaşte învinsă.

— Fie aşadar, făcu Léonora râzând. Vă ascult, domnule.

Richelieu se reculese un moment şi începu:

— Aţi auzit vorbindu-se de o anumită comoară îngropată în urmă cu douăzeci de ani şi mai bine de către o prinţesă străină, italiană mai exact, prinţesa Fausta?

La cuvântul comoară, Léonora deveni atentă. Dar nu se clinti. Ea surâdea ascultându-l pe Richelieu, începu să râdă de-a dreptul.

— Cum domnule de Luçon, vreţi să cred asemenea baliverne? întrebă ea.

— Doamnă, spuse cu vioiciune Richelieu, cu o siguranţă irezistibilă, această comoară există realmente! … Eu am dovada.

— Oh! Binevoi să consimtă Léonora, să admitem că ea a existat! … Trebuie să fie departe acum.

— Nu, doamnă, continuă Richelieu cu aceeaşi siguranţă. Comoara există încă. Ea se află în acelaşi loc unde a fost îngropată de către proprietara ei. Am indiciile cele mai clare, cele mai precise. Şi acestea sunt indicaţiile pe care vi le aduc, cu singurul scop ca voi să le remiteţi reginei.

Spunând aceste cuvinte, Richelieu scoate din buzunarul său o hârtie împăturită în patru şi o întinde Leonorei, care o ia maşinal, în aşa măsură o sufoca surpriza.

Această hârtie era o copie, tradusă în franceză a celei pe care părintele Joseph o citise cu voce tare în faţa lui Acquaviva şi a lui Parfait Goulard.

Citind, Léonora se gândea. Ce înseamnă asta? De unde are episcopul această hârtie? De ce i-o dădea ei şi nu altuia? Ea nu credea deloc în dezinteres. Ce preţ exorbitant va pretinde acest bărbat tânăr, care se anunţa ca un luptător

ce nu trebuia dispreţuit, pentru o dezvăluire de asemenea importanţă?

— Într-adevăr, spuse ea rece, aceste indicaţii sunt cum nu se poate mai precise. Pot să ştiu de unde aveţi această hârtie?

— Eh! Doamnă, făcu neglijent Richelieu, ce importanţă are! … Indicaţiile sunt clare, precise, vi le dau… Nu este asta esenţialul pentru voi?

— Bine, bine! … Dar, de fapt, mă gândesc, această comoară nu ne aparţine. Cu ce drept vom putea să punem mâna pe ea? Nu va fi un fel de… pungăşie?

Şi, spunând aceste cuvinte, ea îl privi în faţă.

— Doamnă, spuse episcopul cu o demnitate supremă, puteam să vă spun că sunt preot şi nu puteam, în consecinţă să îndemn la o acţiune rea. Prefer să vă spun că sunt gentilom… incapabil deci de o mârşăvie. Nu, doamnă, această comoară aparţine acum regelui, prin dreptul de posesiune. Sunt douăzeci de ani şi mai bine de când această comoară se află pe pământurile regelui. Prinţesa Fausta este moartă… sau cel puţin dispărută şi de altfel extraordinar de bogată, ei nu-i pasă de aceste milioane pe care le-a abandonat, sunt sigur. Celui căruia i le-a lăsat, fiul său – dispărut, răpit, furat, pierdut, puţin interesează, încă din leagăn – acesta nu mai există. Deci acest aur revine de drept regelui. Şi eu însumi, care dezvălui locul precis unde este ascunsă, eram în drept să reclam partea mea. Aceasta, doamnă, este legal.

Şi, cu un dispreţ superb, adăugă:

— Sper cu toate acestea să-mi faceţi favoarea să credeţi că nu voi căuta niciodată să revendic drepturile mele. Când te numeşti Richelieu, doamnă, dai. Nu vinzi.

Léonora aproba încet din cap.

— Departe de mine gândul de a vă ofensa, spuse ea. Ar fi o proastă recunoaştere a generozităţii voastre. Dar, domnule, de vreme ce, potrivit vouă şi aşa trebuie să fie, deoarece voi o spuneţi – aceste milioane aparţin regelui, de ce să nu

duceţi acest document domnului de Rosny, care caută bani peste tot şi întotdeauna?

— Putând să dispun după placul meu de această hârtie, eu am îndreptat-o nu spre rege, ci spre regină, pentru că suverana mea are nevoie, în loc de fericirea care nu stă în puterea mea să i-o dau, cel puţin de consolarea bogăţiei. Acum, dacă vreţi să refuzaţi, în numele său, această bogăţie, spuneţi-o, doamnă şi eu vă jur că chiar aici, în faţa voastră, ard această hârtie… Nimeni altcineva decât regina nu va beneficia de această bogăţie. În felul acesta am hotărât.

— Eu nu pot, în ce mă priveşte, să refuz ceea ce voi oferiţi cu asemenea generozitate. Această hârtie, o voi încredinţa eu însumi Maistăţii Sale, îi voi aduce la cunoştinţă de la cine o am şi îi voi repeta nobilele cuvinte pe care le-aţi spus. Este necesar ca regina să-şi cunoască slujitorii pe devotamentul statornic al cărora ea se poate sprijini. Fiţi sigur, domnule episcop, că voi face tot ce trebuie pentru a deschide ochii Maistăţii Sale în aşa fel încât să vadă în voi, de acum înainte, omul de valoare care sunteţi.

Şi cu un surâs complice, continuă:

— Cât despre această hârtie, regina va hotărî dacă trebuie s-o accepte sau s-o refuze. Dar eu nu cred că este prea devreme, totuşi, să presupun că există toate şansele ca ea să accepte.

— Eu sper că Maiestatea Să vă binevoi să accepte. În orice caz, cred, chiar de pe acum, să vă dau câteva sugestii cu privire la cele zece milioane care trebuie regăsite.

— Vă ascult, domnule, spuse Léonora, care se retrage în defensivă.

Efectiv, în sinea ei, îşi spunea: „Atenţie! Acum îşi va formula pretenţiile… Dacă nu este prea pretenţios, s-ar putea aranja… Suma merită toată atenţia.”

— Mi-aţi făcut onoarea de a mă întreba de unde am procurat această hârtie şi v-am răspuns că n-are nici o importanţă. Vreau să vă spun acum, doamnă pentru că este

necesar s-o ştiţi. Această hârtie aparţinea unei tinere care se numeşte Bertille de Saugis.

Léonora tresări. Ea murmură:

— Bertille! … Cunosc acest nume. Dar Saugis? Cine este această Bertille de Saugis?

— Bertille, doamnă, spuse Richelieu surâzând, este prenumele acelei tinere care locuia în strada l'Arbre Sec şi, de care s-au interesat serios la Curte, deoarece regele s-a îndrăgostit de ea. Saugis este numele ei de familie, pe care nimeni nu-l cunoaşte, dar eu îl cunosc.

„Ah! urlă Léonora în sinea ei, este cea pe care o iubeşte Concini! Aceea pe care el a răpit-o! Cea pe care el o ţine închisă într-o căsuţă din strada Rats! … Oh! Oare episcopul îmi va da mijlocul de a mă răzbuna? … Ah! Dacă este aşa, Richelieu, cere-mi orice, norocul tău este făcut!"

Şi cu voce tare, cu un calm pe care Richelieu l-ar fi admirat dacă ar fi bănuit furtuna ce se declanşase în acest suflet răscolit de gelozie, îl întrebă:

— Acum ştiu. Deci spuneaţi?

— Spuneam, doamnă, că această tânără poseda hârtia pe care v-am încredinţat-o. Eu cred – nu sunt sigur, notaţi bine – că această tânără are copii de pe acest document. În orice caz, de ceea ce sunt sigur, este că ea cunoaşte tot atât de bine ca şi noi toate indicaţiile pe care le conţine. Poate că ea ştie chiar mai mult decât cred eu. Prin ea însăşi, această tânără n-ar fi deloc de temut. Din nenorocire, ea s-a îndrăgostit de un fel de cerşetor, în stare de orice, extrem de hotărât. Este de temut că ea să nu-i dezvăluie ascunzătoarea şi că acesta, în fruntea unei armate de cerşetori ca şi el, să caute să pună mâna pe comoară.

— Bine, făcu vioi Léonora trebuie s-o împiedicăm să-l întâlnească pe acest cerşetor şi să-i dezvăluie ascunzătoarea… Mă ocup eu, adăugă ea cu o satisfacţie crâncenă.

— Doamnă, spuse Richelieu cu o siguranţă ce o descumpăni pe Léonora, tânără în chestiune, domnişoara

Bertille de Saugis, pentru a-i spuse pe nume, a fost condusă, ieri dimineaţă, de către amantul său, cerşetorul despre care v-am vorbit adineauri şi care se numeşte Jehan le Brave, la ducele d'Andilly. La această oră ea este închisă, prin grija mea la mânăstirea Montmartre. Şi este atât de bine închisă, credeţi-mă, nu exagerez când spun că poate fi considerată ca şi moartă.

— Şi voi aţi făcut asta? … Este minunat, admirabil! … Nu ştiţi ce imens serviciu ne-aţi făcut şi aveţi dreptul la toată recunoştinţa noastră. Richelieu, vă spun, cereţi-mi ce doriţi. Orice ar fi, consideraţi-l ca acordat.

Richelieu se înclină adânc, mai mult pentru a-şi ascunde bucuria decât în semn de recunoştinţă.

— Trebuie prevăzut totul. Acest Jehan le Brave este, se pare, un bărbat de temut. Dacă ar ajunge să descopere refugiul tinerei, s-o elibereze…

— Bine… atunci va trebui să intervenim, să ne debarasăm de ea şi de el. Asta aţi vrut să spuneţi?

— Chiar aşa, doamnă. Şi nu uitaţi că, dacă tânăra este în puterea noastră, tânărul este liber… şi că este de temut. V-am avertizat. Păziţi-vă bine, doamnă, aveţi afacerea în cea mai mare parte. Încât dacă acest lup flămând va fi în drumul vostru, reuşita acţiunii va fi compromisă. Credeţi-mă, loviţi! Loviţi fără milă!

— Fiţi liniştit, spuse Léonora cu, o răceală groaznică, nici el nici fata, dacă ea scapă, nu vor fi obstacole de temut. Îmi voi rezolva afacerea. Dar să vorbim de voi, domnule de Luçon. I-aţi făcut Maiestăţii Sale un serviciu de neuitat. Acest serviciu nu va rămâne fără recompensă. Vorbiţi, ce doriţi?

— Doamnă, spuse Richelieu cu o voce tremurând de speranţă, dorinţa mea arzătoare ar fi să ajung preotul reginei.

— Doar asta? făcu Léonora sincer uimită.

— Nu sunt atât de ambiţios pe cât par, zise episcopul cu un surâs enigmatic şi mă voi considera foarte fericit să obţin

acest post.

Şi, în sinea lui, adăugă: „Foarte fericit, deocamdată… aşteptând mult mai bine”.

— Fie, spuse graţios Léonora. Mâine, înmânând această hârtie reginei, îi voi cere şi o voi determina să semneze numirea voastră. Încă de acum sunteţi preotul reginei.

Richelieu se înclină asupra mâinii Leonorei Galigăi şi depuse o sărutare aprinsă prin care îşi manifesta recunoştinţa sa.

Capitolul 24

Jehan le Brave îl părăsise pe Concini fără nici o bănuială. El observase că favoritul îl urma destul de aproape. Dar pentru moment nu-i trecu prin minte că ar putea fi victima unei josnicii. S-a gândit că se grăbeşte să-şi elibereze servitorii.

Atunci când simţi podeaua fugindu-i de sub picioare, el întinse instinctiv braţele şi surpriza îi smulse un strigăt. El căzu greu, dar fără să se rănească, de altfel.

O secundă rămase ameţit apoi, ridicându-se dintr-o săritură, răcni în italiană:

— Oh! Laşule! … te voi jupui de viu! … Te voi mânca fript! … Coboară aici, laşule! …

Jehan le Brave, crescut de florentinul Saętta, vorbea italiana la fel de bine ca franceza. Ţi cum, cu Concini care ţi el era florentin, folosise mai frecvent italiana decât franceza, această limbă îi venise pe buze în mod firesc.

El îşi dădu repede seama că numai ecoul trimitea înapoi ameninţările şi imprecaţiile sale. Tăcu. Căzuse într-un loc mic, profund. În cădere, caseta pe care o ţinea sub braţ îi scăpase.

Pentru asta se îngrijoră cel dintâi. Începu s-o caute pe pipăite şi o găsi destul de uşor. Se deschisese. Documentele alunecaseră alături, grămadă. Cheile, de asemenea. Le puse pe toate la locul lor şi, de teamă ca unele foi să nu se fi rostogolit mai departe, îşi continuă cercetările. Dar nu mai găsi nimic.

Liniştit în această privinţă, îşi împături mantaua, o puse pe pământ, lângă perete, iar caseta deasupra.

Atunci se gândi la el însuşi, încercând să afle unde se găseşte.

Constată, mai întâi, absenţa completă a mobilelor. Nici cel mai mic scaun, nici măcar o mână de paie pe care să se poată întinde. El căută accesoriile obligatorii ale unei închisori: cană cu apă, bucata de pâine. Nu era nimic. Nimic decât patru pereţi pe care se prelingea umiditatea provenită din vecinătatea cu Sena.

Măsură celula şi numără cinci mici paşi în lungime, patru în lăţime. Era mai curând mică. Şi nici cel mai neînsemnat orificiu capabil să aducă puţină lumină în acest soi de mormânt. Un negru compact, să-l tai cu cuţitul. Un aer greu, mucegăit, care-ţi îngreuna respiraţia.

O uşă! …

Întârzie mult timp în faţa ei s-o cerceteze: groasă, joasă, îmbrăcată în fier, presărată cu cuie groase. Nici o broască, zăvoare solide, fără îndoială, exterioare, care o ţineau închisă ermetic, fuseseră considerate suficiente.

El şuieră admirativ: „Bună treabă!”

Nu contează, el se azvârli asupra ei cu piciorul, cu pumnul, cu umerii. Se istovi, se învineţi fără să reuşească s-o clintească. Încercă s-o atace cu pumnalul. Lama se rupse cu un zgomot sec. Păcat! Îl costase doi pistoli.

O abandonă… deocamdată.

Toată noaptea şi-a petrecut-o în picioare. Era obosit şi începea să-i fie foame şi sete.

Se aşeză pe manta. Era extraordinar de calm, ceea ce-l uimea pe el însuşi. Nu se mai simţea acelaşi şi asta îl speria în mod sincer. Îşi spunea că în urmă cu douăzeci şi patru de ore n-ar fi putut suporta păţania cu acelaşi sânge rece. L-ar fi copleşit furia. Ar fi urlat, ar fi izbit uşa cu lovituri furioase, n-ar fi putut sta pe loc.

Şi cu un aer visător, murmură: „Am progresat eu oare? Nu, sigur… dar simt totuşi cum mă schimb… şi încă repede!

…”

El nu ţinea seama că suferise influenţa contelui de Pardaillan, tatăl său, cu care îşi petrecuse aproape toată această noapte. Şi era încă sub impresia scenei în acelaşi timp dulce şi înspăimântătoare pe care o avusese câteva ore mai înainte cu aceea care-l autorizase s-o considere drept logodnica sa.

Jehan, aşezat în mijlocul celulei sale, se gândea: „Ce va face cu mine Concini? … îmi va trimite câţiva ucigaşi pentru a mă ucide fără zarvă? … Nu, el ştie că sunt înarmat şi că nu sunt dispus să mă las înjunghiat de bunăvoie, ca o oaie la abator. Probabil că mă va lăsa să crăp aici de foame şi de sete. Este un soi de moarte destul de mârşav ca să-l tenteze. Dar iată că am spada mea şi acest mic pumnal cu care ea a intenţionat să se apere. Rămân deci stăpân pe soarta mea, în ultimă instanţă voi putea oricând să sfârşesc cu o lovitură de pumnal.”.

Cu maxilarul în palmă, cu cotul sprijinit pe genunchii aduşi la piept, cu sprâncenele încruntate, rămase un moment cu mintea încordată. Îşi transpuse gândul în aceste cuvinte murmurate: „Concini va dori să se bucure de triumful său… Nu va putea să reziste plăcerii de a veni să mă insulte puţin. Sau eu nu-l cunosc bine. El va veni, aş putea să jur! … Atunci, al meu va fi! Va trebui să-mi deschidă el însuşi această uşă.”

El avu un frison şi se nelinişti. „Dar dacă nu voi reuşi să-l înfricoşez? … Sunt pierdut”.

Se mai gândi puţin şi continuă: „Aş! El este laş… îi va fi teamă, e sigur. Esenţialul este să nu mă lase să-l aştept prea mult. Şi aşteptând, mor de foame, mă gâtuie setea… dar nu trebuie să mă gândesc la satisfacerea acestor două necesităţi… Acest pedant caraghios şi grosolan de Concini nu dă dovadă de prea mare ospitalitate. Într-o zi, sper, îi voi plăti cu aceeaşi monedă procedeele sale… delicate. Şi pentru că nu pot să beau şi să mănânc… să dorm. Am auzit mereu spunându-se: cine poate dormi înseamnă că a cinat.

Iată o bună ocazie de a vedea dacă proverbul este adevărat. Patul nu este chiar moale dar… se pare că paiele, în acest an, sunt foarte scumpe, deoarece acest biet Concini n-a putut să-mi ofere nici măcar o mână pe care să-mi întind membrele obosite.”

Hotărând astfel, se înfăşură în manta şi se întinse într-un colţ, pe dalele umede. Cinci minute mai târziu dormea acel somn sănătos pe care-l ai la douăzeci de ani.

Capitolul 25

Jehan le Brave dormise profund, nu ştia câte ore. Când se trezi, pentru a-şi omorî timpul şi a-şi înşela stomacul, care începea să urle de foame, el reveni la uşă şi, metodic, liniştit, încercă încă o dată s-o forţeze. Trebui să recunoască faptul că nu era nici o speranţă şi renunţă.

El era tot timpul la fel de calm. Caseta aparţinând Bertillei i se părea o comoară preţioasă pe care el trebuia s-o păzească. Ea îl preocupa mai mult decât propria sa persoană. Cum se temea să nu-i fie furată, el o ascunse grijuliu sub mantaua sa.

Începu să măsoare mica celulă, atât pentru trecerea timpului, cât şi pentru a face puţină mişcare şi mergând se gândea: „Concini va veni, sunt sigur. Atâta doar că, mai întâi va dori să mă demoralizeze. Va veni mâine, probabil, poimâine… Să avem răbdare până atunci.”

Şi, cu o licărire maliţioasă, continuă: „Dacă voi reuşi să-l înfricoşez suficient, tor va fi bine.”

Orele se scurg astfel, încet, lungi, monotone, enervante. Concini nu apărea. Şi acum, calmul lui Jehan făcea loc neliniştii, mânia începea să crească. Iar foamea şi setea se făceau tot mai crunt simţite.

Tocmai când începea să-şi spună, nu fără îngrijorare, că Concini nu va veni, percepu în plafon un uşor scârţâit. Aruncă o scurtă privire casetei. Ea era bine ascunsă sub manta, aşezată într-un colţ al celulei. Cu o flacără bucuroasă în ochi privi plafonul.

Un firişor subţire cădea printr-o mică gaură mascată cu un grilaj. Şi, aplecat peste acest grilaj, el îl ghici mai mult decât îl văzu, Concini. Şi el răcni în sinea sa: „El a venit! … Sunt salvat! …”

Se încorda, figura îi deveni nepăsătoare şi cu privirea fixată pe grilaj, cu o voce ironică, strigă:

— Hei, Concini, ce faci acolo? De ce nu intri aici? Ah! Da, am spada mea! Asta îţi inspiră teamă şi respect. Eşti prudent, se ştie de altfel. Nu eşti viteaz decât atunci când ataci o femeie slabă şi fără apărare. Pe deasupra, te-ai asigurat de prezenţa a numeroşi servitori şi simţi sprijinul câtorva ucigaşi aflaţi în solda ta?

Concini tăcea. Probabil că nu-l auzise. El se întreba cum să-i pună această întrebare foarte simplă: „Unde ai dus-o pe fată?”

Jehan reluă şi vocea sa deveni mai caustică, expresia mai dispreţuitoare:

— De ce nu mi-ai anunţat dorinţa să mă vizitezi? Ţi-aş fi dat cuvântul meu că nu aş folosi această spadă care-ţi inspiră atâta spaimă. Şi de ce ar fi nevoie de o spadă cu un saltimbanc de genul tău? Pumnul şi cizma sunt suficiente.

De această dată Concini auzi. La aluzia privitoare la corecţia pe care Jehan i-o aplicase, el spumegă:

— Câine turbat! … Porc mizerabil! Vreau…

— Hei, Concini, îl întrerupse Jehan într-un hohot de râs sarcastic, nu dărui numele tău altora! … Frica îţi tulbură mintea! Ce ai venit să faci aici? … Ai sperat să mă găseşti palid şi mort de frică? Ai venit să te hrăneşti cu opera ta? … vorbeşte! Nu te teme… ştii bine că nu pot ajunge acolo unde eşti…

Aceste cuvinte îl readuseră pe Concini la obiectul vizitei sale. El îşi înăbuşi furia care-l sugruma şi, întărindu-şi vocea, spuse:

— Ascultă, vei crăpa aici… de foame şi de sete.

Cu vocea zeflemitoare, lovind cu pumnul în mânerul săbiei, Jehan răspunde:

— Dacă vreau.

Concini avu un surâs livid:

— Te înţeleg. Dar eu arunc o biluţă la picioarele tale. Ea se sparge fără zgomot. Asta nu e nimic. Dar tu cazi într-un somn profund. Atunci, vei fi dezarmat. Şi eşti obligat să mori de moartea pe care ţi-am ales-o eu.

Făcu o pauză şi, delectându-se, reluă cu o voce mieroasă:

— Nu este moarte mai oribilă ca moartea prin foame şi sete… Este un supliciu înfiorător. Şi ce agonie! … O agonie lentă, interminabilă, atroce, care durează zile şi zile… uneori săptămâni. Astfel că tu, care eşti tânăr şi viguros, mulţumesc lui Dumnezeu, poţi s-o duci douăzeci de zile, o lună, mai mult poate! Gândeşte-te puţin la cât vei suferi. Se spune că devii nebun turbat… că au fost unii care şi-au devorat ei înşişi o parte din braţe… Este înspăimântător! … Iată ce te aşteaptă, Jehan le Brave. Dar eu sunt băiat bun, fii liniştit, nu te voi abandona… Voi veni să te văd din când în când… să-mi dau seama, să constat în ce stare eşti… Ce spui de asta? … Crezi că palma şi lovitura ta de picior vor fi bine plătite?

Se aprinsese, spumega, scrâşnea din dinţi. Jehan, care nu-l zărea decât vag, avu impresia că devenise hidos în acest moment. Şi oricât de curajos era, nu-şi putu reprima un fior de oroare. Dar avea ideea sa, aşa cum Concini o avea pe a lui. Concini avea planul lui şi atâta timp cât nu trecea la executarea lui, nu era cazul să dispere. Şi el se încorda. Concini, văzându-l potolit, crezu că l-a înfricoşat. Îşi spuse că a venit momentul să rişte problema la care ţinea atât de mult şi se grăbi să reia, cu o voce pe care speranţa o făcea gâfâitoare:

— Ei bine, ascultă Jehan. Dacă vrei, vei fi liber. Dacă vrei, cobor chiar eu să-ţi deschid această uşă şi să te conduc afară. Şi te fac bogat… îţi dau cincizeci de mii de lire! Libertatea şi bogăţia, iată ce-ţi ofer… dacă tu consimţi să răspunzi la întrebarea ce-ţi voi pune.

Iar, în sinea sa, adăugă: „Da, îţi deschid uşa, te scot afară, îţi dau aur. Şi când vei răspunde… o lovitură de pumnal între umeri…”

Propunerea era totuşi atât de neprevăzută încât îl ului pe Jehan. El se gândea: „Ce poate să-mi ceară atât de important încât să renunţe la răzbunarea sa?”

Într-adevăr, cum să admiţi că un om să fie atât de nebun încât să se condamne el însuşi la o moarte oribilă atunci când, cu un singur cuvânt, îşi poate salva viaţa, libertatea şi averea?

Aplecat peste grilaj, cu ochii aprinşi, gâfâind, crispat, cu o voce înăbuşită, fierbinte, Concini întrebă:

— Spune-mi numai unde ai dus-o pe acea fată?

— Să-ţi spun unde este ea? … Numai atât? …

Concini gâfâia, avid:

— Da, numai atât! … Şi tu eşti liber şi te fac bogat! … Răspunde.

— Concini, tu care ai spioni peste tot, care te informezi despre toate, ar trebui să ştii: regele, în noaptea trecută, a refuzat escorta domnului de Praslin, a refuzat-o pe aceea a domnului de Neuvy în schimbul celei oferite de doi necunoscuţi cu care s-a plimbat liniştit…

Concini ştia toate astea. El ciuli urechile. Dar, cum nu ghicea încă în ce măsură putea să-l intereseze această istorie şi cum nerăbdarea şi teama unui insucces îl ţineau ca într-un cleşte, el strigă furios:

— Mizerabilule! … Nu mă interesează regele şi cei doi necunoscuţi. Eu despre ea îţi vorbesc! … pe ea vreau s-o regăsesc, să ştiu bine…

Liniştit, Jehan îl întrerupse:

— Eu sunt unul din cei doi necunoscuţi.

Concini auzi. El se miră şi în acelaşi timp începu să simtă o vagă nelinişte. Dar era prea bun actor pentru a se da de gol. Şi, de altfel, nu renunţase să smulgă răspunsul pe care-l dorea. Din furioasă cum era, vocea sa deveni rugătoare:

— Tu? … rânji Concini.

— Eu însumi, spuse rece Jehan. Dovadă că a binevoit să-mi acorde o audienţă particulară mâine. Audienţă la care va participa şi celălalt necunoscut care, împreună cu mine, a servit drept escortă regelui în această noapte memorabilă. Reţine bine acest amănunt, Concini, este foarte important… pentru tine.

— Bine, scrâşni din dinţi Concini, ce mă priveşte pe mine această poveste cu audienţa cu acel însoţitor necunoscut? Cât despre tine, regele, când te va cunoaşte, se va gândi că, singura persoană care se poate în mod convenabil interesa de tine, este călăul.

Jehan nu binevoi să răspundă. El continuă cu un calm ciudat:

— Or, Concini, te ştiu în stare de orice trădare, de orice perfidie. Mă îndoiam că nu vei căuta să mă atragi în vreo cursă. Şi mi-am luat măsuri de precauţie.

Aici, vocea îi deveni mai aspră, ameninţătoare:

— Ceea ce nu i-am spus regelui, i-am spus celuilalt însoţitor. El ştie că Léonora, soţia ta, ea m-a aţâţat şi m-a zvârlit împotriva regelui, în speranţa că-l voi omorî… Ceea ce urma să facă din tine stăpânul acestui regat, graţie… protecţiei Mariei de Médicis. El ştie că blânda, credincioasa Léonora avertizase pe şeful poliţiei cu singurul scop ca eu să fiu cules cu uşurinţă după atentat… El ştie totul, îţi spun, totul. Ţi-am spus că povestea mea va sfârşi prin a te interesa.

Şi începu să râdă uşor. Dar şi el, tot atât cât Concini, poate chiar mai mult, era răvăşit de teamă şi nelinişte şi îşi spunea: „Dacă nu voi reuşi să-l conving, dacă nu-l voi scoate din minţi, sunt pierdut.”

În acelaşi timp, Concini, doborât de această destăinuire neaşteptată, tulburat, răcni în sinea sa: „Sunt pierdut! … Oh! Pe toţi dracii! …”

Jehan reluă pe un ton indiferent:

— Înţelegi ce se va întâmpla? … însoţitorul meu ştie, că pentru nimic în lume, eu nu voi lipsi de la această audienţă

de care depinde soarta mea. El este prevenit. Dacă nu mă va vedea, el va înţelege. Atunci el îi va spune regelui: „Sire, acel tânăr care v-a asaltat noaptea trecută, a fost trimis de către signor Concini şi nobila sa soţie, care doreau să fiţi asasinat. Este în asemenea măsură de adevărat încât, pentru a-l pedepsi că nu a reuşit lovitura, Concini l-a înjunghiat sau l-a aruncat în fundul unei gropi. Şi s-a întâmplat aşa sire, întrucât fără asta tânărul ar fi fost aici." Iată ce va spune însoţitorul meu. Şi regele îl va crede, nu te îndoi de asta.

Ameţit de groază, Concini bâigui:

— Ai făcut tu asta? … Ai îndrăznit? …

— Vei fi arestat, Concini. Blânda Léonora de asemenea. Regina ea însăşi, scumpa voastră… protectoare, nu va putea să facă nimic pentru voi. Va fi fericită dacă nu va fi compromisă de această aventură.

— Vom nega. Vom spuse că ai minţit cu bună ştiinţă şi cu răutate, urlă Concini căruia îi revenise vocea.

— Tu uiţi, zice rece Jehan, că vom fi şase în acuzarea ta. Şi apoi, ce? Iată ce înseamnă să uiţi, pentru că în mod sigur îţi pierzi memoria. Problema are importanţa ei… Şi n-ai idee cum ştiu ei să dezlege limbile cele mai încleştate, dacă-şi dau silinţa.

Simţea că acolo, sus, Concini era în prada groazei. Dar această groază mergea până acolo încât să-i redea libertatea? Aceasta era problema capitală. El nu-l lăsă să-şi revină în fire şi, pe un ton ce-i păru florentinului livid de groază de un calm înspăimântător, reluă:

— Imaginează-ţi că vei fi pus pe o capră. Îţi vor străpunge corpul cu pene. Ştii, în general nu poţi suporta mai multe de cinci sau şase. Vei simţi cum oasele ţi se vor sparge, se vor zdrobi, se vor fărâmiţa. Îţi vei simţi trupul cum moare tremurând. Atunci, pentru a opri mârşavul supliciu, vei mărturisi. Atunci, asta va fi condamnarea la moarte. Dar mai înainte, Concini, îţi vor reteza încheietura mâinii, vei fi

prins cu cleşti înroşiţi în foc şi, în rănile tale, călăul va turna ulei clocotit, plumb topit şi apoi…

— Destul, destul! sughiţă Concini, nebun de groază. În fine, ce vrei?

Jehan îşi înăbuşi un răcnet de bucurie. Concini era înfrânt.

— Eu? … Eu nu vreau nimic. Eu nu cer nimic. Te-am avertizat numai ce se va întâmpla dacă mâine nu voi fi liber. Restul te priveşte. Dacă mor, voi muri răzbunat şi asta îmi ajunge. Bună seara, Concini.

Concini deschise gura pentru a striga: „Îţi voi reda libertatea”. În acest moment, o mână blândă şi autoritară în acelaşi timp, se abătu pe braţul său. El se întoarse pe jumătate, buimăcit, zbârlit, cu mâna încleştată pe mânerul pumnalului şi se găsi faţă-n faţă cu Léonora.

Ea era aşezată pe vine alături de el şi îl privea cu minunaţii săi ochi negri plini de tandreţe, în care licărea totuşi puţină compasiune dispreţuitoare.

— Tu! bombăni Concini speriat. Erai aici? Cum de ai ştiut? … Cum ai intrat aici? … Cum ai reuşit? …

Fără a binevoi să răspundă acestor întrebări, ea îl întrerupse şoptind:

— Biluţele. Două! …

Concini făcu semn că a înţeles. Şi, în acelaşi timp, luă din buzunar două biluţe cu puţin mai mari decât bulinele, se aplecă deasupra grilajului şi, pe un ton devenit calm prin puterea voinţei, ironiza la rândul lui:

— Ai crezut aşadar că m-ai speriat cu această poveste de adormit copii? … Sărman copilaş!

Jehan se clătină: „Sunt pierdut! gândi el. S-a întâmplat ceva acolo sus, ce nu pot ghici. Lui Concini îi era teamă. Cedase, l-am văzut… sunt sigur… Şi acum! …”

— Însoţitorul tău, reluă Concini, îl va găsi pe rege şi-i va spune ce va dori. Nu contează. Eu sunt nevinovat şi voi şti s-o dovedesc dacă va fi nevoie. Dovada constă în aceea că nu-ţi voi reda libertatea, după cum ai sperat atât de stupid, pentru că mi-a plăcut să te las să crezi că m-ai speriat. Vei

crăpa aici, cum ţi-am spus, de o moarte lentă, groaznică: moartea prin foame şi sete.

El lăsă să cadă cele două biluţe şi privi.

Jehan nu le văzu căzând, cele două biluţe brune, care trecură invizibile în semiobscuritatea celulei sale. El nu le auzi explodând, căci ele se sparseră fără zgomot. Lovitura pe care i-o dădea Concini îl zdrobise. După ce sperase un moment, el se văzu în mod fatal pierdut.

De altfel, el nu mai avu timp să reflecteze. Se simţi deodată prins de gât de un miros insuportabil, întinse maşinal mâinile şi căzu pe spate, fulgerat.

Capitolul 26

Concini îl văzu pe Jehan căzând. El se ridică încet şi puse la loc lada care masca gaura. Nu ştia, încă, dacă trebuie să se bucure sau să se întristeze de condamnarea pe care o pronunţase. El nu ştia, încă, dacă pierirea inamicului său nu o va antrena pe a sa. O conduse pe Léonora într-un mic cabinet şi cu o voce dură, pe un ton ameninţător, o întrebă:

— De ce m-ai împiedicat să-l eliberez? Crezi că ceea ce mi-a povestit este o istorie inventată fără temei?

Léonora era tot atât de calmă pe cât de agitat era soţul ei. La întrebarea lui, ea răspunse cu un aer visător:

— Probabil! … Eu îl cunosc pe Jehan mai bine decât tine. Este un soi de nebun care are idei aparte. Sunt înclinată să cred că el a minţit…

— Dacă aş fi sigur, scrâşni Concini.

— Nici eu nu sunt sigură… Cred că este incapabil de atâtea precauţiuni pregătite atât de îndelung şi de minuţios, cred, dar nu sunt sigură. În consecinţă, consider povestea sa drept reală şi veridică. Aş comite o gravă greşeală dacă n-aş judeca astfel.

— Atunci, spuse Concini nelinişti, revin la întrebarea mea. Dacă tu crezi că a spus adevărul, de ce m-ai împiedicat să-l eliberez?

Léonora ridică din umeri, dispreţuitor:

— Cum, n-ai înţeles că a-l elibera sub presiunea unei ameninţări, ne-ar pune pentru totdeauna la discreţia lui?

— La dracu! Dacă tu crezi că eu nu l-am înţeles. Dar ce? … Nu trebuie să ne grăbim ca mai întâi să ne salvăm capetele?

— Mâine, peste opt zile, peste un an, atâta timp cât regele va trăi, el va veni să ne ameninţe. El va putea să ne smulgă atâta aur cât va dori. Tu i-l vei da, Concino?

Concini, care se plimba furios, mărturisi:

— Ce să fac? … îi voi da tot ce-mi va cere… Eu ţin la capul meu!

Léonora surâse dispreţuitor:

— Şi vei renunţa să-l loveşti… Pentru că ameninţarea pe care ţi-a adresat-o astăzi, el va putea s-o reînnoiască atâta timp cât regele va trăi.

Concini nu răspunse. Ceea ce însemna că era de acord.

— Deci, îl urăşti? întrebă încet Léonora.

— Dacă-l urăsc! explodă Concini, dacă l-aş putea face să moară după placul meu, încetul cu încetul, mi-aş da zece ani de viaţă.

Léonora ridică, încă o dată, dispreţuitor din umeri:

— Eu, spuse ea, dacă urăsc de moarte pe cineva, eu nu dau zece ani din viaţă pentru a-mi atinge scopul, ci toată viaţa, fără să ezit.

Şi, cum Concini tăcea, ea reluă cu un calm sinistru:

— Deci, tu îl urăşti de moarte pe Jehan dar nu îndrăzneşti să-l condamni deoarece ţi-e teamă pentru pielea ta. Eu nu îl urăsc… Dar el s-a ridicat contra mea cu ameninţarea pe buze, a făcut să eşueze planurile pe care le-am elaborat încet, îndelung, el este un obstacol viu al proiectelor pe care le-am conceput. Eu nu îl urăsc… Dar eu îl condamn şi el va pieri, ţi-o jur.

Concini o privi cu o admiraţie sinceră. Apoi mormăi:

— Tu îl condamni! Pe Sfânta Fecioară, nu eu voi căuta să-l salvez. Dar… până atunci, dacă mâine nu este liber, însoţitorul său, îl va înştiinţa pe rege…

— El va fi liber mâine, spuse calm Léonora şi, în consecinţă, însoţitorul său nu-l va înştiinţa pe rege.

Concini se plimba neliniştit şi nervos, ca o fiară în cuşcă. El se opri brusc în faţa ei, ridică braţele şi le lăsă să cadă, spunând necăjit:

— Nu mai înţeleg!

— Este totuşi foarte simplu, explică Léonora. Ce trebuie făcut pentru a-l opri pe însoţitorul lui Jehan să-l înştiinţeze pe rege? Trebuie ca acesta să fie liber mâine pentru a putea merge în audienţă, dacă această audienţă există, ceea ce eu mă îndoiesc. Deci, în această seară, un prieten al lui Jehan va veni să-l elibereze. Pentru asta îmi vei da toate indicaţiile necesare despre cum se poate ajunge la celula sa.

— Toate astea mi se par prea complicate. Era atât de simplu să-i deschid imediat uşa.

— Da, dar esenţialul pentru noi este ca Jehan să înţeleagă că ameninţările sale n-au avut nici un efect asupra noastră. Crede-mă, Concinio, este un băiat inteligent, el va înţelege şi se va reţine s-o spună. El nu va folosi niciodată o cale care i-a reuşit atât de puţin.

— În timp ce, altfel, l-am fi avut permanent contra noastră, fără a îndrăzni să ne descotorosim de el! Înţeleg, acum, strigă vesel Concini, ştii că eşti tare?

— Ştiu, răspunse rece Léonora. Jehan va fi deci liber diseară. Asta mă priveşte. Cât despre rest, voi să-mi fac treburile. Poţi să mă crezi, Concino, el nu se va bucura mult timp de libertatea sa, nu va mai putea să ameninţe pe nimeni. Răspund de asta.

Era foarte calmă, aproape zâmbitoare, dar cuvintele fuseseră pronunţate cu o hotărâre implacabilă.

— Cum se poate ajunge la această celulă? întrebă Léonora.

— Foarte simplu: nu are decât să coboare în beci. Prima uşă care o găseşte în stânga. Ea este închisă întotdeauna cu cheia şi această cheie eu o ascund cu grijă. Această uşă

deschisă, într-un mic culoar, sunt numeroase altele. Dar acestea nu sunt închise, decât cu zăvoare.

— Ei bine! spuse Léonora, care ascultase cu atenţie, această cheie trebuie pusă în aşa fel încât în această seară să poată fi găsită cu uşurinţă.

— Nu este mai simplu să agăţ cheia de uşă? propuse Concini.

— Este într-adevăr mai simplu, admise ea.

— Mă duc s-o caut, zise vesel Concini.

După câteva minute se întoarse.

— S-a făcut, anunţă el revenind.

Léonora aprobă cu un semn din cap. Apoi spuse grav:

— Aşează-te, Concini, am lucruri serioase să-ţi spun. A sosit timpul s-o forţăm pe Maria să-i solicite imperios regelui ceremonia încoronării sale mereu amânată.

— De ce? întrebă el. Tu crezi deci că, regele dispărând, să fi fost în stare să amâne această încoronare până azi pentru a contesta reginei regenţa?

— Este un motiv care are valoarea să şi-l vom studia cu atenţie, răspunse ea. Orice pretexte sunt bune pentru uneltitori. Până într-atât încât, se spune, regele a lăsat dispoziţii testamentare ce reduc la cea mai simplă expresie autoritatea regenţei. De aici până la a spuse că regele a considerat-o nedemnă nu mai este decât un pas. Vor face totul ca s-o învingă şi nu se vor da înapoi să scoată în evidenţă, ca argument, că regele a refuzat întotdeauna s-o încoroneze pe regină tocmai din cauza acestei lipse de demnitate.

— Dar este fals, strigă Concini, deodată posomorât. Toată lumea ştie, la curte cel puţin, că regele se sustrage numai pentru că îi este teamă de o mare ceremonie. I s-a profeţit că nu va supravieţui acestei ceremonii.

Concini şi soţia sa, ca italieni, erau mai creduli ca oricine. Ei aveau o încredere oarbă în astrologie.

— Ei bine! spuse Léonora cu un aer visător, destinul nu poate fi împiedicat. Mă gândesc că dacă am eşuat în toate

tentativele noastre împotriva regelui, este pentru că n-am ţinut seamă de această profeţie care este indiscutabilă.

— Poate, admise Concini foarte sincer.

— Iată de ce, continuă Léonora, eu spun: trebuie, cu orice preţ, ca regina Maria să obţină această mare ceremonie a încoronării. Trebuie s-o aţâţăm fără încetare pentru ca, la rândul ei, să-l hărţuiască pe rege.

— Ai dreptate, este cazul să terminăm. Începând de mâine mă ocup de regină. Tu, la rândul tău, să nu laşi să-ţi scape nici o ocazie s-o stimulezi.

— Fii liniştit, răspunse ea cu un zâmbet subţire. Şi adăugă:

— Asta nu e totul. O altă afacere foarte importantă. Am primit, în această dimineaţă, vizita domnului de Luçon.

— Ce dorea acest mic intrigant? întrebă el dispreţuitor.

— Venea să-mi ceară postul de preot al reginei.

— Numai atât! râse în hohote Concini. Sper că i-ai promis să aştepte câţiva ani?

Şi, serios, adăugă:

— Nu-mi place deloc acest tânăr preot. Are purtări care mă sâcâie.

— În această dimineaţă ne-a făcut un serviciu şi i-am promis să-i obţin postul chiar de mâine, preciza liniştită Léonora.

Concini o privi uimit:

— Drace! Se pare că acest serviciu este destul de important.

— El şi-a cumpărat numirea, atâta tot.

— Cât? întrebă el cinic.

— Zece milioane, răspunse neglijent Léonora.

Concini sări, speriat:

— Zece milioane! … îl ştiam bogat… dar nu chiar atât. Zece milioane! … fabulos! …

— Fii sigur, Concino, explică Léonora, aceste zece milioane nu sunt din buzunarul lui…

— Asta îmi spuneam şi eu! …

— Episcopul ne-a adus faimoasa comoară a prinţesei Fausta, despre care ai auzit vorbindu-se.

— Există, deci, într-adevăr, această faimoasă comoară? întrebă avid Concini, ai cărui ochi străluceau de luciditate.

— Tot ce poate fi mai real. Iată o hârtie pe care mi-a dat-o Richelieu şi care arată exact unde poate fi găsită.

Şi-i întinse, mica hârtie lui Concini care o devoră. Când văzu că a terminat lectura, îl întrebă:

— Crezi că Richelieu s-a dovedit prea pretenţios cerând postul de preot al reginei în schimbul acestor preţioase indicaţii?

— Nu, pe coarnele diavolului! strigă vesel Concini. Cred că a fost chiar foarte moderat… în fond, Richelieu nu poate fi atât de rău cum l-am crezut.

Surprins, el repeta maşinal, ca şi cum îi era greu să creadă:

— Zece milioane!

Ea spuse calm, cu o voce în care răzbătea o surdă ameninţare:

— Crezi deci că aceste zece milioane care ni s-au dat, nu vom avea decât osteneala de a le lua? … dacă e aşa, te înşeli îngrozitor. Aceste milioane ne vor fi aprig disputate. Va trebui să le dobândim prin luptă… şi lupta va fi dură, îndârjită, mortală.

Concini se îndreptă, cu flăcări în ochi:

— Cu atât mai bine! Luptă! … Eu nu cer decât asta! … deşi, drept să spun, nu prea văd…

— Concini, spuse glacial Léonora, pentru a găsi comoara, trebuie făcute săpături importante. Acestea nu se vor putea efectua fără a atrage atenţia tuturor celor care ştiu că această comoară este la Montmartre… Şi ei sunt numeroşi. Din acest moment va trebui să luptăm cu regele.

— Pe coarnele diavolului! mormăi Concini posomorât.

— Regele nu este nimic! continuă Léonora cu o voce tăioasă. Va trebui să luptăm, şi asta este deja mai grav, împotriva unei sumedenii de preoţi care râvnesc la această

comoară de când au aflat de existenţa ei, adică de douăzeci de ani. Şi asta nu este nimic.

— Drace, drace! murmură Concini, din ce în ce mai posomorât.

— Îl vom avea împotriva noastră pe Jehan le Brave. Nu surâde dispreţuitor, Concino… Acest tânăr va fi mai de temut pentru noi decât regele şi preoţii la un loc. Vei înţelege când îţi voi explica de ce. Jehan le Brave, ca şi regele, ca şi preoţii, nu reprezintă nimic. Cu toate acestea va trebui să înţelegi că este un motiv în plus pentru care va dispărea. Va trebui să înţelegi, în fine, pentru ce eu, care nu-l urăsc, l-am condamnat. Noi vom avea împotrivă un bărbat care, el singur este încă mai de temut decât toţi cei pe care i-am numit. Pentru că acest bărbat, în afară de forţă şi de talentul de a unelti care i-au permis, în lunga sa existenţă, să treacă prin toate capcanele şi în final să zdrobească puteri formidabile, acest bărbat, spun, va avea de partea lui puterea dreptăţii.

— Cine este acesta? mârâi Concini, cu mâna încleştată pe mânerul pumnalului.

— Îţi voi spuse numele său, Concino. Pentru moment, află că acest bărbat este tatăl celui căruia îi aparţin aceste milioane la care râvnim. Şi el va apăra cu furie binele fiului său.

— Am auzit spunându-se, zise Concini cu voce scăzută, că prinţesa Fausta a lăsat milioanele sale fiului său.

Léonora aprobă din cap.

— Acest fiu al Faustei nu este deci mort, aşa cum se credea?

Léonora negă cu o mişcare din cap.

— Cine este?

Léonora, arătă cu degetul spre parchet şi murmură un nume pe care Concini mai mult îl ghici decât îl auzi.

— Oh! făcu el stupefiat. Acum înţeleg! …

Şi într-o expresie de furie:

— Ei bine, fiul Faustei este mort! … şi oricine se va ridica între această comoară şi mine va avea aceeaşi soartă.

Léonora îl privi cu o expresie nedefinită de satisfacţie.

Concini reluă cu o indiferenţă ameninţătoare:

— Acestea sunt toate obstacolele pe care va trebui să le înlăturăm?

— Nu, răspunse scurt Léonora.

Şi, cu o gravitate care-l impresiona puternic pe Concini, ea adăugă:

— Am păstrat pentru la sfârşit pe cel mai teribil, cel mai periculos, cel pe lângă care toţi ceilalţi nu reprezintă nimic.

— Te ascult.

— Este o persoană care poate, dacă vrea, să reducă la nimic tot ce încercăm noi să obţinem din această afacere. De la această persoană a fost luată hârtia pe care ai citit-o.

— Cum asta?

— Această persoană posedă alte hârtii mai importante încă. Ea poate să restituie aceste hârtii celui căruia îi revin de drept, adică celui căruia îi aparţine comoara. Înţelegi?

— Înţeleg, mormăi furios Concini. Acesta, înzestrat cu hârtiile respective, n-are decât să se prezinte deschis şi nici o putere din lume nu-l poate împiedica să intre în posesia bunului său. Dar eu vreau locul meu în capul scării, sus de tot, deasupra tuturor. Cu o astfel de comoară te poţi căţăra pe trepte câte patru o dată. Persoana despre care vorbiţi este condamnată… ea este moartă ca şi cel care ar putea să primească aceste faimoase, hârtii.

Léonora avu un surâs livid şi spuse liniştită:

— Din nenorocire, ei nu sunt încă morţi, niciunul, nici altul. Condamni, Concino, este foarte bine şi nu mă aşteptam la altceva de la voi. Dar, probabil vei fi mai puţin hotărât când vei afla pe cine ai condamnat şi pe cine, în consecinţă, trebuie să loveşti.

Concini tresări. El bâlbâi:

— De ce aş ezita? Cunosc deci această persoană?

— Nu ştiu dacă o cunoşti, dar ştiu că persoana de eliminat este o femeie… o tânără fată… aproape un copil.

Concini simţi cum i se zbârleşte părul. El continuă să surâdă. Numai că se grăbi să bată în retragere, adică expresia de hotărâre rece pe care o avusese până acum, făcu loc instantaneu unei expresii de dezgust admirabil jucat şi, cu o strâmbătură semnificativă, el spuse din vârful buzelor:

— O tânără fată! … Aproape un copil! … Oh! Drace! Mărturisesc că…

— Văd că acum dai înapoi, remarcă Léonora.

Concini nu percepu nici o nuanţă de ciudă sau de nemulţumire Ea constată un fapt simplu, aproape cu indiferenţă. Îşi zise: „Poate nu este vorba despre ea”.

Şi, cu voce tare, pe un ton din care răzbătea neliniştea care-l sugruma:

— Cine este? întrebă el, părând că imploră iertare.

— O domnişoară de Saugis, răspunse Léonora cu un aer indiferent.

Concini respiră adânc şi-şi trecu maşinal mâna peste fruntea jilavă.

Léonora continua deja:

— M-am gândit că vei avea scrupule. Şi totuşi, această tânără este obstacolul cel mai redutabil care se ridică în faţa noastră. Cât timp va trăi, noi vom fi în pericol, chiar dacă vom reuşi să luăm comoara. Căci cu aceste documente în mână, ea va putea să se adreseze regelui. El ar putea să profite de această frumoasă ocazie pentru a se debarasa de noi, adică să ne trimită la eşafod.

Corcini întrebă:

— În cazul acesta tu ai…

Şi gestul completă gândul pe care nu îndrăznea să-l exprime.

— Nu, n-am pus s-o omoare… La ce bun? Ea este muribundă într-un mormânt de unde nimeni n-o va putea scoate…

Concini făcu un gest de indiferenţă. Acum, când se convinsese că nu era vorba de Bertille. Puţin îl interesa soarta unei tinere necunoscute sechestrată pentru totdeauna.

Léonora se ridică şi-l întrebă încet, cu o privire plină de tandreţe:

— Atunci, tu mă aprobi, spuse?

Şi, brusc, îşi aruncă braţele după gâtul lui, îl strânse într-o îmbrăţişare pasionată şi repetă cu o ciudată insistenţă:

— Spune-mi! Concinetto, că mă aprobi… cu tot ce poate rezulta.

El murmură, cu un fel de nelinişte:

— Fără îndoială… Ai făcut bine.

O licărire de triumf se răspândi pe faţa ei. Se desfăcu din îmbrăţişare.

— Trebuie, zise ea cu acel calm care-l deruta pe Concini, să ne retragem. Ah! Uitasem: concediază-ţi oamenii cel puţin până mâine Este indispensabil ca cel care va veni să-ţi elibereze prizonierul să nu fie deranjat de nimeni. În acelaşi timp, nu este rău că Jehan să vadă cu ochii lui că tu într-adevăr l-ai abandonat aici pentru a muri de moartea pe care i-ai ales-o.

Fără să adauge un cuvânt, ea îşi luă la revedere cu un semn din cap şi. Încet, se îndreptă spre ieşire, însoţită de Concini.

Trecu în sfârşit pragul. El respiră în fine uşurat de îngrozitorul coşmar. Dar ea se întoarse şi spuse foarte încet:

— Trebuie să ştii exact cine este această tânără. Am uitat să te lămuresc: este mai cunoscută sub numele de domnişoara Bertille. Ea este aceea care locuieşte în strada L’Abre Sec şi de care regele şi toată curtea se ocupă în acest moment.

Concini rămase trăsnit, mut, livid, ameţit de oroare.

Léonora îl învălui pentru ultima dată într-o privire în care era puţină milă, un surâs livid trecu pe buzele sale şi încet,

fără zgomot, cu paşi mici, ea alunecă în strada întunecată şi pustie, dispăru ca o umbră.

Capitolul 27

Reîntoarsă la locuinţa sa din strada Saint-Honoré, Léonora ceru să fie chemat Saętta.

— Ei bine, întrebă ea cu un aer neglijent, ai aflat ce a făcut fiul tău în această noapte?

— Signora, răspunse Saętta, nu ştiu nimic. Vedeţi cât sunt de neliniştit. Jehan rămâne de negăsit. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu el.

— Eu ştiu. Fiul tău a căzut în mâinile lui Concini care vrea să-l facă să piară de foame şi de sete.

— Eh! Eh! rânji Saętta, este un supliciu destul de frumos. Dar eu am găsit altul mai bun. (Vocea sa deveni aspră, ameninţătoare). Nu vreau să mi-l omoare. Voi ştiţi, signora, că îl păstrez ca pe un lucru preţios pentru călău… Şi eu ţin la asta!

— Ştiu, Saętta… De aceea, după cum vezi, te previn.

El o asigură:

— Ştiu, signora, că pot să contez pe loialitatea voastră. Puteţi acum să dispuneţi de mine ca de un sclav, sunt al vostru trup şi suflet, căci ghicesc că, pentru mine, vă trădaţi soţul.

— Da, spuse grav Léonora, l-am trădat pentru tine, îl cunoşti pe Concini. Dacă va afla vreodată că te-am ajutat să-i smulgi prada, voi fi moartă. El nu mă va ierta. Astfel că nu ştie nimic. Dacă nici fiul tău nu va şti nimic, va fi mult mai sigur.

— Îmi voi smulge limba, mai degrabă, decât să divulg că de la voi am informaţiile pe care mi le-aţi dat, strigă Saętta cu un accent de sinceritate ce nu lăsa nici un dubiu.

— Bine! Saętta, contez pe discreţia ta, zise Léonora fără să insiste.

Şi adăugă:

— Fiul tău este închis într-o celulă în casa din strada Rats. În spatele uşii beciului vei găsi o cheie agăţată într-un cui.

Această cheie deschide prima uşă la stânga. Apoi vei căuta şi vei găsi cu uşurinţă celula.

— Ah! Signora, strigă Saętta cu recunoştinţă, nu voi uita niciodată serviciul pe care mi-l faceţi.

Şi, cu o înflăcărare bruscă:

— Să-mi smulgă o răzbunare pe care o aştept de douăzeci de ani! Ca şi cum ar vrea să-mi smulgă inima din piept! Alerg!

— Aşteaptă, Saętta, comandă imperios Léonora. Concini se află acum acolo.

Şi, cum el schiţă un gest de indiferenţă, ea spuse încet, pe un ton de reproş:

— Tu uiţi deja că-mi risc viaţa pentru tine?

Florentinul se lovi peste frunte cu furie şi se dojeni, sincer consternat:

— Este adevărat, triplu necioplit ce sunt! Iertaţi-mă, signora, spuneţi-mi ce trebuie să fac.

— Aşteaptă liniştit să revină Concini acasă. Concini plecat, vei găsi casa goală. Vei putea deci să operezi fără grabă şi în linişte. Nu uita – este o precauţie necesară pentru siguranţa mea – să pui toate lucrurile la locul lor. Adică să închizi toate uşile pe care le vei deschide, să tragi zăvoarele, să agăţi cheia la locul ei, căci nu va trebui să bănuiască trădarea unui servitor. Înţelegi?

— Perfect, signora, puteţi conta pe mine. Voi urma întocmai instrucţiunile voastre.

— Iată cheia casei. Să nu compromiţi, din prea mare grabă, succesul acţiunii tale. Ai timp. Casa va fi goală până mâine. Mai trebuie să laşi servitorilor timpul să se retragă.

— Înţeleg, signora, voi aştepta cu răbdare timpul potrivit.

— Du-te, Saętta. Du-te, zise Léonora cu aceeaşi blândeţe.

Saętta se instală pe Pont-Neuf, având motive să creadă că pe aici va trece Concini. În fine, spre ora patru, îl văzu trecând pe cel pe care-l pândea răbdător. El îşi spuse: „Să nu merg încă, să nu fiu prea grăbit s-o compromit pe signora. Am timp, deoarece casa va rămâne pustie toată

noaptea. Cât despre Jehan, o oră sau două în plus, nu-l va incomoda peste măsură. Să aştept ora şase”.

Ajuns în faţa casei, la ora şase, mai întâi se asigură. Casa părea părăsită. El se îndreptă direct spre beci. Cheia era în uşă. În spate, agăţată într-un cui, el văzu cheia celulei. Léonora îi spusese adevărul curat, ea îşi ţinea cuvântul.

El văzu pe stânga uşa semnalată şi o deschise. Se găsi într-un culoar îngust. Patru uşi masive, prevăzute cu zăvoare enorme, duble, dădeau în acest culoar. El surâse mulţumit şi mormăi: „Sunt mulţumit de aventură. Acest viteaz Jehan începea să nu mai aibă încredere în mine. Sper că, după asta, nu se va mai putea îndoi de prietenia mea părintească”.

El deschise prima uşă. Celula era goală.

„Bun! murmură el, nu este în asta. Să mergem la următoarea”.

Atunci, el se miră: zăvoarele făcuseră un zgomot infernal. Cum se face că Jehan, care trebuie să le fi auzit, nu dădea un semn de viaţă? El se gândi: „La dracu! El trebuie să creadă că au venit să-l ucidă pe tăcute şi se fereşte să se mişte. Numai că eu, deschizând uşa, risc să primesc câteva lovituri care mă pot trimite să văd dacă pe tărâmul celălalt există o altă lume, mai bună decât asta, aşa cum se pretinde. Pe Cristos! Nu vreau să mor eu, înaintea lui!”

Pentru a evita o astfel de posibilitate, începu să strige din toate puterile:

— Ei! Jehan, fiule! … Sunt eu! … Saętta! … Unde eşti?

Şi deschise a doua uşă. Nimeni.

Cu o vagă nelinişte, se grăbi să deschidă celelalte două uşi, strigând mereu.

Cele patru celule erau goale.

Controlă din nou celulele, una câte una. Erau identice, de aceleaşi dimensiuni, goale, fără o mobilă, fără un accesoriu.

Într-una din aceste celule, un mic careu alb, pe dalele brune, îi atrase atenţia. Era o bucată de hârtie. O ridică şi

începu s-o citească maşinal, murmurând: „Ia te uită! Este în italiană!”

Pe măsură ce citea, interesul provocat de această lectură creştea. Mâna sa tremură, ochii îi străluceau de o bucurie extraordinară. Când termină de citit, strigă: „Ah! Văd că diavolul mă împunge cu furca, nu mă aşteptam să fac aici o astfel de descoperire fericită!”

Trebuie să credem că această descoperire avea o importanţă considerabilă în ochii săi, căci el uită de Jehan şi rămase adâncit într-o lungă reverie.

În fine, el împături grijuliu hârtia în patru şi o puse în buzunar cu un surâs de vie satisfacţie.

Apoi reîncepu să-l caute pe Jehan. El scotoci toată casa şi trebui să recunoască inutilitatea căutărilor sale.

În mod sigur, Jehan nu era în casă. Fără să uite recomandarea Leonorei, avu grijă să nu lase nici o urmă a trecerii sale, puse cheia la locul ei şi părăsi casa, foarte decepţionat, posomorât şi preocupat.

Când ajunse în stradă, o umbră se desprinse dintr-un colţ întunecat din faţa casei şi începu să-l urmărească de departe.

Capitolul 28

Concini, conducându-şi soţia, lăsase uşa cabinetului întredeschisă. El îşi pusese mantaua şi spada pe un scaun şi urma să revină pentru a le lua.

După ce ieşise din acest cabinet unde, sigur că nu putea fi auzit de nici o ureche indiscretă, discutase liber probleme teribile, un bărbat ieşi din spatele unei draperii grele de catifea broşată.

Cu un calm perfect, ca şi cum era la el acasă, acest bărbat întoarse cheia în uşa mascată de draperie şi puse cheia în buzunar.

El aruncă o privire spre scaunul pe care se aflau mantaua şi spada stăpânului casei, văzu uşa întredeschisă şi murmură surâzând: „El va reveni aici. Perfect”.

Uşa se deschidea spre interior. Bărbatul se plasă alături, în aşa fel încât să fie mascat de uşă atunci când Concini va reveni. Se asigură apoi că mantaua se află la dreapta sa, mascate ca şi el de uşă şi că. În consecinţă, putea să-l împiedice să pună mâna pe armă.

El avu o strâmbătură de dezgust şi murmură: „Nu vreau ca această lichea să mă creadă un asasin, aşa cum este el”.

Acest bărbat, care se mişca atât de sigur, era cavalerul Pardaillan. Cum de se găsea aici? Este ceea ce vom explica. Pentru asta, trebuie să revenim la cei trei însoţitori ai lui Jehan.

Carcagne, Escargasse şi Gringaille. După ce şi-au părăsit şeful în faţa casei Taurilor. Îşi urmaseră drumul în direcţia Saint-Eustache.

Ştim că aveau punga bine garnisită, datorită mărinimiei lui Concili. Bogaţi, le era foame şi sete. Două nevoi ce trebuiau satisfăcute, cu toată ora nepotrivită şi ordonanţele poliţiei.

După un timp, ajunseră în strada Champ-Fleuri. În spatele grădinilor Luvrului, o stradă ospitalieră, unde-şi puteau satisface toate poftele.

În după-amiaza aceleiaşi zile, erau din nou în stradă, cu gura cleioasă, picioarele moi, uşuraţi de un număr respectabil de pistoli, dar mulţumiţi.

După festa pe care i-o jucaseră în ajun, considerară prudent să nu se prezinte la Concini. Se îndoiau că le-ar fi făcut o bună primire. Navând stăpân, fără o ocupaţie precisă, erau puţin descumpăniţi.

Neştiind ce să facă, eşuară într-un cabaret din strada Tirecliappe, care era paralelă cu strada l’Arbre Sec. Instinctul îi aducea în apropierea locuinţei şefului lor, Jehan.

În mod normal, vorbiră despre el. Şi despre don’şoara – cum spuneau ei – care era fiica regelui. Şi despre acel demn gentilom pe care-l treziseră în toiul nopţii. Evocară toate peripeţiile acestei nopţi care fuseseră îndeplinite atât de bine.

— Aşteptând, observă Carcagne, care era o fire practică, iată-ne fără slujbă. Va trebui să ne asigurăm hrana. Prevăd că frumoasele zile s-au dus.

— Aş! Şi Jehan al nostru nu va fi disponibil pentru o lovitură?

— El, el se va căsători cu don’şoara. Care este bogată ca… o fiică de rege. Şi ne va lua în serviciul său.

Această perspectivă linişti previziunile lui Carcagne.

— Eu mă gândesc, spuse deodată Gringaille izbucnind în râs, la capul lui Concini, atunci când domnul Jehan i-l va reteza.

— Deci tu crezi că el s-a întors acolo?

— Aşadar, Carcagne, îţi închipui că Jehan nu avea ceva de lămurit cu Concini? Poţi fi sigur că de cum a ieşit din casa Taurilor, el s-a întors acolo şi că, printr-una din acele lovituri fulgerătoare al căror secret îl deţine, i-a demonstrat decisiv lui Concini că s-a înşelat amarnic încercând să se atingă de don’şoara sa.

— Astfel încât, interveni Escargasse, Concini trebuie să fie la ora asta, răposat frumuşel pentru că a înghiţit câteva măsuri de oţel.

Şi ei izbucniră în râs.

Ieşind din cabaret, mergeau la întâmplare, cu nasul în vânt. Nu făcuseră cincizeci de paşi şi pe cine zăresc? Pe cel la adresa căruia abia pronunţaseră oraţia funebră. Concini, în carne şi oase. Bine sănătos, cavaler fercheş şi galant. Abia avură timpul să se ascundă.

Se priviră fără să spună un cuvânt. Erau puţin palizi şi acelaşi gând se citea în ochii lor. Gringaille îşi îndreptă centura cu un gest care prevestea lupta şi spuse simplu:

— Să mergem!

Nu era nevoie de multe explicaţii. Ei înţeleseseră. În mai puţin de un minut erau în faţa locuinţei lui Jehan.

Gringaille urcă singur scara şi se întoarse aproape imediat cu o expresie uluită.

— Uşa n-a fost închisă cu cheia, patul n-a fost desfăcut. Deci, el nu s-a întors acasă.

Ei se priviră consternaţi.

— Poate că nu s-a dus în strada Rats, presupuse Carcagne.

— Concini s-a eliberat deci singur, făcu Gringaille ridicând din umeri.

— Concini nu are puterea să se măsoare cu Jehan al nostru, spuse Escargasse. Şi totuşi l-am văzut trecând.

— Nu pot admite că Jehan a fost lovit de Concini. Adăugă grav Carcagne. Pentru domnul Jehan. Concini nu reprezintă decât o îmbucătură.

— Sunteţi doi imbecili! anunţă Gringaille fără menajamente. Nu înţelegeţi, puşlamalelor! Proştilor! Că, dacă Concini este viu şi liber este pentru că el l-a prins pe Jehan al nostru prin vreo lovitură mişelească? Casa, ca şi stăpânul, nu-mi inspiră nici o încredere.

Ţinură un fel de consiliu de război, scurt. Apoi se postară în faţa casei din strada Rats. Rămaseră aici tot restul zilei şi noaptea următoare. Îşi spuneau că dacă Jehan nu era mort deja, Concini va veni în mod sigur să se debaraseze de el.

Orele se scurgeau, lente şi enervante, fără însă a le epuiza răbdarea.

Deodată, Gringaille îşi lovi fruntea cu furie, certându-se copios.

„Ah! Pedant ridicol! Puşlama! De trei ori brută! Să mă mistuie marile friguri! … Cum de nu m-am gândit la asta mai devreme?”

Şi se lansă ca o săgeată, alergând fără oprire până la pensiunea Grand-Passe-Partout din strada Saint-Denis. El mergea pur şi simplu să-l caute pe Pardaillan, căruia nu-i ştia nici măcar numele. Când Jehan fusese în încurcătură, i se adresase lui, iar el se grăbise să-i sară în ajutor. Pentru a dovedi acea amabilitate, trebuie că era un prieten devotat, în consecinţă, Gringaille, găsindu-se la rândul lui în încurcătură, găsea că este foarte normal să se adreseze prietenului şefului său.

El avu norocul să-l găsească pe Pardaillan în sala mare, aşezat la o masă, ocupat cu tranşarea unei fripturi de pasăre, foarte apetisantă.

Gringaille era foarte emoţionat. Se simţea foarte jenat şi începea să-şi spună că se grăbise ca un zăpăcit venind să deranjeze acest bărbat ce părea un mare senior. Dar acum era prea târziu, îşi adună tot curajul şi se apropie de masă, măturând podeaua cu penele pălăriei, înmulţind reverenţele şi bâiguind cu o voce gâtuita:

— Scuzaţi-mi, domnule, marea libertate pe care mi-o iau. Dar este vorba de o afacere gravă… foarte gravă.

Pardaillan îl privi deschis. El îi văzu tulburarea şi emoţia. El văzu şi ocheada discretă pe care nenorocitul, care nu mâncase din ajun şi era înfometat, nu se putuse opri s-o arunce spre apetisanta friptură. Pardaillan surâse blând şi, cu tonul său cel mai binevoitor, întrebă:

— Pe mine mă cauţi, bravul meu?

— Da, monseniore, răspunse Gringaille rupându-se în două.

— Bine, spuse liniştit Pardaillan.

Şi o înştiinţă pe gazdă, o persoană amabilă, durdulie şi plăcută, de circa treizeci şi cinci de ani, care părea să-i poarte de grijă cu o atenţie aparte:

— Doamnă Nicole, puneţi, vă rog, încă un tacâm.

Şi, întorcându-se spre Gringaille, uluit, îl invită:

— Aşezaţi-vă acolo şi împărţiţi cu mine această pasăre… deoarece vă face cu ochiul.

La această invitaţie neprevăzută, figura parizianului trecu prin toate culorile curcubeului. El se înclină încă o dată, se ridică, îl privi cinstit în faţă pe Pardaillan şi, cu un accent de amărăciune căruia nu-i lipsea demnitatea, zise:

— Dumneavoastră uitaţi, monseniore, că nu sunt decât un biet… cerşetor. Îmi faceţi o prea mare onoare. Şi nu mi-aş fi permis niciodată să vă abordez dacă…

— Aşezaţi-vă acolo, îl întrerupse blând Pardaillan. Mâncaţi după pofta inimii şi spuneţi-mi cu ce pot fi de folos şefului

vostru. Căci presupun că despre el vreţi să-mi vorbiţi.

Gringaille nu se mai lăsă rugat. El se aşează în faţa lui Pardaillan şi atacă jumătatea de pasăre pe care gentilomul o făcuse să alunece în farfuria sa. Fără a pierde o îmbucătură, împărtăşi temerile sale cu privire la Jehan. În fine, îndrăzni să ceară ajutor forţei şi inteligenţei sale pentru a-l scoate pe şeful său din cursa în care ghicea că fusese atras de Concini. Şi, în acelaşi timp cu povestea, Gringaille termină jumătatea de pasăre şi porţia zdravănă de pateu care urmase.

Fără a mai prelungi masa, Pardaillan se ridică şi spuse simplu:

— Să mergem!

— Drace! murmură Gringaille cu admiraţie, iată ce înseamnă un bărbat!

Ei sosiră în strada Rats. Prima grijă a lui Pardaillan a fost să studieze casa. Îşi dădu repede seama că nu putea spera să pătrundă înăuntru cu forţa. Numai prin şiretenie şi iscusinţă puteau trece acest prag împrejmuit atât de minuţios.

Începu să se gândească, destul de îngrijorat.

În acest moment, îl văzură venind pe Carcagne abia respirând şi care se opri surprins când îl observă pe Pardaillan. Gringaille îi explică în câteva cuvinte prezenţa cavalerului. Carcagne îi informă:

— Vine. Galigaď îl urmează fără ca el să bănuiască… şi Escargasse îi urmăreşte pe amândoi.

O lumină veselă trecu prin ochii lui Pardaillan. El îi trase pe cei doi însoţitori ai săi într-un ungher şi le explică:

— Deoarece Concini vine aici, înseamnă că, şeful vostru nu este mort, cum m-am temut un moment. Trebuie deci să intrăm înăuntru la timp pentru a-l împiedica pe Concini să comită omorul pe care încă nu l-a reuşit. O voi face eu. Doamna Concini, care-l urmează pe soţul ei, fără ca acesta să ştie, îmi va deschide poarta. Restul mă priveşte.

Pardaillan, foarte calm, le dădu ordine scurte, foarte precise, ascultate cu un respect religios. Şi toţi trei, ascunşi în întuneric, aşteptau.

În fine, apăru Concini. Îl lăsară să intre.

După intrarea lui, Pardaillan merse şi se ghemui într-o adâncitură pe care o observase la doi paşi de poartă.

Léonora apăru la rândul ei. Ea se opri în faţa porţii şi aşteptă. După un moment, poarta se întredeschise şi o femeie de o vârstă incertă se strecură afară şi pronunţă câteva cuvinte cu voce scăzută. Dar nu atât de scăzută încât Pardaillan să nu le audă. Astfel încât, în loc să se avânte, se ghemui şi mai mult, cu un surâs de satisfacţie.

Léonora spuse câteva cuvinte, întinse o pungă care dispăru într-o clipă, intră şi închise fără zgomot poarta. Femeia rămase un moment nemişcată, apoi se îndepărtă cu un pas nepăsător.

Pardaillan ieşi din colţul său şi, din câţiva paşi, o ajunse din urmă.

— Frumoasa mea copilă, zise el pe un ton foarte amabil, trebuie să vorbesc neapărat cu domnul Concini, stăpânul vostru. Aveţi, vă rog, bunăvoinţa să-mi deschideţi poarta acestei case de unde v-am văzut ieşind?

„Frumoasa copilă” atingea uşor cincizeci de ani. Avea o talie herculeană şi părea dotată cu o forţă ieşită din comun şi care îndeplinea în acea casă vreo însărcinare sinistră şi teribilă: temnicer şi călău, probabil.

La cererea lui Pardaillan, pe faţa ei se răspândi o expresie de neîncredere. Totuşi, sensibilă la politeţea acestui cavaler galant, ea răspunse fandosindu-se:

— Vai, domnule, nu pot să vă deschid deoarece nu am cheia. Cât despre a bate la poartă două ore de acum încolo, nu pot s-o fac deoarece domnul a dat ordin să nu fie deranjat şi mă va alunga dacă nu-l ascult.

Pardaillan îi întinse două monezi de aur şi, cu un aer candid, foarte politicos, îi zise:

— Dar frumoasa mea copilă, nu ţi-am cerut să baţi la poartă. Ţi-am cerut numai să-mi deschizi.

Ea înhaţă monezile, le făcu să dispară rapid, se înclină într-o reverenţă şi, pe un ton mâhnit, din care răzbătea, fără voia ei, puţină ironie, răspunse:

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, domnule. Sunt într-adevăr disperată că nu pot satisface un asemenea senior generos. Dar v-am spus: nu am cheia.

Şi, pe un ton din care răzbătea o surdă ameninţare, ea adăugă:

— Nu mai insistaţi deci. Şi lăsaţi-mă, vă rog, să trec.

Fără a fi impresionat, Pardaillan insinua cu blândeţe, dar fixând-o insistent:

— Aş! Şi acea cheie pe care aţi făcut-o special pentru doamna Concini şi pentru a-l trăda pe stăpânul vostru? … Acea cheie poate foarte bine să-mi deschidă şi mie poarta.

Femeia păli. Dar ea îşi cunoştea forţa de temut şi un bărbat, doi bărbaţi n-o puteau speria. Ameninţătoare, ea înainta hotărât spre Pardaillan care-i bară drumul. Acesta nu se mişcă. El întinse braţul şi o apucă de încheietura mâinii, continuând să zâmbească. Nu era un gest de violenţă. O prinsese de încheietura mâinii, ca şi cum ar fi ciupit-o de bărbie.

Şi totuşi, trăsăturile femeii se contractară. Avu mai întâi o expresie de intensă uimire, apoi şi de durere urmată de un geamăt surd. Pardaillan se informă grijuliu:

— Vă doare, frumoasa mea? Totuşi, n-am strâns decât puţin.

Şi, deodată, foarte rece:

— Ascultă, spuse el, n-am timp de pierdut. Dacă nu-mi deschizi, te târăsc până la poartă, bat şi te dau pe mâna stăpânului, spunându-i că-l trădezi.

— Isuse Doamne! … Dar este diavolul în persoană!

— Cheia! ceru imperios Pardaillan!

Şi cum ea nu ceda, el se îndreptă spre poartă, târând-o, aşa cum spusese că va face, aparent fără efort şi în pofida

faptului că ea încerca să reziste. Ajuns la poartă, el întinse mâna spre ciocănel. Ea înţelese că n-avea putere să lupte cu acest personaj neobişnuit. Se resemnă. Scoase în fine cheia, o lăsă să cadă şi vru să fugă, cuprinsă de o panică teribilă.

— Un moment, frumoaso, făcu Pardaillan cu un aer şiret, ridică cheia şi deschide tu însuţi… şi fără zgomot, cum ştii atât de bine s-o faci, aşa cum ai spus.

Cotoroanţa coborî capul, ruşinată. Ea se vedea demascată. Se gândise să scape de exaltat, renunţând la o cheie oarecare. Trebuia să recunoască faptul că bărbatul nu numai că era mai puternic decât ea. El era încă mai şiret.

Învinsă, ea se resemnă. Scoţând o altă cheie, ea deschise fără zgomot, aşa cum i se ordonase. Atunci, Pardaillan îi dădu drumul şi ea spălă putina făcându-şi mari cruci, ca şi cum toţi demonii infernului erau pe urmele ei, văicărindu-se:

— E diavolul! Sigur, e diavolul!

Capitolul 29

Pardaillan intră şi puse cheia în buzunar.

Se găsea într-un coridor larg care preceda vestibulul. La stânga sa o uşă întredeschisă, la dreapta, o altă uşă, închisă. În fundul coridorului, două draperii dintre care una era coborâtă, iar cealaltă ridicată cu ajutorul unui şnur.

El ascultă şi auzi, destul de distinct pentru a o recunoaşte, deşi departe şi înăbuşită, vocea lui Jehan. El murmură: „Trăieşte! Perfect. N-am a mă teme să fiu surprins de către valeţi, deoarece „frumosul copil” i-a spus lui Galigaď, că „monseniorul” a închis pe toată lumea în cămară. Să cercetăm puţin pe aici”.

Împinse uşa întredeschisă şi intră. Imediat, el văzu mantaua şi spada lui Concini. Surâse. Văzu draperia. O ridică. O uşă cu cheia în broască. Deschise. Uşa, dădea într-o altă cameră. Avu un al doilea surâs de satisfacţie, aruncă o privire circulară şi fără îndoială satisfăcut, lăsă draperia să cadă lăsând uşa deschisă. Se gândea, cu un surâs ironic:

„Retragerea este asigurată. Să ascultăm puţin ce-i poate spuse Concini prizonierului său”.

El revine în coridor, se plasează în faţa draperiei coborâtă, îndepărtează un mic colţ şi de acolo, nevăzut, poate vedea şi auzi.

Concini era aşezat pe vine, aplecat asupra unei găuri, cu spatele la draperie. Credea că-şi luase toate măsurile de precauţie pentru ca nimeni să nu-l poată surprinde. N-avea nici o îndoială. Iar conversaţia sa cu Jehan îl absorbea în asemenea măsură încât nu şi-a dat seama că Léonora se aşezase alături de el, atât de aproape, mai că-l atingea. Ea era, ca şi Concini, cu spatele la draperie şi era încă mai liniştită decât Concini, la mii de leghe de a bănui că un indiscret îi pândea.

Pardaillan asculta. Atunci când îl auzi pe Jehan povestind istoria cu audienţa regală şi cu însoţitorul pregătit să-i dezvăluie regelui complotul lui Concini, el surâse murmurând: „Nu-i rău imaginat. Într-adevăr, dacă Concini îl va elibera şi este posibil, mi-am făcut degeaba sânge rău. În fine, să aşteptăm, încă n-a fost spus totul”.

Atunci când o văzu pe Léonora, el înţelese că lucrurile iau, pentru Jehan, o întorsătură proastă şi nu mai regretă că se neliniştise. Când îl auzi pe Concini spunând că nu-i pasă de dezvăluirile cu care-l ameninţă, îşi spuse că era momentul să bată în retragere. El se postă în spatele tapiseriei, ţinând uşa cu o mână, gata s-o împingă la cea mai mică alertă.

Acolo, ascultă aproape toată conversaţia celor doi soţi. Spunem: aproape. În sfârşit, au fost momente când gesturile au înlocuit cuvintele, iar în altele cuvintele au fost pronunţate cu voce atât de scăzută încât, deşi avea auzul extrem de fin, n-a reuşit să le sesizeze.

Între timp, Concini îşi revenise puţin din lovitura pe care i-o dăduse soţia lui înainte de a-l părăsi. El împinse uşa şi, cu pas nesigur, revine în cabinet, unde se prăbuşeşte într-un fotoliu, înăbuşindu-şi un oftat.

Dar imediat sări, speriat Pardaillan închidea uşa şi punea liniştit cheia în buzunar. După asta, cu surâsul său cel mai amabil pe buze, Pardaillan salută cu o uşurinţă puţin batjocoritoare.

— Cine sunteţi? … Ce faceţi aici? Ştiţi că aş putea să vă omor ca pe un câine?

— Pentru ca să faceţi asta, fiţi sigur că eu nu mă voi lăsa fără să mă apăr puţin… Şi, să spunem că, fără să mă laud am o mână mai curând grea. Ceea ce fac aici vă voi explica imediat. Cine sunt: însoţitorul acestui Jehan le Brave pe care doriţi să-l lăsaţi să moară de foame şi de sete… Ştiţi, acel însoţitor care trebuie să meargă la o anumită audienţă şi să povestească regelui cum aţi aranjat să fie asasinat în strada l'Arbre Sec?

— Ah! răcni Concini cu o bucurie furioasă, tu eşti, însoţitorul? … Aşteaptă! …

Şi, ducând la buze micul său fluier de argint, scoase semnalul care chemă valeţii în ajutor, uitând că încă nu avusese timp să-i înlocuiască pe cei trei.

Pardaillan îl lăsă. Numai că, fără nici o grabă, el se duse la fereastră şi o deschise cu un gest brusc, fără a-l pierde din vedere pe Concini. Şi chemă:

— Gringaille!

— Monseniore!

— Intră şi păzeşte-i pe servitorii, din cămară, ai domnului Concini. Păzeşte-i în aşa fel încât niciunul să nu vină să mă deranjeze.

În timp ce vorbea, Pardaillan aruncă, printre barele dese care apărau fereastra, cheia pe care i-o dăduse femeia cea voinică.

În acest timp, servitorii lui Concini, găsind uşa de la cabinet închisă cu cheia îşi strigau stăpânul. Concini se repezi spre uşa mascată de tapiserie, încercând să iasă pe acolo. Şi o enormă ocară ţâşni de pe buzele sale nervoase constatând că era închisă.

Pardaillan închise fereastra şi aşteptă foarte calm, părând că nu se ocupă de Concini, dar în realitate nu pierdea niciuna din mişcările lui.

Se auzi zgomotul uşii care se închidea violent, un zvon de luptă, înjurături, o goană nestăpânită pe coridor, punctată de ţipetele pătrunzătoare ale unor voci feminine, apoi linişte deplină.

Concini, livid, buimac, se întrebă dacă visa sau înnebunise. Cum? Găsea un străin la el acasă, acest străin avea o cheie a domiciliului său şi a introdus cerşetori care-i bat pe oamenii săi! El însuşi este închis în două rânduri, prizonier, la el acasă, al acestui bărbat pe care nu-l cunoştea! Se înţelege că avea, într-adevăr, de ce să fie speriat.

În acest moment, se bătu în uşa cabinetului. Pardaillan, cu acel calm care-l uluia şi-l exaspera pe Concini, merse să deschidă. Escargasse şi Gringaille făcură doi paşi şi-l salutară milităreşte pe Pardaillan. Ei îl văzură pe Concini care, lipit cu spatele de un colţ al cabinetului său, scrâşnea din dinţi.

Escargasse îi adresă un surâs amical, apoi îi dădu bună ziua prin mici mişcări din cap şi mici gesturi ocrotitoare ale mâinii şi, în fine, lăsă să-i scape:

— Ei! Signor Concini… Altfel cum v-a mers de când v-am lăsat pur şi simplu legat?

Gringaille îl chemă la ordine cu o lovitură de cot capabilă să-i înfunde o coastă şi, văzând că Pardaillan nu se hotăra să-i chestioneze, îşi asumă riscul de a vorbi fără a fi autorizat.

— Monseniore, spuse el înclinându-se respectuos, am venit să vă spunem că valeţii lui signor Concini, nefiind decât doi, Carcagne este de ajuns pentru a-i păzi împreună cu cameristele care sunt pe jumătate leşinate de groază. De aceea am venit pentru a primi ordinele voastre.

Pardaillan aprobă cu un uşor semn din cap şi spuse cu blândeţe:

— Voi, bravul meu Gringaille, puneţi zăvoarele la poarta exterioară, păziţi-o şi nu lăsaţi pe nimeni să intre sau să iasă. Voi, Escargasse, mergeţi lângă camaradul vostru şi păziţi-i pe oamenii domnului în aşa fel încât nimeni să nu se apropie de acest cabinet. Aşteptaţi!

Şi, întorcându-se spre Concini, îi spuse foarte politicos:

— Domnule, nu vreau să credeţi că aceşti băieţi cumsecade sunt aici pentru a vă pune în pericol. Îmi place să-mi rezolv treburile eu însumi şi nu sunt atât de bătrân încât să am nevoie de vreun ajutor, atâta timp cât nu am decât un bărbat înaintea mea. Vă dau cuvântul meu că, orice s-ar întâmpla, ei nu vor interveni.

Apoi se întoarse spre Gringaille şi Escargasse:

— Aţi înţeles? Orice veţi auzi, nu vă veţi mişca.

— Bine, monseniore! Răspunseră în cor cei doi.

— Din acest moment, dacă lucrurile se petrec cum sper, domnul şi cu mine vom ieşi de aici împreună, în bună înţelegere şi asta va fi cel mai bine, numai dacă domnul nu va fi ucis.

Gringaille şi Escargasse îşi arătară colţii, rostogolindu-şi teribil ochii. Pardaillan surâse şi preciza:

— Nu, copiii mei. În acest caz, nu vă veţi atinge de domnul. Mă auziţi? Fără a-l atinge şi lăsându-l absolut liber să plece acasă. Juraţi că aşa va fi.

Cei doi se priviră ezitând.

— Juraţi, repetă Pardaillan cu o autoritate irezistibilă.

Cu regret, Escargasse şi Gringaille spun:

— Jurăm, monseniore.

— Bine. Plecaţi.

Pardaillan împinse uşa în urma lor şi, adresându-se lui Concini, îi spuse, pe un ton rece:

— Sper, domnule, că nu-mi veţi face ruşinea să vă îndoiţi de cuvântul meu şi că ordinele pe care le-am dat în faţa voastră v-au asigurat pe deplin asupra sincerităţii intenţiilor mele.

— Da, scrâşni din dinţi Concini şi, pentru că este aşa, mori! Câine turbat!

Şi florentinul atacă mişeleşte, năpustindu-se cu o lovitură fulgerătoare.

Dar Pardaillan, cu aerul său încrezător şi indiferent, nu-l pierduse din ochi. El văzu lovitura venind şi eschivă sărind în lături. În acelaşi timp, avea spada în mână şi o întâmpină pe cea a lui Concini.

Încrucişarea armelor fu violentă, dar scurtă. Câteva izbituri rapide de fier şi spada sări din mâinile lui Concini.

Atunci el scoase pumnalul. Era viteaz. Când se văzu dezarmat, el răcni:

— Oh! Demonii infernului!

Şi, cu capul aplecat, se năpusti cu pumnalul ridicat asupra lui Pardaillan, care coborâse curtenitor spada.

Pardaillan văzu cum venea lovitura pumnalului, aşa cum o văzuse pe cea a spadei: fără a fi surprins. El prinse din zbor încheietura mâinii lui Concini. Îşi abandonă sabia care-l încurca şi prinse cu amândouă mâinile încheietura mâinii lui Concini. Nu dură mult. Pumnalul scăpă din degetele strivite ce nu-l mai puteau ţine, se auzi un urlet de durere.

Pardaillan îndepărtă pumnalul cu o lovitură de picior, îl apucă pe Concini de centură, îl săltă deasupra capului ca pe un fulg, îl balansă ca şi cum ar fi vrut să-şi ia elan pentru a-l arunca, desigur şi îl repuse uşor pe picioarele sale. Concini, în mod stupid, crezuse că i-a sunat ceasul.

Pardaillan îşi culese sabia, o puse în teacă şi cu o voce care nu părea deloc să gâfâie după efortul depus, zise calm:

— Domnule, vedeţi cu siguranţă că sunt mai puternic decât voi. Nu depinde decât de mine să vă ucid în loc să vă dezarmez. Puteam să vă zdrobesc capul de acest perete. Dar nu am făcut-o. Credeţi-mă, cel mai bine pentru voi este să staţi liniştit.

— Dar în sfârşit, spumegă Concini, este de neînţeles. Mi-aţi ocupat domiciliul, aţi ascultat la uşi voi ordonaţi, voi ameninţaţi! Ce doriţi până la urmă?

— Un lucru foarte simplu: să mă ascultaţi.

— Fie! consimţi Concini, ce aveţi să-mi spuneţi? Cu acel sânge rece exasperant, Pardaillan spuse:

— Daţi-vă osteneala şi luaţi loc.

Concini, cu o clătinare furioasă din cap refuză şi, muşcându-şi pumnii de furie, murmură:

— La mine acasă! … La mine acasă! …

Pardaillan avu un surâs maliţios şi, împingând un fotoliu în aşa fel încât să-l împiedice pe Concini să-şi culeagă pumnalul sau spada pe care le împinsese în cealaltă parte a cabinetului, el se aşează spunând:

— Cum doriţi, domnule. Dar eu, care nu mai sunt atât de tânăr şi atât de vioi ca voi, îngăduiţi ca eu să mă aşez.

Concini înţelese că era la dispoziţia acestui enigmatic personaj care putea să-l facă să suporte toate toanele ce i-ar trece prin cap. El se aruncă furios într-un fotoliu şi se rezemă plictisit, cu o neobrăzare extremă.

— Domnule, începu grav Pardaillan, aţi vrut ca regele să fie asasinat şi n-aţi reuşit. Chiar aici v-am auzit vorbind despre nu ştiu ce fel de prezicere ridicolă şi, împreună cu stimata voastră soţie, v-aţi făcut preparative pentru a realiza ceea ce n-aţi reuşit până azi. Se pare că pentru voi, a-l omorî pe rege a devenit o idee fixă. Fie! Asta vă priveşte pe amândoi, pe rege şi pe voi. Şi nu sunt eu cel care vă va denunţa, aşa cum aţi fost ameninţat. Vă spun asta şi puteţi să mă credeţi pe cuvânt. N-am minţit niciodată. Deci puteţi fi sigur în această problemă.

Sub înfăţişarea sa indiferentă şi agasată, Concini asculta, putem s-o credem, cu cel mai viu interes. Lucru ciudat, nu se îndoia de cuvântul acestui extraordinar necunoscut.

Pardaillan continua deja:

— Cu toate acestea trebuie să vă avertizez în mod cinstit că, în tot ceea ce veţi întreprinde împotriva regelui, eu voi fi contra voastră.

— De ce? Îi scăpă involuntar lui Concini.

— Deoarece, spuse Pardaillan glacial, voi vreţi să-l ucideţi pe rege pentru a jefui regatul după bunul vostru plac. Iar mie nu-mi place ca ţara mea să cadă în mâinile hrăpăreţe ale unui netrebnic ca voi…

— Domnule! … scrâşni din dinţi Concini.

— Ce? făcu Pardaillan cu un aer naiv. Netrebnic vi se pare un cuvânt prea indulgent fără îndoială. Ce vreţi, n-am vrut să vă zdrobesc dintr-o dată. Acest lucru lămurit, să trecem la altul.

Concini făcu o mutră impertinentă pentru a arăta cât de mult îl plictiseşte această conversaţie. Pardaillan continuă fără a fi impresionat:

— Doamna Concini v-a remis în mod sigur o hârtie conţinând indicaţii precise privitoare la o anumită comoară aparţinând unei oarecare prinţese Fausta.

— Ei bine? ironiza Concini.

— Ei bine, domnule, vreau să văd această hârtie.

Concini izbucni în râs.

— Ah! La dracu! Aventura este amuzantă! … Domnul este un pungaş care pur şi simplu vine să-şi ceară partea. Doamne! Când mă gândesc că era să fiu tras pe sfoară de aerele voastre de om cumsecade îţi vine să mori de râs!

Pardaillan nu se formaliza. El părea să aprobe liniştit din cap. Reluă liniştit:

— Observaţi că nu v-am cerut să-mi daţi acea hârtie. Am cerut numai s-o văd şi s-o citesc, atât tot.

— Numai atât, minunat! râse în hohote Concini. Se pare că aveţi o memorie bună, domnule. O singură lectură a acestor preţioase indicaţii vă va fi suficientă. Şi speraţi să ajungeţi primul, hai?

Pardaillan se ridică şi avea o astfel de înfăţişare încât Concini fu imediat în picioare şi împinse fotoliul pentru a fi mai la distanţă. Pardaillan întinse mâna, îşi puse arătătorul în pieptul lui Concini şi pe un ton înspăimântător prin calmul său, zise:

— M-aţi întrebat cine sunt şi v-am spus că sunt însoţitorul acelui tânăr pe care în mod josnic şi mişelesc l-aţi închis într-o carceră. V-am spus asta pentru că era adevărat. Acum vă spun: eu sunt acel om care a învins forţe ce pe oricare altul l-ar fi nimicit – repet ceea ce soţia voastră a spus de curând chiar aici. Sunt tatăl copilului prinţesei Fausta. Tatăl celui căruia îi aparţin aceste milioane… a celui pe care voi aţi hotărât să-l asasinaţi cu sânge rece pentru a-l jefui mai uşor. Aceste milioane pe care voi vreţi să le furaţi, eu trebuie să le apăr în ciuda tuturor deoarece aparţin fiului meu. Este dreptul meu să intru în posesia acestei hârtii furate care aparţine fiului meu… Hai, caraghiosule, dă-mi această hârtie.

Această revelaţie neaşteptată îl ului pe Concini. El nu se îndoi nici o clipă de cuvântul lui Pardaillan. Cu toate acestea se încorda şi încercă să se împotrivească:

— Şi dacă refuz? întrebă el sfidător.

Pardaillan trase spada, îi plasă vârful în gâtul lui Concini care se îndrepta şi, cu acea voce inexpresivă pe care o avea în momentele sale de furie intensă, îi zise:

— Hârtia sau ţi-a sunat ceasul.

Concini îşi citi moartea în ochii lui Pardaillan. Cu un gest instinctiv, el duse mâna la haină, dar în acelaşi timp, scutură furios din cap:

— Nu!

Rece, Pardaillan apăsă spadă. Concini, învins, scoase din haină şi întinse hârtia. Era şi timpul. O picătură roşie ţâşnise din locul unde se sprijinise vârful spadei, aluneca încet pe gât, până la gulerul de dantelă unde făcu o pată roşie, ca o căpşună, pe care Concini o privi maşinal.

Pardaillan puse sabia în teacă. El se aşează comod şi începu să citească atent, dispreţuind prezenţa lui Concini. Când îşi termină lectura, avea în colţul ochilor acea licărire maliţioasă care vădea intenţia de a acţiona în felul său.

— Domnule, spuse el cu un ton sec, v-am cerut să văd această hârtie. Am văzut-o. V-o restitui. Iat-o.

De data aceasta Concini înlemni. Ce însemna această glumă? La urma urmei ce voia acest om?

— Domnule, reluă Pardaillan cu acea înfăţişare şi acel ton straniu din care era imposibil să înţelegi dacă vorbeşte serios sau glumeşte, am pătruns la voi, fără ştirea voastră, cu un singur scop: să-l eliberez pe acel tânăr pe care l-aţi sechestrat şi de care mă interesez. Aş fi putut, cu ajutorul celor trei însoţitori pe care i-aţi văzut şi chiar singur, să-l eliberez în ciuda opoziţiei voastre. Dar eu nu sunt un om brutal. Ceea ce vă spun acum vă miră din cauza gestului meu de adineaori. Dar acela a fost un moment de rătăcire pe care-l regret deja deoarece, vă repet, nu sunt un om brutal. Cea mai bună dovadă este că putând să-l eliberez, domnule, pe Jehan le Brave cu toată opoziţia voastră, prefer să-i cumpăr libertatea. În consecinţă, vă propun un mic târg.

Concini era complet descumpănit. Comportarea acestui om îl deruta. Nu ştia ce să creadă. Nu mai ştia dacă să se teamă sau dacă, în pofida ameninţărilor şi a actelor sale de violenţă, nu trebuia să se felicite de a-l fi întâlnit. El nu răspunse deci şi aşteptă ca Pardaillan să-şi dezvăluie intenţiile. Acesta, luând tăcerea sa drept aprobare, continuă:

— Vă cer deci libertatea lui Jehan le Brave… în schimbul acesteia vă permit să luaţi şi să păstraţi pentru voi tot ceea ce veţi găsi în locul indicat de această hârtie pe care v-am restituit-o.

Concini tresări:

— Cum, domnule, strigă el, doriţi… Dar această comoară aparţine fiului vostru! …

— Fără îndoială, domnule, făcu Pardaillan cu acel ton care l-ar fi pus pe gânduri pe Concini dacă l-ar fi cunoscut. V-am înţeles. Voi vă spuneţi că nu am dreptul să dispun de cele zece milioane ale fiului meu. Dar observaţi că, pe acest fiu, eu nu-l cunosc şi nu ştiu dacă-l voi cunoaşte vreodată. În

schimb, eu îl cunosc pe Jehan le Brave şi, v-am spus, mă interesează soarta lui.

Înmărmurit, vag neîncrezător, Concini murmură:

— Şi totuşi zece milioane, drace! Este o sumă pe care n-o abandonezi cu o astfel de dezinvoltură.

Şi, spunându-şi aceste cuvinte, destul de tare totuşi pentru a fi auzit, el privi atent pe interlocutorul său.

Pardaillan părea foarte serios. Concini îl studie în voie şi nu văzu nici o ironie sau şiretlic. Personajul avea mai degrabă un aer naiv şi, făcând o legătură între acest aer naiv cu gesturile sale şi cuvintele spuse, florentinul îşi închipui că se află în prezenţa dacă nu a unui nebun, cel puţin a unui spirit dezaxat.

Ceea ce Concini nu văzu, de exemplu, fu satisfacţia acestui om care se amuza la nebunie. Ceea ce nu sesiză fu ironia din aceste cuvinte, pronunţate cu aerul cel mai firesc:

— Aceste scrupule vă onorează. Dar fiţi sigur: comoara pe care eu i-o voi da nu se poate compara cu cea pe care v-am lăsat-o vouă. În consecinţă, nu vă faceţi griji în această privinţă.

— Sunteţi atât de bogat? întrebă Concini cu o nuanţă involuntară de respect.

— Sunt fabulos de bogat, răspunse destul de enigmatic Pardaillan.

Şi adăugă:

— Acceptaţi, domnule, da sau nu?

Asta îl umplu de uimire pe Concini.

— Da, pe toţi dracii! De o mie de ori da! … Şi vreau să deschid eu însumi prizonierului uşa temniţei sale.

— Nu încă, spuse vioi Pardaillan. Să lăsăm lucrurile aşa cum le-aţi stabilit cu doamna Concini. Daţi-mi faimoasa cheie, luaţi-vă oamenii, plecaţi voi înşivă şi lăsaţi-mă stăpânul locuinţei până mâine.

Şi, cum Concini nu-şi ascundea surpriza, el adăugă pe un ton indiferent:

— Vă spun asta din cauză că ţineţi cu tot dinadinsul să nu păreţi că cedaţi datorită ameninţărilor.

Cu o bucurie neprefăcută, Concini strigă:

— Ah! La dracu! Domnule, nu puteaţi fi mai galant. Mărturisesc că într-adevăr mi-ar fi fost penibil să deschid eu însumi prizonierului.

— Acum, că suntem de acord, vreau să vă dau un sfat: nu întreprindeţi nimic împotriva lui Jehan le Brave şi a domnişoarei Bertille de Saugis. Mă interesez de aceşti doi tineri, cu care s-ar putea spune că m-am aflat în calea voastră, domnule Concini. Soţia voastră, care se pare că mă cunoaşte bine, vă va spune că, nu ştiu cum se face, ca urmare a nu ştiu cărui ghinion de neînţeles, cei care s-au lovit de mine întotdeauna nu s-au simţit prea bine.

Ura inconştientă pe care, din primul moment, o resimţise împotriva lui Pardaillan, izbucni brusc, furioasă. Iar privirea ucigătoare pe care i-o aruncă l-ar fi făcut să pălească pe oricare altul în afara cavalerului care ridică dispreţuitor din umeri. În mintea lui Concini se năştea deja acest gând: „Ah! Tu m-ai insultat, m-ai lovit, m-ai umilit şi m-ai ameninţat! … Ah! Tu eşti tatăl lui Jehan Ie Brave, dar nu ştii… Pe Cristos! Dacă nu voi face din asta cea mai frumoasă, cea mai înspăimântătoare dintre răzbunări, să nu-mi spui pe nume. Cât despre Bertille? … Ea va fi a mea! … Ea este într-un mormânt, a spus Léonora. Fie, o voi smulge din mormânt… voi vedea… o voi căuta… şi o voi găsi”.

Cu toate acestea, Pardaillan îşi reluase aerul de înaltă curtoazie şi adăugă:

— Dacă doriţi să daţi ordin şi să mă lăsaţi stăpânul locuinţei – aşa cum ne-am înţeles – vă rămân obligat.

Concini şi asta-l făcea puternic, ştia să se supună pentru a se ridica apoi mai viguros şi mai ameninţător.

Pardaillan şi Jehan era condamnaţi în sinea sa. Ce mai contau douăzeci şi patru de ore de armistiţiu pe care li-l acorda? El nu va ierta. El nu va uita. Armistiţiul scurs, el îşi

va regăsi libertatea şi va relua lupta mai îndârjit ca niciodată, ferm hotărât să elimine aceste două obstacole.

Dar, pentru moment, trebuie să se poarte corespunzător. De aceea, răspunse cu un surâs forţat cererii lui Pardaillan:

— Veniţi cu mine, domnule.

Ei părăsiră împreună cabinetul şi, în timp ce Pardaillan explica celor trei însoţitori acordul încheiat cu Concini, acesta, la rândul lui, dădea ordine servitorilor şi-i concedia până mâine.

În mai puţin de un sfert de oră după aceea, Pardaillan rămase singur cu Carcagne, Escargasse şi Gringaille, stăpân absolut al casei.

Ei se grăbiră, normal, să-l scoată pe Jehan din celula sa. Dar tânărul, sub efectul narcoticului, încă mai dormea. Trebuia să aştepte să se trezească. Aveau destul timp.

Atunci când fiul lui Pardaillan deschise ochii, prima lui grijă fu să caute caseta. O văzu împreună cu mantaua şi spada. El dădu o explicaţie scurtă, adresă mulţumiri, încât abia trecuse de ora cinci când părăsiră căsuţa din strada Rats.

Capitolul 30

Pensiunea Grand-Passe-Partout era situată în strada Saint-Denis, pe colţ cu strada Ferronerie, între Saint-Innocents şi biserica Saint-Opportune.

Aici, în acel mic cabinet, fusese condusă Bertille în urmă cu două zile, aici îi conduse-se Pardaillan pe fiul său şi însoţitorii săi, cu excepţia lui Escargasse care rămăsese ascuns în faţa casei din strada Rats, cu misiunea de a supraveghea pe acel amic al lui Jehan pe care Léonora îl va trimite pentru a-l elibera.

Era o idee a lui Pardaillan care se gândise că i-ar fi util tânărului să cunoască numele acestui prieten care se bucura de încrederea Leonorei. Să spunem că umbra care plecă pe urmele lui Saętta nu era altul decât Escargasse care, cunoscându-l foarte bine pe Saętta, îl recunoscuse cu uţurinţă şi voia să ştie unde merge acesta.

Pardaillan comandase doamnei Nicole, amabila stăpână a casei, unul dintre acele meniuri formidabile pe care ştia să le compună. El ştia că Jehan era nemâncat de două zile şi că va avea curând nevoie de toate forţele sale.

În timp ce se pregătea masa, Jehan îi ceruse lui Pardaillan, ca un serviciu foarte important, să fie de acord să-şi asume păstrarea casetei, preţioasă în ochii săi, deoarece conţine hârtiile de familie ale logodnicei sale.

Pardaillan luă caseta şi, pe un ton ciudat, întrebă:

— Aşadar, aceste hârtii aparţin domnişoarei de Saugis?

— Da, domnule.

Pardaillan rămase visător, iar Jehan, neliniştit, întrebă:

— Vă deranjează, domnule, să păstraţi aceste hârtii?

Pardaillan tresări, ca şi cum revenea de departe:

— Nicidecum, copilul meu, spuse el cu blândeţe. Voi pune la adăpost acest valoros depozit pe care mi-l încredinţezi şi, la întoarcerea mea, adică în două minute, ne vom aşeza la masă.

Asigurat în această problemă, căreia îi acordă o mare importanţă, Jehan spuse râzând deschis şi răsunător:

— Întoarceţi-vă repede, domnule, vă rog. Mor de foame. Am gâtul uscat… cu toate cele două mari pahare de apă pe care le-am băut.

Lui Pardaillan nu-i trebuiră două minute pentru a reveni. Se aşezară la masă şi, aşteptând omletă, atacară aperitivele.

În timpul mesei, Pardaillan explică modul în care a intervenit pentru eliberarea lui Jehan.

— A fost foarte simplu, spuse el degajat. Am avut o explicaţie, cu spada în mână, cu Concini. I-am dovedit că nu este necesară multă putere pentru a-l dezarma. El a vrut să lupte – este incredibil cât de încăpăţânaţi sunt aceşti italieni – şi cred că i-am mototolit puţin coastele strângându-l foarte de aproape. A înţeles că trebuie să se retragă uşurel. Astfel încât, atunci când i-am cerut să părăsească locuinţa şi

să mă lase stăpân la el acasă câteva ore, nu s-a lăsat rugat prea mult.

Să observăm că Pardaillan nu spunea nici un cuvânt despre conversaţia pe care o surprinsese între cei doi soţi Concini.

Totuşi, fără să se observe, Pardaillan grăbi masa. Deşi nu vorbise despre asta, el nu uita acea parte din conversaţia celor doi Concini referitoare la Bertille de Saugis. Galigaď se exprimase cum nu se poate mai clar. Potrivit ei, tânăra era acum închisă şi că este preferabil să fie moartă.

Or, Pardaillan, fără să spună nimic, se dusese, dimineaţa la casa taurilor. În acel moment i s-au dat asigurări că tânăra se află în camera sa. Nu s-a dus s-o vadă, nu avea motiv să-i suspecteze pe servitorii prietenului său, ducele d’Andilly.

El se mulţumise să recomande intensificarea atenţiei în timpul absenţei stăpânilor casei. Nu neglijase el însuşi să cerceteze împrejurimile casei şi, neobservând nimic anormal, plecase liniştit.

Acum se grăbea să ştie la ce să se aştepte. În fond, nu avea nici o speranţă. O cântărise pe Galigaď. Îi păruse o femeie care nu se laudă în mod uşuratic. Ceea ce spusese părea atât de cert încât trebuia să fie adevărat. Dacă nu-l antrenase mai devreme pe tânăr în strada Four, era pentru că văzuse că are nevoie să-şi refacă forţele.

Pe drum, Pardaillan, îl pregăti cu dibăcie, fără să-i spună ceva precis, pe tânărul său însoţitor despre eşecul de care se temea.

La palatul ducelui d’Andilly ei aflară că Bertille ieşise de dimineaţă. Şi, cum Pardaillan îl privea într-un fel aparte, majordomul se grăbi să adauge:

— Monseniore şi chiar dumneavoastră, domnule cavaler, ne-aţi ordonat să veghem asupra acestei domnişoare. Nu ne-aţi spus, totuşi, s-o ţinem prizonieră aici, împotriva voinţei ei.

— Vrei să spui că tânăra a plecat la dorinţa ei?

— Da, domnule cavaler. Şi, dacă nu suntem neliniştiţi, este pentru că la observaţia foarte respectuoasă pe care mi-am permis să i-o fac, ea însăşi mi-a răspuns că trebuie să plece. O obligaţie urgentă – sunt propriile sale cuvinte – o determina să plece. În plus, absenţa ei nu va dura decât câteva ore, astfel că nu aveam de ce să fim îngrijoraţi. Neavând instrucţiuni precise, a trebuit să mă înclin în faţa unei dorinţe exprimată atât de ferm.

Să-i lăsăm pe Pardaillan şi pe Jehan să-i interogheze pe oamenii ducelui a căror bună credinţă nu putea fi pusă la îndoială şi să explicăm ce se întâmplase.

În această dimineaţă, cam spre momentul în care episcopul de Luçon se îndrepta spre Concini, o femeie bătrână se prezentase la casa Taurilor şi ceruse să vorbească domnişoarei de Saugis.

Majordomul, căruia i se adresase, îi răspunsese că nu cunoaşte pe domnişoara despre care îi vorbea şi puţin cam brusc, vrusese s-o poftească afară.

Din nenorocire, Bertille, din camera sa, auzi numele de Saugis pe care bătrâna îl striga foarte tare. Evident, ea credea că mesagera fusese trimisă de Jehan. Şi, imediat, se simţi neliniştită. Bătrâna striga pe un ton recalcitrant, dar cu o convingere impresionantă: „Dacă nu mă veţi lăsa să vorbesc cu nobila doamnă, se va întâmpla o mare nenorocire de care veţi fi răspunzător”.

Aceste cuvinte intensificară neliniştea Bertillei. Nu ezită. Deschise uşa camerei şi o lăsă pe bătrână să intre. Majordomul îşi făcuse datoria. De rest nu era răspunzător. De altfel, nu era de temut la vreo brutalitate din partea unei femei încovoiate, neputincioase, care nu se ţinea în picioare decât cu ajutorul unui baston de care se sprijinea cu amândouă mâinile. El se retrase deci discret, fără a fi îngrijorat, în definitiv, aşa cum remarcase mai târziu, nu i se spusese s-o trateze pe tânără ca prizonieră.

— Cine vă trimite, femeie de treabă?

— Un gentilom, care a avut un accident ce-i pune viaţa în pericol.

— Jehan le Brave? … strigă Bertille neliniştită.

— Nu mi s-a spus acest nume, făcu bătrâna clătinând capul. Mi s-a spus cavalerul de Pardaillan, ăsta e numele.

Bertille tresări. Liniştită asupra lui Jehan, acest nume de Pardaillan, la care nu se aştepta, pronunţat brusc în faţa ei, o intriga în cel mai înalt grad.

— Acest domn de Pardaillan vă trimite? întrebă ea foarte mirată. Dar eu nu-l cunosc.

— Oh! Cum să nu! făcu bătrâna cu siguranţa. Este acelaşi gentilom care v-a condus aici în noaptea trecută. Cel puţin aşa mi-a spus.

— Dar, strigă Bertille stupefiată, nu domnul de Pardaillan m-a condus aici! A fost contele de Margency.

— Este acelaşi, strigă vesel bătrâna lovind în podea cu vârful bastonului. Acest cavaler de Pardaillan este conte de Margency. El mi-a spus-o. Dar, vedeţi, frumoasa mea doamnă, memoria mea se încurcă în mijlocul atâtor nume.

O vagă bănuială o încercă pe tânăra fată. Ea scutură puternic un clopoţel. Apăru o subretă simpatică:

— Spune-mi, întrebă Bertille cu indiferenţă, ai cunoscut în această casă pe domnul cavaler de Pardaillan?

— Fără îndoială, răspunse subreta. El este cel care v-a condus aici.

— Aşadar, contele de Margency? …

— Este domnul de Pardaillan, spuse subreta surâzând. Este ideea lui. Se pare că-l preferă pe acesta, celuilalt.

Bertille mulţumi şi o concedie pe subretă cu un surâs.

— Aşadar, făcu ea tulburată, viteazul gentilom este cel care vă trimite? Şi spuneţi că este rănit? Probabil grav? … Spuneţi-mi repede. Lămuriţi-mă.

Dar acum era rândul bătrânei să fie bănuitoare şi Prudentă:

— Să vedem! făcu ea. Trebuie, mai întâi, să fiu sigură că sunteţi chiar persoana pe care o caută acest viteaz

gentilom. Nu sunt prea sigură, trebuie să vă pun două întrebări… Scuzaţi-mă, frumoasa mea, dar procedez aşa cum mi s-a recomandat.

— Să auzim cele două întrebări, consimţi Bertille.

— Sunteţi fiica unei doamne care a fost logodită pe vremuri cu un conte de… Ah! Blestemată memorie! Contele de… Vau… Vau… Vaubrun!

— Eu însumi, făcu Bertille fără să ezite.

— Nu aveţi anumite hârtii care se referă la acest cavaler de Pardaillan şi la fiul său?

— Ce hârtii? făcu Bertille în defensivă.

— Ah! Doamnă, eu nu ştiu. Nu mi s-a spus. Mi s-a spus: „Hârtiile care mă privesc pe mine şi pe fiul meu”. Eu repet numai.

— Într-adevăr, am hârtii care interesează pe domnul de Pardaillan şi pe fiul său.

— Atunci, făcu bătrâna satisfăcută, sunteţi chiar cea pe care o caut. Vă repet, în felul meu, ceea ce acest gentilom mi-a încredinţat să vă spun. Deci, se pare că acest gentilom era un prieten al acelui conte care era logodnicul mamei voastre. Bun. Acest demn gentilom şi-a propus să vă întrebe despre aceste, hârtii. Dar iată că, nu e nici o oră de atunci, el căzu de pe cal şi-şi fractură gâtul. Bine. Nu, vreau să spun: este o nenorocire!

Trebuie să observăm că Bertille nu avea nici un motiv s-o suspecteze pe mesageră. Tot ceea ce-i spusese, corespundea foarte bine cu realitatea pentru a avea vreo bănuială.

Ea aflase în acelaşi timp că Pardaillan şi contele de Margency, pentru care şi-ar fi dat bucuroasă viaţa, erau una şi aceeaşi persoană. Ea mai aflase, de asemenea, că cel pe care-l considera binefăcătorul său, victima unui accident, era rănit, probabil mortal.

— El vrea să mă vadă, nu-i aşa?

— Da, buna mea doamnă, dacă veţi dori s-o urmaţi pe mama Marie-Ange, căci acesta este numele meu.

— Oh! Imediat şi din tot sufletul!

— O secundă, buna mea doamnă. Gentilomul vă recomandă să păstraţi cel mai deplin secret. Şi asta din cauza acelor hârtii. Se pare că sunt oameni răi care nu se vor da înapoi să-şi vâre nasul.

Această recomandare, trebuie s-o credem, corespundea cu lucrurile pe care le ştia Bertille, căci se păru că o consideră foarte firească şi aprobă cu un semn din cap.

Totuşi, nu voia să părăsească ospitaliera casă fără a preveni pe cineva şi-l chemă pe majordom care, văzând-o gata să iasă, strigă impresionat:

— Doamna iese? … Doamna ştie mai bine ca oricine că este în pericol deoarece monseniorul ne-a recomandat insistent să veghem asupra ei.

— Prietene, spuse Bertille cu blândeţe, trebuie să ies. Este o obligaţie urgentă pe care trebuie s-o îndeplinesc şi nu voi ezita… chiar dacă asta mi-ar aduce nenorocirea. Dar, se grăbi ea să adauge, fiţi sigur că nu mă pândeşte nici un pericol şi voi fi înapoi înainte de a se însera, în mod sigur.

Majordomul, servitor stilat, nu îndrăzni să insiste şi se înclină. Surpriza lui fu atât de mare, plecarea tinerei atât de grăbită, încât nu avu timp să se gândească la o escortă. Atunci când se gândi la asta, ea era deja departe şi când o căută în preajma străzii Four, el n-o mai văzu.

Între timp, bătrâna Marie-Ange, care părea foarte sprintenă în ciuda vârstei şi a corpolenţei sale, o trăsese pe tânără în strada Montmartre, mişunând de lume la această oră a dimineţii, şi se pierdură în mulţime.

Graba Bertillei nu excludea o anume prudenţă şi, fie ce-o fi, ea îşi coborâse pe faţă gluga pelerinei. În stradă, ea întrebă:

— Unde mă conduceţi, femeie de treabă?

— În satul Montmartre, frumoasa mea doamnă.

Bertille nu ridică nici o obiecţie. Este departe, dar ar fi fost şi mai departe dacă amâna mai mult.

De la primii paşi, ele se încrucişară cu călugărul Parfait Goulard, beat ca de obicei. Cu acea insolenţă care îl caracteriza, el căută să privească fix femeia care părea să-şi ascundă trăsăturile faţă de trecători.

Mama Marie-Ange avea, se pare, principii severe. Ea îşi ridică bastonul cu curaj şi lăsă să-i scape o avalanşă de insulte şi ocări la adresa călugărului fără ruşine care-şi dezonora veşmântul. Călugărul trecu fără să insiste râzând cu râsul său vesel, ordinar.

Puţin înainte de a ajunge la poarta Montmartre, cum treceau prin faţa bisericii Saint-Marie-l'Egyptient în faţa căreia Marie-Ange se închina cu devotament, o mişcare bruscă a tinerei făcu să-i cadă gluga pe umeri. Timp de o secundă, faţa sa frumoasă rămase descoperită.

Un bărbat jigărit, cu părul roşu, cu ochii rătăciţi de vizionar, ieşea din biserică, chiar în acest moment. El rămase înlemnit în pridvor, cu ochii aprinşi aţintiţi la strălucitoarea apariţie. Şi o expresie de bucurie extatică ilumina această faţă răvăşită de damnat care părea să poarte în el infernul.

Cele două femei trecură de poartă şi intrară în suburbie.

Bărbatul începu să le urmărească de departe sorbind din ochi silueta fină şi graţioasă a tinerei care se detaşa, de departe, pe drumul alb.

Ele o luară la stânga, ocoliră gardul de la Grange-Bateličre, având în centru ruinele capelei sale distrusă în timpul luptelor Ligii şi ajunseră la o răscruce unde se înălţa nelipsita cruce cu temelia piramidală cu mai multe trepte.

În faţa acestei cruci se găsea un drum destul de abrupt care, trecând prin faţa capelei du Martyr, mergea de-a lungul zidului împrejmuitor al mânăstirii, trecea peste un fel de mică piaţă unde se ridica spânzurătoarea femeilor, trecea prin faţa capelei Saint-Pierre şi cobora iute de cealaltă parte a colinei.

Acesta fu drumul pe care-l urmă Marie-Ange. Ea se opri în faţa intrării mânăstirii. Bertille avea probabil motive să nu

aibă încredere în călugări, fie că erau bărbaţi sau femei. Pentru prima dată încercă o bănuială. Ea se opri şi întrebă:

— Mă conduceţi deci la mânăstire?

— Fără îndoială. Aici vă aşteaptă gentilomul.

— La călugări? strigă Bertille dând un pas înapoi, fără să se tulbure, cu un calm perfect.

Marie-Ange explică:

— La călugări, da şi nu. Da, pentru că eu sunt în serviciul doamnelor. Eu am locuinţa mea acolo sus. Nu, pentru că sunt stăpână la mine acasă, iar gentilomul rănit a fost transportat la mine.

Explicaţia o satisfăcu pe tânără. Ea o urmă pe bătrână şi trecu pragul mânăstirii.

Marie-Ange o conduse pe Bertille spre clădirile anexe. În mijlocul unei mici grădini înconjurată de un gard se înălţa un mic pavilion cu aspect îmbietor, ascuns cum era în mijlocul florilor şi verdeţii. Un peron cu trei trepte preceda uşa. Marie-Ange o deschise larg şi se dădu în lături pentru a face loc tinerei care intră fără teamă.

Bătrâna trase repede uşa spre ea. Cheia era în broască. O învârti de două ori. Puse cheia în buzunar şi plecă liniştită.

Auzind uşa închizându-se, Bertille înţelese că picase într-o cursă. Ea se aruncă asupra uşii. Prea târziu. Cheia scârţâia în broască. Văzu o fereastră. Alergă şi o deschise. Era garnisită cu gratii groase. Ea strigă, chemând din toate puterile. Nu răspunse nimeni la chemările ei. Înţelese că în mijlocul acestei incinte nu putea fi auzită decât de către călugări, care, având instrucţiuni în consecinţă nu-i vor răspunde.

Bărbatul le urmărise pe cele două femei până la intrarea în mânăstire. Rămase mult timp în faţa porţii sperând s-o revadă pe aceea care o urmărise. Sosi noaptea şi tânăra nu ieşi. Bărbatul se hotărî să se întoarcă la Paris. Îndepărtându-se, el mormăia: „Deoarece nu a ieşit, este pentru că, fără îndoială, că a căutat un refugiu în această mânăstire. Este o fată curajoasă şi cinstită, care se simte

ameninţată: s-a pus în afară de pericol. A făcut bine! … (El suspină). N-o voi mai vedea! Ce-are a face, la urma urmei! … Esenţialul este că ea a scăpat de urmărirea lupului încoronat! … Iar Jehan le Brave va fi nefericit! … Aş! Va face ca mine, se va resemna.

Revenise la răspântie. Crucea, în umbră, ridica în faţa lui lungile sale braţe de fier, ca pentru a-i bara trecerea.

O putere misterioasă îl opri. Îşi ridică ochii şi o contemplă un moment cu un aer vizionar. Apoi, trăsăturile sale luară o expresie de disperare sălbatică, un oftat îi despică buzele şi, brusc, greoi, căzu în genunchi. Îşi lovea pieptul cu lovituri puternice care răsunau înăbuşit. S-ar fi zis că voia să-şi zdrobească inima. Şi horcăia: „Jean-François! Jean-François! De ce te bucuri de nenorocirea omului care a avut milă de tine? … De omul care ţi-a întins o mână salvatoare, care te-a hrănit când tu mureai de foame, care ţi-a vorbit cu blândeţe şi te-a îmbărbătat? … De ce te bucuri, tu, Ravaillac? … Pentru că ştii că acela este iubit… iar tu, tu nu vei fi niciodată! … Tu eşti gelos, Jean-François, gelos pe binefăcătorul tău. Inima ta este plină de fiere… Şi îndrăzneşti să te erijezi în justiţiar! …”

Îşi lovi fruntea de piatră şi imploră: „Doamne! Dumnezeule! Ai milă de mine! … Inspiră-mă! Salvează-mă! … Izgoneşte demonul care mă chinuie.”

El rămase mult timp prosternat, rugându-se din tot sufletul, hohotind, urlându-şi zbuciumul şi nebunia. Puţin câte puţin, se linişti, se ridică, plecă împleticindu-se, se pierdu în întuneric, umbră tragică pe care destinul implacabil îl ducea de mână.

Capitolul 31

Ieşind din căsuţa lui Concini, Saętta se întrebă ce va face.

„Cum Jehan, îşi spunea el mergând. Prin ce împrejurări fericite pe care nu le cunosc, a reuşit să scape? Sau eu am sosit prea târziu: Concini l-a lovit şi s-a debarasat de cadavru? Asta e problema. Liber, Jehan se va întoarce acasă. Deci, îl voi aştepta acolo. Dacă până mâine el nu se

va întoarce, o voi anunţa pe signora Léonora. Şi dacă Concini mi-a răpit răzbunarea… (el scrâşni din dinţi), cred că signora îşi poate pregăti veşmintele de văduvă.

Luând această hotărâre. Îşi părăsi atitudinea nehotărâtă şi se îndreptă spre locuinţa lui Jehan şi urcă hotărât.

Escargasse nu-l pierduse din ochi. Când îl văzu precipitându-se pe alee. El îşi consideră misiunea încheiată. Îşi luă picioarele la spinare şi se îndreptă grăbit spre pensiunea Grand-Passe-Partout.

Jehan uitase să închidă uşa cu cheia. Saętta intră după ce lovise puternic, de două ori. Lovituri rămase fără răspuns.

Lui Saętta îi era foame. El scotoci în bufet. Nu găsi nici cel mai mic colţ de pâine. Dar erau acolo câteva sticle care i se părură că arată destul de respectabil. Luă una, se instală în fotoliu şi aşteptă liniştit, golindu-şi paharul cu înghiţituri mici.

Se lăsase noaptea şi el neglijase să aprindă lampa. Se simţea mai bine pe întuneric pentru a visa în voie. În apropiere, la Saint-Germain-l’Auxerrois, bătea ora nouă atunci când auzi pe scară un pas pe care-l recunoscu imediat. Un surâs lumină figura sa grosolană şi-şi spuse bucuros: „El este!”

Nerăbdător, alergă pe palier şi aplecat în întuneric, întrebă:

— Tu eşti, fiule?

— Da, făcu scurt o voce.

Era, într-adevăr, Jehan.

Lovitura pe care o primise aflând de dispariţia Bertillei pe care o credea în siguranţă, îl consternase. Dar el făcea parte dintre acele naturi energice pe care nenorocirea par să le stimuleze în loc să le doboare. De altfel, el era combativ, lupta era elementul său, iar în luptă nu-şi pierdea niciodată sângele rece.

Pardaillan, care-l observase pe ascuns, l-a văzut neaşteptat de stăpân pe sine. Atâta doar că o tentă îi stăruia

răspândită pe figură. Minunaţii săi ochi negri străluceau înfriguraţi. Nările îi rămâneau reci.

Din interogatoriul riguros la care Pardaillan şi Jehan îl supuseră pe majordom, nu s-au ales decât cu atât: Bertille plecase însoţită de o bătrână ţărancă cu care avusese o convorbire secretă.

Cine era această bătrână? Ce-i spusese tinerei? Unde o condusese? Erau tot atâtea întrebări care rămâneau învăluite în mister.

Pardaillan, care o auzise pe Galigaď lăudându-se că organizase răpirea tinerei, îşi spunea că această bătrână ţărancă era un emisar al soţiei lui Concini. Nu ştia mai mult şi, ca şi Jehan, căuta.

El nu ştia că Léonora minţise luând asupra sa o acţiune pe care episcopul de Luçon pretindea, la rândul său, că o realizase. Dar Richelieu, în această treabă nu făcuse decât să urmeze indicaţiile părintelui Joseph. Minţise, deci şi el.

În sfârşit, dacă ne reamintim că fratele Parfait Goulard, ca din întâmplare, se găsea în drumul celor două femei încă de la primii lor paşi în stradă, nu va fi greu de înţeles de unde venea lovitura.

Toate acestea erau puţin prea complicate pentru ca Pardaillan să le poată descâlci în câteva minute. Trebuie să spunem că el se întrebă la un moment dat dacă n-ar fi fost bine să revadă tot ceea ce aflase în privinţa Bertillei. Dar se gândi că asta putea să-l antreneze prea departe, ceea ce el nu dorea şi renunţă.

De altfel, era hotărât să lămurească lucrurile. Mai întâi din simpatie pentru cei doi „tineri. După aceea, pentru că nu uita că tânăra fusese persecutată numai din cauza acelor hârtii care se ştia că sunt în posesia ei. Or, cum aceste hârtii îi erau destinate şi-l interesau în mod deosebit, cu logica sa specială trase concluzia că indirect, el era cauza acestei persecuţii. În consecinţă, îşi impunea lui însuşi, să repare răul, în afara oricăror consideraţii de simpatie.

Deoarece Bertille declarase că se va întoarce înainte de căderea nopţii, Jehan nu voia să părăsească palatul ducelui d’Andilly atâta timp cât nu venise noaptea. Pardaillan se gândea că ea nu se va întoarce. Dar nu spuse nimic şi aşteptă răbdător cu el.

Jehan trebui să se încline în faţa evidenţei. Plecară. În stradă el mergea liniştit, cu dinţii strânşi. Alături de Pardaillan, el însuşi preocupat. Astfel că, până când ajunseră la pensiunea Grand-Passe-Partout, nu schimbaseră patru cuvinte.

La han, îi regăsiră pe Escargasse, Gringaille şi Carcagne care îi aşteptă fără nerăbdare deoarece puteau să-şi treacă timpul golind la sticle şi jucând cărţi. Ceea ce şi făceau foarte conştiincios.

— Ei bine, întrebă Jehan. Bărbatul a venit? Cine este?

— Dacă a venit? Se înţelege! Cine era! Tatăl vostru… chiar el!

— Unde s-a dus?

— La voi acasă, răspunse Escargasse.

Jehan tresări şi rămase un moment cu privirea în gol. El se scutură ca pentru a izgoni gânduri supărătoare şi, întorcându-se spre Pardaillan, îl întrebă cu privirea.

Cavalerul auzise. Tresărise şi el la primul răspuns al lui Escargasse. Sesizase tresărirea lui Jehan. Observase scurta lui reverie. La întrebarea mută a tânărului, el răspunse cu o întrebare ca şi cum o îndoială îi apăruse în suflet:

— Aşadar era tatăl vostru?

— Aşa se pare, răspunse Jehan cu o ridicare furioasă din umeri.

— În acest caz, spuse grav Pardaillan, bănuielile mele au fost greşite. Regret sincer că v-am făcut asta.

— Dar în sfârşit, insistă Jehan, ce aţi presupus? Nu puteţi să-mi spuneţi?

— La ce bun? răspunse Pardaillan devenit brusc glacial. Este clar că m-am înşelat… deoarece este vorba despre tatăl vostru.

Jehan era pe punctul de a striga: „Nu este tatăl meu!” Dar tăcu. De ce? N-ar fi putut spuse. El luă mâna lui Pardaillan, o strânse între ale sale şi spuse cu un ton pătrunzător:

— Mă veţi scuza, domnule, de a nu vă fi mulţumit cum trebuia… Dar, vedeţi, nu sunt în apele mele.

Pardaillan îl privi cu atenţie. Se simţea emoţionat şi clătină încet din cap ca pentru a spuse: „Văd bine asta”.

El căută un pretext plauzibil pentru a-l trimite acasă şi crezu că l-a găsit. Spuse cu blândeţe:

— Du-te, fiule. Nu-l lăsa să aştepte pe tatăl vostru, care este îngrijorat, voi aţi spus-o. Şi nu uitaţi că sunt gata să vă ajut în cercetările voastre.

Jehan nu auzi decât prima frază. El avu un hohot de râs ascuţit, care răsună dureros în urechile cavalerului. Cei trei curajoşi, înţelegând că se petrece ceva anormal, traseră cu urechea şi se ridicară fără zgomot, gata pregătiţi să acţioneze la un semn. Cu un fel de furie intensă, Jehan tună:

— Este adevărat, nătărău ce sunt! Tatăl meu mă aşteaptă! Un bun fiu nu trebuie să-şi lase tatăl să aştepte neliniştit.

Şi el plecă păşind greu, apăsat, furios, lăsându-l pe Pardaillan mai gânditor ca niciodată.

Cei trei curajoşi, puţin palizi, speriaţi, strângându-şi instinctiv umerii, îl urmară de departe, ca şi câinii care se tem de chelfăneală şi îşi spuneau: „E timp de furtună! … păzeşte-te să fii în pielea imprudentului care se va ciocni cu domnul Jehan!”

De cum intră în mansarda sa, Jehan aprinse lampa. După care se postă în faţa lui Saętta ţi îl privi fix, fără să spună un cuvânt.

Saętta nu păru să remarce că era ceva ameninţător în această atitudine. El era emoţionat şi nu găsea de cuviinţă să-şi ascundă emoţia. În plus, părea radios. În mod vădit, era fericit. Jehan nu avu nici o îndoială. I se păru chiar că discerne în fundul acestor ochi de jar o expresie de tandreţe pe care probabil că n-o mai văzuse niciodată. Asta îl descumpăni, îl zăpăci. Evident, nu se aştepta la aşa ceva.

Rezultatul a fost că îşi schimbă atitudinea. Saętta îl conduse până la fotoliu şi-i spuse cu o blândeţe pe care nu i-o cunoscuse:

— Aşează-te, fiul meu… Trebuie să fii obosit. Te văd palid. În sfârşit, iată-te, teafăr şi nevătămat, asta este important iar eu sunt mulţumit… foarte mulţumit.

Saętta, foarte departe de a bănui furtuna declanşată sub această frunte palidă, dar calmă în aparenţă, povesti cum a mers în strada Rats cu intenţia de a-l smulge din ghearele lui Concini. Povestea era plauzibilă. Jehan păru s-o accepte că adevărată şi mulţumi aşa cum se cuvine.

După ce au fost furnizate explicaţii de-o parte şi de alta, Saętta încercă să-l decidă pe Jehan să pună mâna pe comoara Faustei.

El nu indică decât vag locul unde se găsea: în vecinătatea capelei du Martyr. Nu venise decât cu această intenţie.

Ce argumente convingătoare va găsi? Nu contează. Să spunem numai că, atunci când părăsi mansarda, ducea cu sine convingerea că Jehan era ferm hotărât să-şi însuşească comoara.

Când rămase în sfârşit singur, Jehan gândi: „Iată pentru ce venise! Să-mi propună un furt. De mult timp încearcă să facă din mine un hoţ! … Pentru ce această îndârjire? Pentru ce?”

Şi, cu un surâs care l-ar fi neliniştit pe fostul maestru de arme, dacă l-ar fi putut vedea, adăugă: „Ei bine, fie! Voi deveni hoţ… deoarece nu am alt mijloc să pătrund secretul urmărit cu atâta tenacitate de Saętta”.

Acum, gândul i se întoarse la logodnica sa. Dar asta numai pentru a se lăsa pradă disperării, pentru a se înflăcăra pentru luptă. Mergea încoace şi încolo prin mica sa mansardă, ca o fiară în cuşcă, părând să nu-şi mai amintească faptul că petrecuse două zile într-o nelinişte de moarte, înmormântat într-un fel de cavou. Două zile care ar fi zdrobit temperamentul cel mai viguros. Încheie prin a-şi spune: „Voi scormoni Parisul casă cu casă şi va trebui s-o

găsesc… Şi dacă n-o voi găsi? … dacă este moartă? … E simplu: cum viaţa mea nu mai înseamnă nimic fără ea. Voi sfârşi cu o lovitură de pumnal. Dar mai întâi trebuie să închei toate cercetările. Începând de mâine, încep expediţia. Voi avea nevoie de toate forţele mele. Deci, trebuie să mă odihnesc. Să ne culcăm şi să dormim… este necesar”.

Şi, aşa cum hotărâse, se culcă. Fie că oboseala-l doborâse în sfârşit. Fie ca efect al voinţei sale, câteva clipe mai târziu dormea profund.

Trebuie să fim de acord că merita din plin cele câteva ore de odihnă pe care şi le acordase.

Capitolul 32

După plecarea lui Jehan, Pardaillan urcă în cameră unde răsuci de două ori cheia în broască. El luă caseta care-i fusese încredinţată şi o puse pe masă. Rămase câtva timp visător, cu privirea fixată pe casetă, fără s-o atingă.

El se îndepărtă de masă şi începu să măsoare camera în lung şi-n lat, reflectând profund. Şi de fiecare dată când trecea pe lângă casetă, îi arunca o privire. Dar încă nu o atingea.

Părea să întoarcă în gând, pe toate părţile, o problemă care-l deranja. Brusc, se hotărî. Trase fotoliul în faţa mesei, se aşeză şi cu o ridicare din umeri, mormăi: „La dracu cu scrupulele! … Aceste hârtii îmi aparţin… ele mi-au fost destinate, cel puţin. Dacă domnişoara de Saugis ar fi ştiut că eu sunt Pardaillan, mi le-ar fi predat. Nu încape nici o îndoială. Deci, nu fac nimic rău… Mă folosesc strict de dreptul meu”.

Rezolvat acest punct, care-l ţinuse atâta timp nehotărât şi şovăitor, luă caseta cu o mână singură şi-i goli conţinutul pe masă.

El luă hârtiile una câte una şi le parcurse foarte superficial, căutându-şi numele. Găsi, dintre toate, două file pe care le puse de-o parte. Le puse pe toate celelalte în

casetă, o închise cu cheia şi merse s-o ascundă în fundul unui cufăr a cărui cheie o puse în buzunar.

Apoi reveni, se aşează în faţa mesei şi luă cele două file. Prima dintre ele era scrisoarea contelui de Vaubrun, din care am citat pasajele principale în momentul când indiscreta Colline Colle o citea.

Pardaillan citi şi reciti această scrisoare cu cea mai mare atenţie. Apoi o puse pe marginea mesei şi reflectă.

„Cine este acest Luigi Cappello, conte de Vaubrun, care a fost în serviciul doamnei Fausta şi care spuse că este prietenul meu! … La dracu dacă-mi amintesc!”

El păru să răscolească în amintirile sale îndepărtate şi, deodată strigă: „Ei! Pe Dumnezeu, ştiu: Luigi Cappello, conte toscan! Acesta a fost mesagerul pe care Fausta l-a trimis la generalul Alexandre Farnese, pentru a-i duce ordinul de a invada regatul în fruntea armatei sale. El este acela pe care l-am arestat şi l-am rănit, pe drumul de la Graveline. Oh! Drace, a trecut atâta timp!”

Scormoni încă o dată în memorie şi avu un surâs satisfăcut. Mulţumit că elucidase acest amănunt care-l intrigă, el trecu la altul.

„Saętta! … Cine este acest Saętta? … Să vedem: atunci când îl urmăream – iată că au trecut mulţi ani de atunci – pe Maurevert, care se refugiase în Italia, îmi amintesc de un maestru de arme din Florenţa, care inventase o lovitură sigură numită „la saętta”: trăsnetul! … Ei aş! … o lovitură de şcolar pe care am priceput-o de prima dată când am văzut-o executată. Totuşi, să fim drepţi, acest maestru de arme era un scrimer acceptabil. Saętta despre care este vorba în această scrisoare să fie acel maestru de arme florentin? … de ce nu? … Scrisoarea spune: un spadasin, un ucigaş plătit, om bun la toate. Ce dovedeşte asta? În urma unor împrejurări pe care nu le cunosc, maestrul de arme putea foarte bine să fi devenit un om bun la toate.”

Se gândi un moment, cu capul rezemat de spătarul fotoliului, cu ochii în tavan. Şi reluă: „Nu este nimic

imposibil în asta. Acest Saętta ar putea deci să mă lămurească. Rămâne de văzut. În orice caz, datorită acestei scrisori, deţin ceea ce mi-a lipsit totdeauna până astăzi: un indiciu, un capăt al acestui fir. Doamne! Voi merge până la capătul acestui fir şi trebuie să ajung la ceva… sau îmi voi pierde numele. Trebuie deci să-l găsesc pe acest Saętta… dacă n-a murit. Şi asta este posibil. Dacă trăieşte, îl voi găsi şi atunci va trebui să-mi spună ce s-a întâmplat cu fiul meu… dacă ştie.”

El repetă maşinal, pierdut într-un vis adânc: „Fiul meu! … Curios, acest cuvânt nu m-a impresionat niciodată ca acum. De ce? …”

Avu aerul că cercetează şi mormăi: „Acesta este tânărul care-mi tulbură sufletul! … Mi s-a întâmplat totuşi nu o dată în viaţa mea să simt pe neaşteptate o prietenie irezistibilă pentru oameni pe care de-abia îi cunoşteam. De ce ceea ce mi s-a părut foarte normal la alţii, îmi pare extraordinar şi mă tulbură la acest tânăr?”

Continuă să reflecteze, cu sprâncenele încruntate, cu mintea încordată: „Acest tânăr îmi seamănă extraordinar… în plan moral, se înţelege. Când îl aud vorbind şi când îl văd cum se comportă, mă revăd pe mine aşa cum eram în timpurile îndepărtate ale celor douăzeci de ani ai mei. Asta mă impresionează şi mă înduioşează, aşa cum le-am spus. Asta şi nu altceva… Până într-atât încât am ajuns să mă întreb de ce n-ar putea fi el fiul…”

Se mai gândi un moment şi, brusc, abandonă gândurile care-l obsedau şi concluziona: „Timp de douăzeci de ani am fost nepăsător – cam aşa ceva – faţă de fiul meu. Cine-mi spuse ă nu-l voi regăsi acum şi că mă voi bucura de el aşa cum bietul meu tată s-a bucurat de mine? … Totul este posibil şi totul vine atunci când ştii să aştepţi. Să aşteptăm.”

Îşi reia locul în fotoliu şi spuse: „Să vedem această hârtie”.

Era a doua filă. Una din acele file care o intrigaseră atât de mult pe doamna Colline Colle. Pentru că era scrisă într-o

limbă pe care ea n-o cunoştea şi care ei îi păruse să fie latina.

Fila pe care ea i-o dăduse lui Parfait Goulard era într-adevăr scrisă în latină. Cea pe care o ţinea în mână Pardaillan, în acest moment, era scrisă în spaniolă. Pardaillan, care vizitase în mai multe rânduri Italia şi Spania, vorbea italiana şi spaniola tot atât de bine ca şi franceza.

Începu deci să citească atent şi murmură: „Iată ce este straniu! … Hârtia pe care Concini mi-a dat-o s-o citesc – puţin împotriva dorinţei lui – este traducerea literară a acesteia. Totuşi, pe coarnele diavolului! Eu ştiu bine că milioanele nu sunt îngropate acolo! … Atunci? … Atunci înseamnă că trebuie citit într-un fel anume. Ceva, nu ştiu ce anume, un fel de cheie… Să cercetăm.”

La capătul puterilor, el împături cele două hârtii şi le puse de-o parte în cufărul unde ascunsese deja caseta, spunând: „Voi relua aceste cercetări… şi va trebui să găsesc.”

Începu să meargă încet prin cameră, fluierând uşor o veche arie care-i plăcea. Părea îngrijorat şi el dădu glas acestei îngrijorări pe un ton nemulţumit: „De ce vreau să mă amestec încă o dată? … Până la sfârşitul vieţii voi fi întotdeauna acelaşi dobitoc, pasionat să-şi bage nasul unde nu trebuie? … Ca şi cum n-ar fi destule propriile mele griji? … A trebuit să mă amestec în treburile acestui Jehan, pe care nu-l cunoşteam… apoi ale acestei tinere pe care n-o cunoşteam mai mult… Şi, acum, iată-mă gata să mă arunc între Bearnez şi Concini… La ce-mi folosesc mie aceste istorii? Regele nu este el în măsură să se apere?”

El bătu din picior cu furie şi mormăi nemulţumit: „Eu nu pot, cu toate acestea, să asist nepăsător la asasinarea acestui biet rege! … Voi deveni complice, eu! Şi apoi, într-adevăr, mă enerva… Toate aceste istorii mă distrează puţin… întotdeauna acelaşi lucru. Şi apoi, va fi un exerciţiu salutar… Altfel aş anchiloza, Dumnezeu să mă ierte! Cred că eram pe cale să mă îngraş!”

Ajuns aici, Pardaillan se culcă şi nu întârzie să doarmă.

Capitolul 33

A doua zi dimineaţa, Pardaillan plecă la plimbare spre Arsenal, mai sus de strada Saint-Antonie. Când se ridicase din pat îşi spusese: „A trecut, se pare, mult timp de când n-am avut plăcerea să stau de vorbă cu domnul de Sully. Cred că îi sunt dator cu o vizită. Nu vreau totuşi să mă creadă ursuz şi bădăran. Să-i facem deci o vizită domnului de Sully.”

În anticameră, aglomerată ca de obicei, se ciocni de un gentilom şi se scuză politicos. Gentilomul răspunse la fel de politicos. Incident banal, fără urmări.

Numai că, Pardaillan profită de minutul cât aşteptă întoarcerea lacheului trimis să-l anunţe, pentru a-l studia pe furiş pe bărbatul de care se ciocnise fără să vrea.

Acest gentilom nu avea totuşi nimic deosebit. Costumul pe care-l purta cu o anumită eleganţă era ireproşabil. Scump, fără îndoială, prin calitatea stofei, dar de o simplitate care trăda gustul proprietarului său.

Gentilomul se plimba încoace şi încolo prin mulţime. Mersul său era suplu şi uşor, ţinuta plină de siguranţă.

Pardaillan, după ce văzuse, dintr-o privire, amănuntele costumului, privea insistent omul. Şi un zâmbet subţire înflori pe buzele sale. Apoi, surâsul se şterse şi el căpătă acea expresie aparte a omului care caută să-şi amintească. Într-adevăr, el îşi spunea: „Unde dracu am mai văzut aceşti ochi? … Şi acest mers, această ţinută? … În ciuda costumului, în ciuda siguranţei sale – prea multă siguranţă, ce dracu – acesta nu este un gentilom. Şi acest accent? … În mod sigur este italian… Unde dracu l-am mai văzut pe acest om? … Unde? … Când? …”

El fu întrerupt din gândurile sale de către lacheul care îl căuta. Îl urmă şi-l uită de bărbatul care-l intrigase.

Cincizeci de ani. Frunte largă, dezgolită de păr. Barbă abundentă, încărunţită, foarte îngrijită. Sprâncene groase, privire pătrunzătoare. Chip sever, cu gesturi bruşte: acesta

era Maximilien de Bethune, baron de Rosny, duce de Sully, ministru al Maiestăţii Sale Henric al IV-lea.

El veni în faţa cavalerului ca în faţa unui prieten: cu mâna întinsă, cu un surâs cordial pe buze. Vizita îl surprindea. Dar se feri s-o arate. Ea îi era agreabilă. Şi asta lăsăsă se vadă.

Făcu un semn lacheului, care se grăbi să împingă pentru vizitator un fotoliu aproape de cel al stăpânului său, lângă marea masă de lucru, încărcată de hârţoage şi îi ordonă:

— Când voi suna, îl vei chema pe domnul Guido Lupini.

Lacheul se înclină în tăcere şi ieşi.

Cei doi bărbaţi se aşezară faţă în faţă. După schimbul politeţilor de rigoare, Sully îl fixă pe Pardaillan cu o privire pătrunzătoare şi spuse cu o imperceptibilă nuanţă de îngrijorare:

— Cu voi, domnule de Pardaillan, formulele obişnuite trebuie inversate. De aceea, nu vă întreb cu ce vă pot fi de folos, dar vă spun: ce nou serviciu vreţi să-mi faceţi?

— Nu am venit să vă fac vreun serviciu, domnule de Sully. Dimpotrivă, voi puteţi să-mi faceţi un serviciu.

— Dacă este într-adevăr aşa, vorbiţi, domnule. Ştiţi că vă sunt devotat întru totul.

Pardaillan mulţumi cu un surâs şi zise, cu acelaşi ton inocent:

— Închipuiţi-vă deci că, datorită modului meu izolat de viaţă, ca un urs ce sunt, am sfârşit prin a observa că nu mai ştiu nimic din ceea ce se petrece. Pe cuvânt de onoare, domnule, sunt tot atât de neştiutor în privinţa noutăţilor de la curtea Franţei, cum sunt în privinţa sultanului Turciei. Sunt jenat. Atunci, mi-am spus: să mergem la domnul de Sully care, prin funcţia sa, trebuie să ştie. El mă va pune la curent.

— Ce doriţi deci să ştiţi?

— Totul, domnule! Tot ce se întâmplă, strigă Pardaillan, precizând imediat: vorbiţi-mi despre rege… Despre

regină… despre încoronarea Maiestăţii Sale… în fond, pe când această faimoasă încoronare? …

Sully, a cărui frunte se întunecase, lămuri cum şi în ce fel regele s-a lăsat rugat, deşi, regina nu-l slăbeşte în această problemă.

În timp ce ministrul vorbea, Pardaillan se rezemase în coate de masă. Această masă, cum am spus, era supraîncărcată de hârţoage. Ochii săi căzură involuntar pe o filă aproape complet acoperită de un dosar.

Trei cuvinte şi o semnătură îi atrase atenţia: Comoară, zece milioane, Guido Lupini. Pardaillan, urmărind cu atenţie cuvintele lui Sully, se gândi că acest Guido Lupini era în mod sigur persoana care va fi introdusă când el va pleca. Şi, fără voia lui, fără să-şi poată spuse de ce, amintirea acelui personaj care-l intrigase un moment, îi reveni în minte. Îşi imagină că acest personaj trebuie să fie semnatarul acestei scrisori, fără îndoială cerere de audienţă, din care el nu văzuse decât un mic colţ apărut din teancul de hârtii ce o acoperea.

Pardaillan avea presimţiri tulburătoare din care ştia să tragă foloase imediate. Aceste trei cuvinte: comoară, zece milioane, puteau să se refere la o mie unu lucruri diferite. Acest nume: Guido Lupini putea să fie tot atât de bine al oricăreia dintre persoanele care aşteptau în anticamera ministrului… „Pun rămăşag că acest Lupini nu este altul decât bărbatul de care m-am izbit şi a cărui asemănare n-am reuşit s-o stabilesc. Pun rămăşag că aceste zece milioane sunt milioanele fiului meu.”

Şi, imediat, un nou gând se impuse, completându-l pe primul: „Trebuie să aflu ceea ce acest Lupini vrea să-i spună domnului de Sully.”

Şi aceste reflecţii nu erau încheiate în mintea sa, că, deja el studia cabinetul în care se găsea, căutând ce? … încă nu ştia nimic. Căuta, atâta tot.

Toate acestea, care au necesitat o lungă explicaţie, i-au trecut prin minte cu iuţeala fulgerului. Şi, în acest timp. El

continua să discute liniştit cu Sully, fără ca acesta să poată bănui ce se petrece.

— Regina, spuse răspunzându-i ministrului, regina va insista din nou, mai mult ca niciodată.

— Ce vă face să presupuneţi? Ştiţi ceva? întrebă Sully fixându-l.

— Eu nu ştiu nimic, răspunse candid Pardaillan. Este numai o presupunere.

Şi, cu un ton indiferent:

— Nu există o anumită profeţie, neplăcută pentru rege, în legătură cu încoronarea reginei?

— Da, spuse Sully ridicând din umeri. Iar regele se nelinşteşte mai mult decât se cade, după părerea mea. Între noi, pot să vă spun, că tocmai această profeţie este cauza împotrivirii pe care regele o opune dorinţei reginei.

Pardaillan, la rândul său, îl fixă cu insistenţă devenind brusc grav:

— El are mare dreptate.

Sully tresări.

— Voi credeţi deci în acest soi de profeţii? întrebă el fără a încerca să-şi ascundă neliniştea.

— În general, sunt destul de sceptic. Dar, în ceea ce priveşte această profeţie, da, cred cu tărie.

Şi Pardaillan apăsă în mod deosebit asupra ultimelor cuvinte, însoţindu-le cu o privire expresivă.

Sully păli uşor. El apropie repede fotoliul coborând vocea:

— Pentru Dumnezeu, vorbiţi, domnule. Ştiţi ceva?

— Ce dracu, domnule, eu mă chinuiesc să vă spun că nu ştiu nimic… Afară de rege, în urma unei mari ceremonii – încoronarea reginei, de exemplu – ar trebui să ducă la asasinarea ei într-o trăsură… Profeţia o spune, nu eu.

De această dată, Sully înţelese. Din palid cum era, el deveni livid. Şi, cu o voce gâtuită, întrebă:

— Şi voi credeţi că regina…

— Pentru Dumnezeu, dragul meu domn de Sully, îl întrerupse Pardaillan, nu mă faceţi să spun ceea ce n-am

gândit… Regina este femeie: cochetă şi încăpăţânată. Ea vede în această ceremonie o ocazie să strălucească în veşmintele sale regale. Ea o reclamă cu surle şi trâmbiţe, fără să-i pese de consecinţele pe care le-ar putea avea. În plus, ea nu ştie că, fără îndoială, ceremonia de încoronare este tocmai cea vizată de profeţie.

Sully se ridică brusc. Pardaillan îl prinse de braţ:

— Unde plecaţi, domnule? îl întrebă el foarte calm.

— La rege! Să-i spun…

— Minunată idee! făcu Pardaillan ridicând din umeri. Eh! La dracu! Dacă voiam să-i bag regelui în cap această grijă, nu veneam la dumneavoastră! …

— Este drept! Este drept! bâlbâi Sully, căzând greoi în fotoliul său.

— De altfel, domnule, continuă Pardaillan cu calmul său neclintit, la ce vă foloseşte să vă speriaţi aşa? Nu este o întârziere păgubitoare. Din moment ce v-am spus că regele nu va fi omorât decât după ceremonie, este limpede că, până atunci, poate dormi liniştit.

— Aveţi din nou dreptate, domnule, spuse Sully, care îşi revenise. Dar, de această dată, aţi spus-o bine, regele urmează să fie omorât.

— Am spus-o eu? întrebă Pardaillan, care-şi reluă aerul său naiv. Eu vă vorbeam despre profeţie.

Sully nu insistă. Îl cunoştea pe Pardaillan şi ştia că nu poate scoate de la el mai mult decât vrea să spună. De altfel, se mulţumi că a fost prevenit cum se cuvine.

— La dracu! spuse el, îl voi îndemna pe rege să refuze indiscutabil şi categoric.

Şi, spunând aceste cuvinte, îl întreba din ochi pe Pardaillan, ca şi cum i-ar fi cerut acordul.

— Total nepotrivit, spuse acesta convins.

— De ce?

— Pentru că, dacă încoronarea reginei este respinsă, se poate găsi o altă ceremonie, la care nu ne vom gândi, pentru a rămâne la termenii profeţiei.

— Ce-i de făcut, după părerea voastră?

— Să fie de acord, să fie de acord cu bunăvoinţă şi să fixeze o dată precisă. În aşa fel încât nimeni să nu poată pune la îndoială bunele intenţii ale regelui. Iată-ne la jumătatea lui mai, regele ar putea să se hotărască pentru jumătatea lui septembrie. Asta înseamnă patru luni bune. Nu este prea mult pentru a pregăti o ceremonie atât de importantă… Şi asta înseamnă patru luni în care regele nostru va fi la adăpostul oricărei tentative criminale.

— Da şi după aceea? întrebă gânditor Sully.

— După aceea veţi găsi pretexte plauzibile pentru amâna pentru primăvară.

— Şi atunci?

— Ah! Dragul meu domn, întrebaţi prea multe, pe toţi dracii! Veţi câştiga aproape un an. Asta este enorm. Într-un an se pot întâmpla atâtea. Atâţia oameni mor sau dispar… sau îşi schimbă părerile. Faimoasa profeţie nu va mai fi probabil de temut.

Şi, ca şi cum spusese tot ce avea de spus, Pardaillan se ridică pentru a-şi lua rămas bun.

Sully îi luă mâinile şi, strângându-le să i le rupă, îi spuse cu o voce emoţionată:

— Ştiam bine că aţi venit să-mi faceţi un serviciu. Când v-am văzut apărând, puteam fi sigur că un pericol grav planează asupra casei şi că aţi venit pentru a-l îndepărta.

— Aş! făcu Pardaillan surâzând, exageraţi într-o oarecare măsură. Iată-vă prevenit. Aveţi în faţa voastră câteva luni de linişte. Este mult. Veţi şti să profitaţi de asta, nu mă îndoiesc.

Spunea aceste cuvinte cu un aer degajat, dar mişcarea mâinii care le însoţea avea o altă semnificaţie elocventă pe care Sully o înţelese foarte bine.

— Cum să vă mulţumesc vreodată? întrebă el mişcat. Voi sunteţi mereu util şi eu nu pot niciodată să mă revanşez.

— Bun, făcu râzând Pardaillan, într-o zi voi cere la rândul meu… şi probabil veţi considera că cer prea mult.

Ceea ce era probabil puţin amar în aceste ultime cuvinte, fu atenuat prin ton şi surâs.

— Să nu credeţi asta, spuse foarte sincer Sully.

El se ridică pentru a-l conduce pe Pardaillan. În acelaşi timp, cu un gest maşinal, el întinse mâna spre un ciocănel din lemn de abanos care se găsea pe masă şi lovi într-un clopoţel. Ceea ce însemna că putea fi introdus solicitantul al cărui nume îl dăduse în prealabil.

Pardaillan făcu doi paşi spre uşă şi, deodată, se opri, lovindu-se peste frunte:

— Am găsit! strigă el.

— Ce anume? întrebă mirat Sully.

— Dragul meu domn de Sully, spuse Pardaillan cu acel aer nedefinit care-i descumpănea pe cei cu care avea de-a face, m-aţi întrebat în ce fel îmi puteţi mulţumi, vă spun că am găsit.

— Adevărat? strigă vesel Sully. Vreţi să-mi cereţi ceva?

— Da, ceva foarte important… pentru mine. Nu ştiţi cât îmi este de penibil să traversez aceste anticamere aglomerate – v-am spus-o, sunt un om nesociabil – nu puteţi să mă scoateţi prin altă parte, fără a fi nevoit să-mi fac drum prin mulţimea de petiţionari?

— Asta doriţi să-mi cereţi? întrebă uluit Sully.

— Ei, domnule, mormăi Pardaillan, pentru voi nu înseamnă nimic. Pentru mine este mult. Am câteodată toanele mele.

— Îmi este foarte uşor să vă satisfac, surâse Sully. Veniţi, domnule de Pardaillan.

— Nu, v-am făcut să pierdeţi destul timp. Spuneţi-mi numai pe unde trebuie să trec şi reluaţi-vă munca.

Sully nu insistă. El arătă cu mâna o draperie grea şi explică:

— Treceţi pe acolo. Este trecerea spre apartamentele mele. La capătul culoarului, pe dreapta, veţi găsi scara care dă în curtea arsenalului.

Şi adăugă surâzând:

— Puteţi fi sigur că nu vă veţi întâlni cu nimeni.

„Bun, gândi Pardaillan, este ceea ce doream”. El îi făcu un semn de rămas bun lui Sully, care, fără să bănuiască nimic, se întorsese să se aşeze la masă sa, ridică draperia şi dispăru.

El împinse uşa fără s-o închidă şi rămase acolo, cu urechea la deschizătură, gândind: „La dracu! Trebuie să aflu despre ce comoară vrea să-i vorbească ministrului acest Guido Lupini.”

Între timp, petiţionarul fusese introdus. De la primele cuvinte pe care le pronunţă, Pardaillan înţelese că nu s-a înşelat. Era chiar bărbatul care-l intrigase, pe care credea că-l cunoaşte fără a reuşi să-şi amintească unde şi când îl cunoscuse.

Acest bărbat era Saętta.

Dacă era uimitor să-l vezi pe Saętta în acest grozav costum care-i dădea atât de bine înfăţişarea unui gentilom, ceea ce Pardaillan observase mai întâi, vom spuse că, de mult timp deja, Jehan le Brave avea grijă de toate nevoile sale. Micile câştiguri provenite din anumite treburi dubioase, îi rămâneau deci în întregime. El le folosea la realizarea planurilor sale de răzbunare.

Astfel că, dacă Jehan le Brave, n-avea cu totul decât unicul costum pe care-l purta iarna şi vara, Saętta, pentru reuţita răzbunării sale, avea tot ce-i trebuie.

Dacă Jehan, totdeauna generos şi risipitor, n-avea niciodată un ban la el, Saętta avea în rezervă, ascunşi cu prudenţă, cincizeci de pistoli. Nu era foarte mult. Pentru el era destul.

Capitolul 34

Saętta se opri în faţa mesei ministrului şi se înclină adânc, dar fără slugărnicie, cu un fel de trufie maliţioasă.

Sully îl măsură cu privirea sa pătrunzătoare. Asta îi fu de-ajuns pentru a cântări personajul. Fără blândeţe, brusc, sec, el întrebă:

— Voi sunteţi cel care pretindeţi că aduceţi visteriei o sumă de zece milioane?

Deloc intimidat, Saętta rectifică glacial:

— Eu aduc efectiv zece milioane visteriei, domnule.

Sully îl fixă o secundă şi acceptă la fel de brusc:

— Fie. Unde sunt aceste milioane? Vorbiţi. Şi, mai ales, fiţi scurt: n-am timp de pierdut.

— Domnule, spuse Saętta fără menajamente, nu se poate să nu fi auzit vorbindu-se despre comoara prinţesei Fausta?

Sully deveni foarte atent.

— Ştiu, spuse el. Şi mai ştiu, de asemenea, că nimeni nu cunoaşte unde este ascunsă această comoară… Dacă totuşi există într-adevăr.

— Există, domnule, afirmă Saętta. Ea există, eu ştiu unde este ascunsă şi asta am venit să vă comunic.

O sclipire se aprinse sub sprâncenele zbârlite ale ministrului. Dar, rezervat în continuare, întrebă:

— Cum de ştiţi asta?

— Această hârtie, domnule, conţine indicaţiile complete şi exacte asupra locului unde sunt îngropate milioanele. Nu vă rămâne decât osteneala de a le lua de acolo.

Sully luă hârtia şi-şi aruncă privirea peste ea. El făcu un gest dezamăgit. Saętta văzu acest gest şi expresia care-l însoţea.

— Dacă doriţi, domnule, spuse el, vă voi traduce această hârtie scrisă în italiană. Cum vă spune numele meu, eu însumi sunt italian. Puteţi pune să verifice, pentru mai multă siguranţă, traducerea mea. Dar vă asigur că ea va fi exactă.

Fără să spună un cuvânt, Sully îi întinde hârtia. Saętta traduse cu voce tare. Ţi ceea ce citeţte era repetarea a ceea ce părintele Joseph tradusese din latină, Pardaillan din spaniolă.

Lectura odată încheiată, Saętta restitui hârtia lui Sully care aprecie:

— Nu se putea mai exact.

— Acum, domnule, iată sfatul pe care vi l-am promis. Această comoară vă va fi aprig disputată. Nu sunteţi încă în posesia ei şi s-ar putea foarte bine să vă dispară de sub nas, spuse Saętta cu o siguranţă impresionantă.

— Oh! Oh! făcu Sully redresându-se, cine va avea îndrăzneala să conteste regelui Franţei bunul său… la el acasă? …

— Este vorba de un cerşetor. Doar de un mic cerşetor.

Sully surâse dispreţuitor.

— Asta îl priveşte pe domnul cavaler care răspunde de pază. Să nu mai vorbim despre asta!

— Luaţi seama, domnule! Dacă-l veţi lăsa s-o facă, acest cerşetor pe care-l dispreţuiţi îşi va bate joc de voi. Diplomat priceput şi ministru puternic cum sunteţi, nu veţi conta prea mult în faţa lui. Îi va bate straşnic pe comandantul pazei şi pe sergenţii săi. Îi va bate straşnic pe şeful poliţiei şi pe arcaşii săi. Îi va bate pe soldaţii voştri, dacă îi veţi trimite împotriva, lui… Şi, în cele din urmă, de sub nasul vostru, vă va şterpeli această faimoasă comoară şi voi n-o să puteţi decât să vă înfuriaţi.

— Este deci un diavol care face cât patru? întrebă Sully impresionat. Vreun şef de bandă de temut?

— Este un bărbat care nu dă înapoi din faţa nimănui, spuse Saętta ridicând din umeri. Şi dacă nu veţi lua măsuri de prevedere când veţi întinde mâna pentru a lua comoara, veţi găsi probabil lada, dar milioanele vor fi zburat.

Sully întinse mâna şi luă o foaie de hârtie.

— Bine, bine, spuse el liniştit, reţin avertismentul. El are însemnătatea lui, dacă este aşa cum spuneţi. Cum se numeşte acest viteaz extraordinar?

— Jehan le Brave, spuse cu răceală Saętta. Sully înscrise numele pe hârtie şi întrebă:

— Unde poate fi găsit?!

— Locuieşte pe strada l’Arbre Sec, aproximativ în faţa fundăturii Courbâton.

Sully înscrise adresa alături de nume şi spuse sever:

— Din acest moment, aceste milioane aparţin regelui. Acela care va găsi de cuviinţă să fie prins, va fi predat fără cruţare pe mâna călăului, acest Jehan le Brave mai curând ca oricare altul. Decât să dea târcoale mânăstirii Montmartre, vă spun că aceste isprăvi se vor termina pentru totdeauna. În această seară, el va fi arestat şi-l voi interoga eu însumi.

Saętta se înclină pentru a-şi ascunde bucuria. Sully îl privi insistent:

— Asta aveaţi să-mi comunicaţi? întrebă el întinzând mâna spre ciocănel.

— Asta este tot, monseniore, răspunse Saętta, care se înclină pentru ultima dată şi ieşi cu acel pas suplu şi degajat care-i era propriu.

Pardaillan nu pierduse nici un cuvânt din această convorbire, când a considerat că aceasta era la sfârşit. Atunci când îl auzi pe Sully spunând că-l va interoga el însuşi pe Jehan, el se retrase încet. Ieşi cu vioiciune şi se postă în colţul cheiului Celestins, lângă poartă.

Saętta ieţi ţi o luă la dreapta, pe strada Petit-Musc, mergând spre strada Saint-Antoine. Imediat, Pardaillan începu să-l urmărească. Nu luase încă o hotărâre în privinţa lui şi, aşteptând, voia să afle unde locuieşte acest bărbat, pentru a fi sigur că-l poate regăsi.

Florentinul intră la el acasă, fără să bănuiască nici o clipă că fusese urmărit. Pardaillan aşteptă un timp pentru a fi sigur că locuia acolo şi apoi, liniştit, plecă la Grand-Passe-Partout.

Jehan, pe care spera să-l întâlnească, nu era aici. El plecase la locuinţa lui din strada l’Arbre Sec şi, uşa nefiind închisă cu cheia, intră hotărât. Jehan nu era acasă.

Pardaillan aruncă o privire mobilierului sărăcăcios. Vasele de bucătărie îi reţinură un moment atenţia. Şi el surâse blând. Apoi, el clătină din cap, suspină şi, gânditor, se duse la fereastră şi aruncă o privire spre casa Bertillei.

Se gândea: „Sully nu va acţiona decât după-amiază. Am pe puţin două ore la dispoziţie. Este mai mult decât îmi trebuie.”

Se întoarse la hanul său pentru a servi o masă copioasă. În timp ce i se pregătea masa, trecu în camera sa, scrise trei sau patru rânduri cu un scris hotărât, închise, sigilă şi se întoarse la masă cu scrisoarea în mână.

— Doamnă Nicole, spuse indiferent Pardaillan agreabilei gazde care îl servea cu mâinile sale albe, probabil că nu voi veni să mă culc în această seară. (Doamna Nicole luă un aer înţepat. Pardaillan nu păru să observe şi continuă nepăsător.) Mâine dimineaţă, la prima oră, ascultaţi-mă bine, la prima oră, veţi intra în camera mea. Dacă nu mă găsiţi, veţi merge, imediat la Arsenal. Veţi întreba de domnul de Sully, din partea mea – nu uitaţi asta. Doamnă Nicole, din partea mea. Veţi fi introdusă la ministru şi îi veţi înmâna, iată, această scrisoare. După care vă veţi putea întoarce liniştită acasă.

Doamna Nicole luă scrisoarea pe care cavalerul i-o întindea. Şi, sigur că ea se va conforma, el începu să înfulece, ca omul care nu ştia unde şi când va putea să ia masa de seară.

Doamna Nicole, în acest timp, se strecurase cu acea sprinteneală specială pe care ţi-o insuflă groaza, în camera sa. Acolo, precaută, ea ascunse sub un teanc de lenjerie preţioasa scrisoare de care depindea salvarea domnului cavaler. După care, reveni să-l servească cu o atenţie emoţionantă, cu atenţii delicate, care vădeau marea sa nelinişte.

Spre orele două ale după-amiezii aceleiaşi zile, o trupă formată dintr-o duzină de soldaţi, comandată de un ofiţer, escortând o litieră, ieşi din Arsenal, unde ministrul Sully locuia în calitate de comandant suprem al artileriei.

Trupa se opri în strada l’Arbre Sec, în faţa locuinţei lui Jehan. Ofiţerul ceru ca litiera să fie aşezată, cu şase oameni,

în fundătură, iar el însuşi, cu patru oameni intră în casă şi urcă la mansardă.

Conform obiceiului său, Jehan nu încuiase uşa cu cheia. Soldaţii intrară încet. Un bărbat, întins pe un pat îngust, înfăşurat în manta, dormea adânc. Era, evident, Jehan le Brave.

Într-o clipă, el fu înhăţat, legat solid, săltat şi dus la litieră. Imediat, soldaţii înconjurară vehiculul şi se întoarseră la Arsenal.

Îl lăsară acolo până la ora şase şi jumătate. I se trăsese pe cap o poală de manta, în aşa fel încât nu i se vedea faţa. În plus, aceasta constituia un bun şi frumos căluş sub care el trebuia să se sufoce în oarecare măsură.

Deci, spre ora şase şi jumătate, patru soldaţi vânjoşi intrară în celula lui Jehan le Brave. Ei îl încărcară pe umerii lor robuşti şi afară! Îl ridicară, îl purtară, el nu ştia unde, deoarece nu putea să vadă. A fost depus pe un scaun, i-au dezvelit capul, fără să-l dezlege, totuşi. Apoi, cei patru bărbaţi se plasară în spatele lui, aşteptând ordinele.

Atunci când faţa prizonierului apăru în lumină, un bărbat care era aşezat în faţa unei mari mese de lucru se ridică şi strigă înspăimântat:

— Domnul de Pardaillan!

Era ministrul Sully.

Pardaillan, căci era el într-adevăr, tună înfuriat:

— Ce înseamnă, domnule, această glumă idioată? … Oamenii voştri sunt nebuni sau turbaţi? …

Până acum, Sully îl privise pe cavaler neputând să-şi creadă ochilor. Tonul folosit de acesta îl trezi la realitate. Se repezi şi porunci cu asprime:

— Caraghioşilor, ce aşteptaţi să-l dezlegaţi pe domnul cavaler? … Nu vedeţi că este o greşeală?

Pardaillan primi scuzele cu un aer indiferent frecându-şi mâinile amorţite. Dar în privire avea un licăr maliţios.

— Dar în fine, strigă Sully furios, cum s-a putut petrece această confuzie de neînţeles?

— Iată ce vă pot spuse, neştiind mai mult: în timp ce aşteptam la el acasă întoarcerea unui prieten absent, aţipisem: ştiţi, la vârsta mea… în timp ce dormeam, am fost prins, legat, transportat, fără să înţeleg ce se petrece… Dacă puteţi trage vreo concluzie din puţinul pe care vi l-am spus, vă rămân îndatorat făcându-mă să pricep.

— Cum se numeşte acest prieten?

— Jehan le Brave, spuse Pardaillan.

— Jehan le Brave! tresări Sully. Ah! Atunci înţeleg ce s-a întâmplat!

— Sunteţi mult mai perspicace decât mine, zise Pardaillan.

— Şi spuneţi că acest Jehan este prietenul vostru? reluă Sully care părea uimit la culme.

— Am spus-o pentru că aşa este, afirmă Pardaillan.

Sully se opri un moment părând că ezită asupra celor ce avea de spus sau de făcut. Brusc, se hotărî:

— Am dat ordin ca acest Jehan le Brave, care se pare că este unul din prietenii voştri, să fie arestat. Ofiţerul însărcinat cu arestarea v-a găsit acolo, instalat ca la voi acasă şi v-a luat drept omul ce trebuia arestat.

— Bun, bun, acum înţeleg, strigă Pardaillan cu aerul său cel mai nevinovat.

Şi adăugă:

— Pentru ce dracu această arestare? Ce crimă a comis acest băiat, care este prietenul meu?

— Cavalere, spuse Sully, acest om mi-a fost semnalat drept un tâlhar de temut, care complotează împotriva regelui.

— Să vedem, încercă Pardaillan să lămurească lucrurile. Eu sunt sigur de ceea ce ştiu, spuse el fără afectare. Jehan le Brave nu complotează. El nu este un ticălos. Eu susţin asta şi cuvântul meu nu poate fi pus la îndoială.

— Într-adevăr, mărturisi Sully, cred că aveţi dreptate. Cât despre acest băiat, eu nu-l voi sâcâi, deoarece voi răspundeţi de el. Totuşi…

— Totuşi? întrebă Pardaillan deja zbârlit.

— Să se ferească, spuse rece Sully, să se ferească să dea târcoale prin preajma mânăstirii Montmartre. Împrejurimile mânăstirii, în curând, vor fi periculoase, probabil mortale pentru oricine care nu va avea permisiunea mea. Fie ce-o fi, spuneţi-i asta din partea mea acestui Jehan le Brave.

Pardaillan se înclină ironic fără să se poată şti dacă luase drept bun avertismentul sau îl dispreţuia. Îşi luă un cordial rămas-bun de la Sully şi se duse drept la Grand-Passe-Partout, unde sosi spre ora şapte.

Doamna Nicole, care-l văzu intrând, nu se lăsă pradă unor manifestări zgomotoase de bucurie. Atât doar că figura sa îngrijorată se lumină toată într-un surâs şi grabă cu care puse ea însăşi tacâmul exprimau deschis bucuria ei care, dacă era discretă, nu era mai puţin profundă.

— Doamnă Nicole, spuse liniştit Pardaillan, înapoiaţi-mi, vă rog, scrisoarea pe care v-am încredinţat-o. Nu mai este nevoie de ea, întrucât iată-mă reîntors.

Scrisoarea adusă, el o rupse în patru şi aruncă bucăţile în foc. Tocmai atunci apăru Jehan.

— Zău, spuse vesel Pardaillan, sosiţi tocmai la timp pentru a nu mai fi nevoie să trec pe la voi, mai întâi. Apoi, pentru a lua masa împreună… Nu spuneţi nu. N-aţi servit masa, se vede pe faţa voastră.

Cei doi bărbaţi se aşezară la masă. Pardaillan observă cu satisfacţie că Jehan făcea onorurile mesei, cu toate că era îndrăgostit, neliniştit, trist şi descurajat. Ceea ce, să recunoaştem, era de trei ori mai mult decât trebuia pentru a tăia pofta de mâncare unui om obişnuit.

Tânărul povesti despre cercetările cu care se ocupase toată ziua. Oricât de lungă ar fi fost această povestire, rezultatul putea fi rezumat într-un singur cuvânt: nimic!

În timp ce Jehan le Brave se ridică pentru a-şi lua rămas-bun, el îl reţinu blând spunând:

— Vă ofer găzduire… Mă gândesc că nu puteţi să vă întoarceţi la voi acasă.

— Vă mulţumesc, domnule şi încă din toată inima răspunse Jehan impresionat. Ştiu unde să merg. Fiţi liniştit.

Pardaillan înţelese că mândria îl făcea să refuze ospitalitatea ce-i fusese oferită. Şi, cum el însuşi se comportă la fel, nu insistă şi-i recomandă:

— Dacă vreţi să mă credeţi, faceţi în aşa fel încât nimeni să nu cunoască noul vostru domiciliu.

Jehan se îndepărtă cu un semn amical de adio, cu acel pas rapid care-i era obişnuit. Pardaillan îl rechemă:

— Apropo, spuse el, ştiţi cine locuieşte în casa din colţul străzii Petite-Truanderie, în faţă cu Puits-d'Amour?

— În casa vizavi de Puits-d'Amour, răspunse Jehan uitându-se atent la Pardaillan, nu cunosc decât o persoană care locuieşte acolo.

— Cine este? întrebă Pardaillan indiferent.

Jehan făcu o pauză şi, privindu-l drept în ochi:

— Este tatăl meu! spuse el. Îndepărtându-se fără să adauge un cuvânt.

Pardaillan nu-şi putu reprima o tresărire. Jehan le Brave, evident, nu putea să ştie cauza acestei stupefacţii. El încă nu ştia că Pardaillan asistase pe ascuns la convorbirea lui Sully cu Guido Lupini – alias Saętta – în cursul căreia acesta îl predase pe Jehan le Brave furiei ministrului.

Aşadar, Jehan le Brave nu-l bănuia de trădare pe acela căruia-i spunea tatăl meu! Cum ar fi putut, de altfel, să admită că Saętta, din răzbunare, îi jurase pieirea?

Pardaillan, la rândul său, nu cunoştea motivele urii lui Saętta faţă de Jehan le Brave. Totuşi, denunţul pe care-l surprinsese la ministrul Sully, îi deschisese ochii: prietenul său Jehan era ameninţat de cele mai mari pericole! În schimbul planului care indica locul comorii Faustei, Saętta ceruse capul celui pe care toată lumea îl considera fiul său!

Aceste gânduri preocupau mintea lui Pardaillan. Dar el se gândi, de asemenea, la tron, la pericolele care-l înconjurau pe regele Franţei Henric al IV-lea, iubit de naţiune, dar combătut în guvernarea sa şi detestat ca om de anturajul

său, de soţia sa chiar Maria de Médicis, subjugată de planurile favoritului ei, florentinul Concini şi ale soţiei acestuia, Léonora Galigaď.

Pardaillan prevedea că, în curând, treptele tronului vor fi stropite cu sânge.

SFÂRŞIT

1 Veche monedă de aur sau argint. (N. T.)

2 Capelă mică de rugăciune într-o casă. (N. T.)

3 În timpul celui de-al doilea război religios (1574-1576), după Edictul de la Beaulieu (1576), care a făcut protestanţilor concesii nemaiauzite până atunci, ia fiinţă, în acelaşi an, Liga catolică. (N. T.)

4 Unitate de măsură engleză, egală cu 30,48 centimetri. (N. T.)

5 Rugăciune catolică înainte de spovedanie. (N. T.)